

Autoarea bestsellerurilor *O iubeam și Împreună*

POLIROM

Anna Gavalda
O viață mai bună

BIBLIOTECA POLIROM

Anna Gavalda

O viață mai bună

Traducere din limba franceză
și note de Ada Tanasă

POLIROM
2016

Anna Gavalda, *La vie en mieux*
Copyright © le dilettante, 2014
All rights reserved

© 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6540-2
ISBN PDF: 978-973-46-6541-9
ISBN print: 978-973-46-6023-0

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © iStockphoto.com/alexkichAnna Gavalda

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

ANNA GAVALDA (n. 1970) este una dintre cele mai apreciate romanciere franceze contemporane. A debutat în 1999, cu volumul de povestiri *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva* (Polirom, 2006), distins cu Le Grand Prix RTL-Lire 2000. Acesta a fost urmat de romanele *O iubeam* (2002; Polirom, 2003, 2014) și *Împreună* (2005; Polirom, 2005, 2011, 2014), ajunse imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa și adaptate pentru marele ecran. A mai publicat câteva volume de povestiri, cărți pentru adolescenți și romanele *Cea care alină* (2008; Polirom, 2008), *Darul unei zile* (2009; Polirom, 2010) și *Billie* (2013; Polirom, 2015).

1. *Mathilde*
2. *Yann*

lui Marianne

Mathilde

actul întâi

1.

O cafenea de lângă Arcul de Triumf. Stau aproape întotdeauna în același loc. Undeva în spate, în stânga, după bar. Nu citesc, nu mă mișc, nu-mi verific telefonul, aștept pe cineva.

Aștept pe cineva care n-o să vină niciodată și, fiindcă mă plictisesc, mă uit cum se lasă seara peste L'Escale de l'Étoile.

Ultimii colegi, ultimele pahare, ultimele glume răsuflăte, marea staționară timp de vreo oră și Parisul se destinde în sfârșit: taxiurile dau târcoale, tinerele își fac apariția, patronul mai stinge din lumini și chelnerii se înviorează. Pun câte o lumânare micuță pe fiecare masă – una falsă, care pâlpâie, dar nu curge – și mă presează discret: trebuie să mai beau ceva sau să mă car.

Mai beau ceva.

E a șaptea oară, pe lângă primele două, când vin în mlaștina asta ca să mă adap pe înserate. Sunt sigură, fiindcă am păstrat toate notele de plată. La început mi-am închipuit probabil că era drept amintire, din obișnuință sau fetișism, dar astăzi?

Astăzi recunosc că e ca să mă agăț de ceva când bag mâna în buzunarul paltonului.

Dacă hârtiuțele astea există, ei bine, asta e dovada că... că ce, de fapt?

Că nimic.

Că viața e scumpă peste drum de Soldatul necunoscut.

2.

Ora unu noaptea. Din nou chix. Mă întorc acasă.

Stau pe lângă cimitirul Montmartre. N-am mers atâta în viața mea. Aveam o bicicletă – poreclită Jeannot –, dar am pierdut-o zilele trecute. Nu mai știu exact când. După un chef la niște oameni pe care nu-i cunoșteam și care locuiesc, cred, aproape de gara Saint-Lazare.

Un băiat mă condusesse la el acasă. La brațul lui eram veselă, însă în patul lui nu mai eram la fel. Litiera pisicii, motivele pilotei lui, afișul cu *Fight Club* deasupra patului de la Ikea, nu... nu mai suportam.

Țineam la băutura mai bine decât prevăzusem.

Era prima oară când mi se întâmpla așa ceva, să dau cu piciorul unei asemenea ocazii trezindu-mă dintr-odată, și îmi părea tare rău. Mi-ar fi plăcut totuși. Da, mi-ar fi plăcut să mă las dusă de val un picuț. Îmi plăcea chestia asta. Și-apoi, să-ți faci Brad Pitt și Edward Norton lipeala nici nu era prea rău. Dar uite că corpul meu mă trădase.

Cum se putea?

Corpul meu.

Atât de drăguț...

Pe moment aș fi refuzat să recunosc, însă în seara asta, după toți kilometrii ăștia de marș solitar și golul ăsta, și nimicul ăsta, și toate lipsurile, peste tot, tot timpul, mă înclin: el era.

El era parazitul, și în așternuturile alea hidoase se vedea pentru prima oară cum mă rodea pe dinăuntru.

Dezgolită, dezamăgită, cu spatele la perete, eram perplexă când am auzit o voce păstoasă liniștindu-mă...

— Ei... Poți să rămâi totuși...

Dacă aș fi avut o carabină în mâini, aș fi țintit spre cap.

Din cauza acelu „totuși“, acelu dispreț, acelei favori acordate *in fine* idioatei care nu i-o supsesse.

Bang.

Tremuram. Pe scări, pe stradă și căutându-mi bicicleta la piciorul felinarelor. Tremuram de furie. Niciodată nu mai fusesem în așa hal.

Simțeam în gură un gust de vomă și scuipam pe jos ca să scap de el.

Nefiind în stare să strâng o flegmă demnă de numele ăsta, mă împrășcam singură cu scuipat, pe mânecă, pe eșarfa mea drăguță, iar asta era bine, pentru că altfel cum aș fi explicat atâta ură?

Trăiam viața pe care o meritam, trăiam... *totuși*.

3.

Mă numesc Mathilde Salmon. Am douăzeci și patru de ani. Oficial sunt încă studentă, învăț istoria artei (frumoasă invenție), dar în viața reală lucrez pentru cumnatul meu. Cel bogat, cel frumos, cel cool. Cel care-și scarpină întruna vârful nasului și nu poartă niciodată cravată. Conduce o mare agenție de creație digitală care se ocupă de design, branding și dezvoltare web (traduc: dacă ai niște prafuri și vrei să le vinzi pe net, el o să-ți facă un magazin online drăguț și un parcurs cu săgeți până la pagina de plată) (securizată) și m-a corupt anul trecut.

El avea nevoie de mercenari, eu – de bani de buzunar, era ziua mea și am bătut palma ciocnind paharele. Sunt și contracte de muncă mai proaste.

Fiind studentă, beneficiaz de o grămadă de reduceri la cinematografe, muzee, săli de sport și restaurante universitare, dar cum îmi petrec cea mai mare parte din timp în fața unui ecran, ca să mă tâmpesc și să câștig mult prea bine pentru a mă întoarce la cantină, nu profit de cine știe ce.

Lucrez de acasă, în ritmul meu și la negru, am mii de nume, mii de adrese, mii de nick-uri și tot atâtea avataruri și scriu comentarii false cât e ziua de lungă. Gândiți-vă la controlorul de la Porte des Lilas¹, e exact aceeași chestie.

Clocesc atâtea că aș putea să cânt:

Fac comentarii, mici comentarii, întruna mici comentarii,

Comentarii de mâna a doua

Comentarii de mâna întâi...

Mi se transmit liste interminabile de site-uri, urmate de mențiunea „de înjurat“ sau „praise only“² (când e vorba de o chestie șic, e întotdeauna în engleză în lumea digitală) ca să-i destabilizez și apoi să-i dezumflu de tot pe eventualii clienți înainte de-a le oferi, însă numai după ce-au plătit gras, păreri pozitive de care gem forumurile de discuții și cele mai bune poziții posibile pe Google.

Exemplu: societatea superyoyo.com fabrică și comercializează super yoyo-uri, însă

din cauză că site-ul său este super învechit [a se vedea, ca să vă convingeți, toate comentariile răutăcioase lăsate, scăpate, aruncate, șeruite, bloguite, cache-uite, spot-uite, tweet-uite, poke-uite, tag-uite, solicitate, board-uite, dislike-uite, delolizate³ sau chat-uite pe ici, pe colo de Micheline T. (mandea), Jeannotdu41 (eu), Choubi_angel (io), Helmutvonmunchen (Ich) sau NYUbohemiangirls (eu și cu mine)], ei bine, e super neliniște la Yoyoland. În fine, domnul și doamna Yoyo, care au fost informați despre isprăvile cumnatului meu printr-o stratagemă pe cât de încâlcită, pe atât de ingenioasă (dar ar lua prea mult s-o explic aici) (și toate astea n-au nici o importanță) clachează și vin să-l implore: le trebuie neapărat un site nou-nouț. Păi, da! E o chestiune de viață și de moarte pentru întreprindere! El, mare domn, se învoiește până la urmă să-i ajute și, trei săptămâni mai târziu, ce minune, când tastezi „yo“ sau „yoy“ pe net, ai și ajuns la Yoyoland (nu și dacă tastezi „y“ simplu, dar muncim pe brânci pentru asta) și din nou „ce“ și din nou „minune“, mandea comandă zece bucăți de căciulă pentru cei șase nepoți, eu exultă și dă asigurări că o să vorbească despre ele în toate spoturile la super yoyo-uri din lume, io zice k-i prea prea kool – !!! Ich ar frea informatzii k să defină refânzător de yoyo-uri pe sektor, iar eu și cu mine suntem așa de încântați *fin'că yoyo-urile sunt așa de franțuzești*.

Ei, asta-i tot: comentez. Iar cumnatu-meu, de când cu apartamentul lui imens din arondismentul XVI, caută întruna să se diversifice.

E un fals plan bun, știu. Aș fi mult mai inspirată dacă mi-aș termina (începe) lucrarea de master „De la Regina Wilhelmina a Țărilor de Jos la Paul Jouanny, istoria și concepția caravelor de acuareliști și a altor rulote folosite de pictori în aer liber“ (colosal, nu-i așa?) sau dacă m-aș gândi la viitor, la ceasul meu biologic și la punctele mele de pensie, vai, mi-am pierdut credința pe drum și nu mai visez decât să trăiesc și eu după tipar.

Pentru că totul e trucat... Pentru că totul e doar comentarii... Pentru că polii sunt pe cale să se topească, bancherii primesc în sfârșit despăgubiri, țăranii se spânzură prin șururile lor și băncile publice sunt scoase pentru a împiedica vagabonzii să se așeze... Sincer? De ce m-aș mai obosi să-mi rup spinarea muncind într-o lume ca asta, hm?

Ca s-o uit, m-am băgat în afacerea dubioasă a lui cumnatu-meu și a lui Larry Page⁴: mint de dimineață până seara și de seara până dimineața dansez.

Mă rog... dansam. Acum strâng cureaua și hoinăresc sub clar de lună așteptând un tip care nici măcar nu știe că-l aștept.

Zău că n-are importanță.

Totuși trebuie să fiu debusolată, în mare lipsă, emotivă ca să ajung în punctul ăsta.

¹. Aluzie la melodia „Le Poinçonneur des Lilas“, compusă și interpretată de Serge Gainsbourg în 1958.

2. Doar de lăudat (engl.).
3. *Lol* – prescurtare a expresiei englezești *laughing out loud* (a râde în hohote) folosită în limbajul internaților.
4. Om de afaceri american, fondator al Google împreună cu Sergey Brin.

4.

Pauline și Julie D., cele două fete cu care împart un apartament de 110 m² în rue Damrémont, sunt surori gemene. Una lucrează în domeniul bancar, cealaltă – în domeniul asigurărilor. Atitudine rock'n-roll. N-avem nimic în comun și tocmai asta e secretul coabitării noastre armonioase: eu sunt acasă când nu sunt ele, iar când se întorc ele, eu sunt plecată.

Ele țin socotelile și eu le recepționez pachetele (tâmpenii PayPal), eu le aduc cornuri și ele duc gunoiul.

E formidabil.

Mi se par cam prostuțe, dar sunt foarte mulțumită că am fost selectată la castingul lor. Organizaseră o serie de audiții gen *În căutarea noii colege de apartament aproape perfecte* (Dumnezeule...) (colosal...) (încă un episod de neuitat din tinerețea mea nebunatică...) și eu am fost Aleasa. Chiar dacă n-am prea înțeles de ce. La vremea aia eram controloare, dar ce zic eu, controloare, agentă! agentă de pază! la muzeul Marmottan și cred că influența lui moș Monet lucrase în favoarea mea: o fată îngrijită și care petrecea atâta timp printre *Nymphaeae*¹ era neapărat onestă.

Pe scurt, cam prostuțe, ziceam.

Parisul nu era decât un obiectiv obligatoriu în CV-urile lor. Nu le plăcea deloc și visau să se întoarcă să trăiască în Roubaix, unde rămăseseră tatăl, mama și Papouille, motanul lor gras, și unde se retrag cât mai des posibil.

Profit deci de norocul meu chior (un super apartament numai pentru mine în fiecare weekend și lavetele lor din microfibră împăturite frumos sub chiuveta din bucătărie ca să curețe voma tuturor prietenilor mei) înainte de-a se hotărî să se întoarcă de tot în provincie.

Să zicem că profitam. Acum... nu mai știu. Cred că încep să nu le mai suport... (Când se întorc, înșiră peste tot balerini de casă Isotoner și ascultă Chante France² la micul

dejun, uneori, e nasol), totuși problema e la mine, îmi dau seama. Ele sunt întotdeauna la fel de discrete și au grijă să dea sonorul mai încet când mă pierd printre aburii cafelei lor instant din cicoare. N-am nimic să le reproșez.

Da, eu și numai eu sunt vinovată de agitația mea. Se fac deja trei luni de când nu-mi mai place nimic, de când nu mai ies din casă, de când nu mai beau...

De când am luat-o razna.

*

Acum trei luni, apartamentul era încă un șantier.

Nu era într-o stare prea bună și Pauline (cea mai dezghețată dintre cele două) îl convinsese pe proprietar să ne lase să-l renovăm și să ne scadă în schimb din chirie costul facturii finale. (O frază cam complicată și care nu-mi aparține, vă asigur!) S-au entuziasmat ca niște copile pe chestia asta, au făcut calcule, au desenat planuri, au răsfoit cataloage și au cerut o grămadă de devize pe care le-au comentat seri la rând lipăindu-și ceaiul. M-am întrebat chiar dacă nu cumva își greșiseră cariera.

Toate pregătirile astea de război mă contrariaseră. Ca să am parte de un pic de liniște, fusesem obligată să dezertez și să mă duc să-mi mâzgălesc comentariile în furnicarul cumnatului meu, împreună cu toți drăguții ăia de geekși formatați 2.0, dar, mă rog, recunosc că electricitatea lăsa de dorit (când era aprins cuptorul, computerul meu se tot restarta), că totul se cojea și că baia nu era prea practică (trebuia să sari întruna peste un bideu vechi). Nu m-am ocupat de nimic și, când mi-au propus să plătim renovările cash ca să recuperăm TVA-ul (măcar atât!) și să ne punem bine cu domnul Carvalho (antreprenorul ales, grozav de șmecher și de ocupat), nu m-am lăsat rugată.

Nici dinspre partea asta nu mă sperii ușor.

De ce amintesc toate astea? Pentru că fără șantajul moderat al acestui domn „copleșit“ de contribuțiile lui sociale, fără creșterea neprevăzută a taxei pe valoare adăugată în domeniul construcțiilor și fără lăcomia noastră, a tuturor, toate și toți – fiindcă tot el a luat partea leului –, n-aș fi aici, în cartierul ăsta deprimant, contemplându-mi neantul.

Povestesc:

- [1. Gen de plante din care fac parte nuferii.](#)
- [2. Post de radio parizian, înființat în 1994 și dedicat cântecelor franțuzești.](#)

5.

O cafenea de lângă Arcul de Triumf. Stăteam undeva în spate, în stânga, după bar. Nu citeam, nu mă mișcam, nu-mi verificam telefonul, o așteptam pe Julie.

Colega mea de apartament, cea care lucrează la BNP (ea îi zice BNP Paribas¹) și calculează, până la virgulă, tot ce poate fi împărțit între noi (chirie, cheltuieli, bonusuri, utilități, bacșișuri, capsule de detergent, calendarul pompierilor, suluri de curpapir, gel de duș, preș de intrare și așa mai departe, și câte și mai câte alte chițibușuri).

Ne dăduserăm întâlnire în vinerea aia, spre sfârșitul după-amiezii, într-un bistrou de lângă slujba ei.

Mă cam enervase să traversez Parisul doar de dragul ei, însă știam că are un tren de prins și că eu eram totuși cea care se omoară... ăăă... cel mai puțin cu munca dintre noi.

Trebuia să-mi dea părțile lor de cașcaval pentru zugravul nostru delapidator preferat, cu care aveam întâlnire a doua zi dimineață, adică un plic umflat cu 10.000 de euro cash.

Ei, da... Totuși... Era Versailles.

Profitasem de după-amiaza asta liberă ca să dau o raită prin magazine – pe vremea aia eram încă o brunetică absolut normală: proastă, veselă, superficială și cheltuitoare –, și o așteptam strângând cu mare grijă lângă mine sacoșele cu gablonzuri, accesorii, cosmetice și alte perechi de pantofi inutile așezate lângă mine pe bancheta de moleschin.

Mă zgâisem la kilometri întregi de vitrine și beam un mojito ca să-mi mai vin în fire.

Eram frântă, lefteră, jenată cât încape și nespus de fericită.

Fetele o să înțeleagă.

A sosit chiar la țanc, în taiorașul ei gri-șoarece. N-avea timp să mai bea ceva, bine, da, fie, dar atunci măcar un pahar cu Vittel. A așteptat să plece chelnerul, a aruncat câteva priviri bănuitoare în jur și în cele din urmă a scos un plic din servietă, încredințându-mi-l cu aerul ăla îndurerat pe care-l au toți bancherii când sunt siliți să-ți dea bani.

— Nu-l pui în geantă? a întrebat neliniștită.

— Ba da, ba da. Sigur. Scuze.

— Sunt totuși ceva bani...

Să mă vadă învârtind frunzele de mentă în pahar n-avea darul s-o liniștească deloc.

— O să ai grijă, da?

Am încuviințat cu gravitate (biata de ea, dac-ar fi știut că nu un pic de rom și de lămâie verde aveau să-mi sucească mâinile...) și am băgat mălaiul în geantă, pe care am ținut-o mai departe pe genunchi ca s-o liniștesc.

— Ce de-a bancnote de-o sută... La început le pusesem într-un plic de la bancă, însă după aia mi-am zis că nu e prea discret. Din cauza logoului, înțelegi... Așa că l-am schimbat.

— Ai făcut foarte bine, am răspuns eu dând din cap.

— Și-apoi, ai văzut, nu l-am închis, ca să poți adăuga partea ta...

— Perfect!

Și pentru că nu se relaxa deloc:

— Ei, hai, Julie... Stă bine acolo..., am oftat trecându-mi cureaua genții peste cap. Uite! Sunt un adevărat saint-bernard! Canalia de Antonio o să-și primească euroii. Nu-ți face griji.

A schițat o chestie din buze, ceva aproape imperceptibil, un zâmbet sau un oftat, greu de zis, apoi s-a apucat să studieze nota.

— Las-o, o plătesc eu. Hai, șterge-o, dacă nu, o să pierzi trenul. Pupă-i pe ai tăi din partea mea și spune-i lui Pauline că i-a venit coletul.

S-a ridicat, a aruncat o ultimă privire plină de neliniște spre geanta mea încăpătoare, și-a strâns mai bine trenciul pe ea și a plecat, cu regret parcă, să-și petreacă weekendul în sânul familiei.

Doar că pe urmă, în cafeneaua aia de lângă Arcul de Triumf, stând undeva în spate etc., mi-am căutat mobilul. Marion îmi dăduse un mesaj – voia să știe dacă mai aveam pata pusă pe rochița bleu pe care-o ochiserăm împreună săptămâna trecută, când eram lefteră, și dacă aveam vreun plan pentru seara aia.

Am sunat-o și am trăncănit o groază. I-am descris prada mea în cele mai mici detalii, nu o rochiță, ci o pereche de pantofi cu toc trăsnet, niște clame adorabile și niște desuuri super, chiar așa, știi, un soutien ca alea de la Eres, cu cupele așa și pe dincolo și bretelele așa și pe dincolo, niște chiloței drăguți foc, nu, nu, mă jur, nu sunt scumpi

deloc și sunt chiar frumoși, zău, știi, genul care dau de-nțeles că, sub hainele alea sobre, ești o nebunatică și bla-bla-bla și tranca-tranca și oau.

Pe urmă i-am povestit ce mină constipată avea colega mea de apartament, mai că cerea un purgativ, și despre plicul fără logo și cum mi-am pus geanta Upla în jurul gâtului, ca o mare ghidă de cercetași franțuji, ca s-o liniștesc și, bineînțeles, am trăncănit și mai și pe chestia asta.

La sfârșit am vorbit de treburi serioase, adică de organizarea serii, de cine avea să vină și cu ce să ne îmbrăcăm. Fără să uităm o primă trecere în revistă a tuturor masculilor tineri care urmau probabil să fie acolo, fiecare cu profilul lui detaliat: kilometraj, uzură a pneurilor, situație familială, bilanțul calităților și fiabilitatea întreprinderii.

Toată flecăreala aia îmi făcuse sete și comandasem încă un mojito ca să mă mențin în formă.

Ce tot crănțânești acolo? s-a mirat dintr-odată prietena mea. Gheață pisată, i-am mărturisit. Cum poți? m-a întrebat oripilată și eu am făcut o aluzie idioată, cu puternice conotații sexuale, la avantajul de a-ți plăcea să crănțânești cuburi de gheață în unele împrejurări ale vieții.

Fanfaronadă, bineînțeles. Lăudăroșenie pură, îndoielnică, pescuită dintr-un vechi SAS² ca s-o aud hlizindu-se prosteste pe buna mea prietenă, și de care uitasem, însă care avea să mă izbească în față câteva zile mai târziu, ca să-mi tragă o spaimă zdravănă.

O să vedem de ce.

În cele din urmă Marion a închis, eu am lăsat două bancnote pe masă, mi-am luat ranița și, abia când am vrut să-mi caut legătura de chei ca să-mi dezleg bicicleta, am început s-o iau razna.

Aveam toate celelalte lucruri, pantofii, cremele antirid și chiloțerii cu buline, însă îmi lipsea singura geantă care conta cu adevărat.

Rahat, am murmurat, ce idioată... și m-am întors în cel mai rapid galop, continuând să mă fac în toate felurile.

- [1.](#) Grup bancar înființat în anul 2000 prin fuziunea dintre Banca națională din Paris (BNP) și Paribas.
- [2.](#) Serie de romane de spionaj, cuprinzând în jur de 200 de volume, scrisă de Gérard de Villiers între anii 1965-2013.

6.

Cum mai transpiram dintr-odată... Și ce reci erau picăturile mici și fine care mi se prelingeau pe șira spinării... Și picioarele... Cum mi se mai înmuiaseră... Și cum se luptau să pășească pe pământul care fugea de sub ele...

Totuși gândeam, mă gândeam.

Mă gândeam traversând zebra în claxoanele șoferilor înmărmuriți. Îmi spuneam: Ei, hai, abia dacă au trecut câteva minute, abia dacă am făcut câteva sute de metri. E încă acolo. Sigur a văzut-o chelnerul și a strâns-o când a băgat în buzunar bacșișul generos, a pus-o deoparte și o să mi-o dea înapoi în două minute, ridicând ochii spre cer: Of, fetele astea...

Liniștește-te, fetițo, liniștește-te.

Era cât pe ce să mă calce o mașină, și nu mă linișteam deloc.

Bancheta încă era calduță, urma feselor mele se vedea încă pe moleschin, bancnotele mele stăteau cuminți pe masă și geanta mea era de negăsit.

7.

Chelnerii nu pricepeau nimic. Patronul nu pricepea nimic. Nu, nu strânseseră nici un lucru, totuși, având în vedere cartierul, nu trebuia să te mire nimic. Chiar săptămâna trecută le dispăruseră niște săpuniere. Da, ați auzit bine: săpuniere. De neînchipuit, așa-i? Fuseseră deșurubate. Ce lume! Ca să nu mai vorbim de plantele verzi din jurul terasei, pe care erau obligați să le lege cu lanțuri în fiecare seară. Ei? Și fețele de masă? Știți câte se fură într-un an? Chiar așa. Spuneți o cifră să vedem.

Bineînțeles, nici nu auzeam încâlceala asta de plângeri. Mi se rupea de ele. Eram înnebunită de panică, și dacă nu văzuseră pe nimeni ieșind după plecarea mea însemna că hoțul era încă prin preajmă.

Am făcut turul sălii și am dat ocol încet terasei, uitându-mă atent la banchete, scaune, genunchi, pe sub mese și prin cuiere. Am deranjat oamenii, mi-am cerut scuze, mi-am înghițit lacrimile, am coborât la toalete, Femei, Bărbați, Intrarea interzisă, am pătruns în bucătărie, am pus întrebări, i-am îmbrâncit pe cei care voiau să mă dea afară, am implorat, promis, clacat, înjurat, zâmbit, glumit, detaliat, scanat, zoomat, supravegheat ușa de la intrare și în sfârșit m-am resemnat: nu se zărea nici urmă de geantă sau de suspect la orizont.

Eram mințită. Sau îmi pierdusem mințile.

Tot ce se poate. Deja nu le mai aveam, cred. Nu mai gândeam, despicam firul în patru: o pierdusem pe drumul pe care-l făcusem cu bicicleta? Cureaua genții cedase doar ca să mă pedepsească fiindcă îmi bătusem joc de simpaticele lidere de cercetași? Fusesem victima vreunui pungaș îndemânat pe Champs-Élysées? Era după-amiaza în care ieșeam? În celelalte zile ale săptămânii eram internată într-un sanatoriu?

Am plecat dărâmată, însoțită de încurajările lor de circumstanță deprimante:

Ne pare sincer rău, micuță domnișoară. Lăsați-ne un număr de telefon în caz că. Și verificați toate pubelele din cartier. Știți, numai banii îi interesează, de restul se

debarasează imediat. Așteptați puțin înainte să depuneți plângere, chiar dacă actele, asta-i sigur, valorează mai mult ca aurul în zilele noastre. Oricum, vă spun, cu toți românii știu care se plimbă pe Champs-Élysées de vreo doi ani, nu trebuie să te mai mire nimic.

Hai deți... Mult curaj!

Afară am izbucnit în plâns de ciudă.

Pe mine. Pe prostia mea. Pe toate sacoșele alea ridicole pe care le țineam în mâini. Pe toate chestiile alea de care n-aveam nevoie și mă durea în cot, dar care atârnau greu...

Și pentru talismanele mele, și pentru mărunțișurile mele azvârlite alandala, și pentru pozele mele... Și pentru telefon, și pentru trusa drăguță de machiaj, și pentru chei, și pentru adresa mea, și pentru adresa noastră alături de chei, și pentru yalele de schimbat, și pe fetele care erau departe și nu se arătau prea înțeleghătoare când venea vorba de-o gafă ca asta... Și pentru cardul meu, și pentru portofelul care-mi plăcea așa de tare, și pentru banii mei, și pentru banii lor... Da, banii lor, la naiba!, 10.000 de euro! 10.000 de euro pe care trebuia să-i dau individului ăluia mâine-dimineață. Cum puteam să fiu așa proastă? A, da, la vorbit aiurea cu Marion la telefon eram expertă, dar cum mi se încredința o treabă importantă, n-aveai pe cine să te bizui.

Ce să fac? Ce trebuie să fac? Cum mă cheamă? De ce sunt așa o pacoste? De ce? Unde-o să mă ducă toată chestia asta? Unde-i Sena? Mamă, Fecioară Marie, Dumnezeuule, ajutați-mă!

Doamne, fă să. Doamne, îți promit că. Iisuse, Marie, Sfinte Iosif, nu par, așa-i, dar mă gândesc super des la voi, știți și... Și cei 10.000 de euro, fir-ar să fie! Ce-oi fi având în capul ăsta? Cum pot să fiu așa tâmpită? Of... Sfinte Anton... Sfinte Anton din Padova, descoperă-mi toate micile ascunzători... Milă... Pozele mele, telefonul, mesajele arhivate, contactele mele, amintirile, viața mea, prietenii mei... Și bicicleta mea de-acum... Bicicleta mea cu antifurt care mă privea ca pe-o imbecilă și care avea să dispară și ea! Și n-aveam bani nici măcar de taxi... Darămite să le dau înapoi ceva domnișoarelor mele din Rochefort¹... Dumnezeuule, cardul meu, PIN-ul, numărul de urgență pentru blocare, prietenii mei, abonamentul meu nelimitat la cinema, filmulețul cu primii pași ai lui Louison, rimelul meu Dior, rujul meu Coco, agenda, cheile de la birou, poza la minut care îmi plăcea așa de mult, cu Philou și cu mine la hipermarketul U din Plancoët... și carnetul meu pe care îl adoram și toate amintirile strecurate înăuntru... și pila mea de unghii... și cei 10.000 de euroi... și... of...

Și-am plâns.

Mult.

Mult tare.

Câteodată, unele lacrimi nu fac decât să le atragă pe toate celelalte. Am plâns mult. Am plâns pentru toate. Toate chestiile care nu mi-au plăcut niciodată la mine, toate tâmpeniile nemărturisite pe care le făcusem până atunci și toate lucrurile pe care le pierdusem pe drum de când ajunsesem la o vârstă la care să înțeleg că unele lucruri se pierd pentru totdeauna.

Am plâns de la Place de l'Étoile până la Place de Clichy.

Am plâns tot Parisul. Mi-am plâns toată viața.

[1.](#) Aluzie la musicalul *Les demoiselles de Rochefort*, realizat de Jacques Demy și lansat în 1967.

8.

Portăreasa avea o dublură. Zău dacă nu-mi venea s-o pup. Ba chiar i-am mângâiat și potaia pentru că și-a dat osteneala s-o caute. Am găsit telefonul fix, mi-am blocat cardul, am scotocit prin dosarul „Renovări“ și i-am lăsat un mesaj lui senhor Carvalho ca să câștig timp. Ce fericire, în nenorocirea mea, să dau peste robotul telefonic. Deși măndoiesc profund că a reușit să priceapă vreun cuvânt din bolboroseala mea de *confuziune către 'mnezeu*. Ce contează, deocamdată sunt necontactabilă. M-am încuiat cu cheia, i-am trimis un e-mail disperat lui Marion, am făcut duș, am cotrobăit prin lucrurile fetelor, le-am șterpelit somniferele, am tras plapuma peste biata zdreanță care ajunsese și am închis ochii repetându-mi laitmotivul de tot rahatul al lui Scarlett O'Hara: Și mâine e o zi.

Tu vorbești, pacoste mică, tu vorbești...

Mâine va fi și mai rău...

Îmi venea să mor. Știu, e o prostie, nu te poți aștepta la genul ăsta de miracol doar după două pilule de Donormyl, însă, ei bine, uite de ce-aveam eu chef în seara aia: să-mi stea mama la căpătâi, îngânând un cântec duios și mângâindu-mi tâmplele pe vecie.

Cântam încet de tot, ca să-ncetez să mai plâng în hohote, și când mi-au secat lacrimile, am plecat să caut o sticlă sau două ca să-mi fac un nou stoc.

*

Mă costase deja destul că împrumutasem 3.000 de euro de la cumnatu-meu ca să completez partea mea, așa că nu mă vedeam ducându-mă să-i mai cer de zece ori mai mulți...

Avusesem deja parte de micul lui discurs despre veverițe, greieri și furnici. Nu foarte răutăcios, nu, însă cu-adevărat penibil. Un pic condescendent. Un pic paternalist.

Nu-mi place să mi se vorbească de parc-aș fi o mucoasă. Maică-mea a murit când am făcut șaptespe ani și Arthur Rimbaud n-are decât să se ducă naibii cu țapii de bere și limonada lui. Poți să devii foarte serios la vârsta asta de rahat. Totul e să n-o arăți. Îți vezi de drum cu buzunarele găurite, cumperi o grămadă de tâmpenii ca să compensezi și ce ai mai de preț inevitabil pierzi. Bun, OK, e trist, însă știi asta și te descurci ca și cu restul. Totuși, nu și cu predicile. Nu mai poți. Oamenii care *știu* și care îți explică cum e cu viața, ăstora le-o tai din scurt.

Așezată pe jos în întuneric lângă ușa cuptorului, le lăsam domnului Gordon's și doamnei Smirnoff grija de a-mi domoli amărăciunea și a o îmbălsăma. N-o să mă lansez într-un delir psihotic, însă când a murit a trebuit să strâng din dinți (aveam oare de-ales?), și pierderea genții, care fusese a ei, cu tot ce avea înăuntru, legături, mărturii, amintiri și flecuștețe drăguțe de neînlocuit, îmi îngăduia în sfârșit s-o plâng.

Râdeam, îmi suvlam nazul, râdeam înohote. Gu cura mea, spuneam cuvinte care se risibeau la-ntâmlare. Era ca un zoi de carath... de cathra... de cath... rasis... pe care tre... puia... era... ca... un baraj...

Totul se revărsa.

Totul.

Totul.

Totul.

9.

M-am trezit la 13:38, ceasul de la cuptor *dixit*, cu o mahmureală dată naibii. Cea mai frumoasă din toată colecția.

Zăceam ghemuită pe pardoseala din bucătărie și, din priviri, urmăream îmbinările dalelor, numărând rotocoalele de praf și scamele de sub mobile. Ia uite, îmi spuneam, aici era cuțitul ăla mic pe care credeam că l-am aruncat odată cu cojile, aici era...

Oare cât am stat așa? Ore întregi. Ore și ore. Soarele trecuse deja în salon. În frumosul nostru salon nou-nouț și încă neplătit.

Bah... Încă un minut, domnule Haos... Încă un minut sau două cu nasul în coșul de gunoi și după aia o să mă duc la comisariat, îți promit. O să le informez pe colegele mele de apartament și o să-l sun pe cumnatu-meu. O să-i spun: Hei, am o veste bună pentru tine, dragă Jef! Îmi mai trebuie 10.000! Hai, fii amabil, ce mai... O să scriu comentarii idioate pentru tine încă un secol ca să-ți dau înapoi ce-ți datorez. Ei, oricum nu sunt bună decât la așa ceva... Să fiu o nimeni și să spun numai nimicuri.

Eram în La Varenne, în grădina familiei Marevski. Mama îmi explica de ce nu trebuie să culegi micile ciclame albe care se înghesuie la piciorul teilor:

Pentru că răsar din nou, înțelegi?

Îmi spusese deja asta de sute de ori, însă eu eram așa de emoționată să o regălesc, că nu îndrăzneau să o întrerup. Și apoi am auzit zgomote puternice în depărtare. Tunete? S-a neliniștit ea. Nu, i-am răspuns eu râzând, nu, sunt de la renovări, știi că sparg totul prin apartament acum, iar atunci ea m-a...

Cineva bătea în ușă. Rahat, cât o fi ceasul? Țârâitul soneriei, strigăte, un tãmbãlãu infernal. Ooof, caaapul meu... M-am ridicat, aveam o... o chestie lipită de obraz... O firimitură de pâine... 18:44... Rahat, îmi pierdusem ziua dormind buștean sub chiuvetă și... auu... morții lui de sifon.

— Deschide sau chem pompierii! răcnea glasul.

Portăreasa. Era întoarsă pe dos rău de tot. Deja urca a treia oară. Mă suna întruna de dimineață. Colegele mele de apartament nu reușeau nici ele să dea de mine și o hărțuiau în loja ei.

— Și, cum m-am jurat că ești acasă, ei bine, își făceau griji, înțelegi? Am crezut că ți s-a întâmplat ceva. O, Doamne... câte griji! Câte griji ne-am făcut din cauza dumitale!

Le sunase tatăl meu. Tatăl meu, cu care nu schimbasesem o vorbă de ani de zile, dar care figura încă în agenda mobilului meu ca „Tata“ din pură feblețe și / sau dintr-o rămășiță de pietate filială și... și cum își dădea seama că eram complet pe dinafară și nu înregistram o iotă din ce-mi spunea, doamna Starovič m-a apucat până la urmă de braț și m-a scuturat ușurel:

— Cineva ți-a găsit geanta...

Mi-a dat drumul, făcând ochii mari.

— Ei? De ce plângi? Hai, nu trebuie să plângi așa. Totul în viață se rezolvă.

Boceam prea cu foc ca să-i dau dreptate. Mă străduiam să-mi vin în fire, s-o liniștesc, însă vedeam bine că mă lua drept o nebună, o țăcănită și, în timp ce-i zâmbeam plină de muci, auzeam în căpățâna mea murdară și făcută țândări un firicel de voce care spunea: O, mulțumesc... Mulțumesc, mamă.

10.

Am sunat în nordul îndepărtat. Bafta mea că am dat de Pauline, altfel aveam parte sigur de soarta omului care-a spart potirul de amiant din Soissons¹. Astea fiind zise, primire destul de rece, oftaturi îndurerate, frăzuțe arțăgoase și informații picurate din vârful buzelor. Eram sătulă până-n gât, așa că în cele din urmă i-am turnat o minciună gogonată (știu, știu, aici n-am nici un merit, asta mi-e meseria) ca să nu risc s-o trimit la toți dracii. Mi-ajungea prin câte emoții trecusem în ziua aia. Am lămurit-o deci, pe un ton scârbit, că nu era nevoie să-mi vorbească de parc-aș fi retardată, că plicul lor își luase zborul din geanta mea și că euroii lor erau neatinși. Totul e bine. Sfârșitul dramei. Termină!

Aaaaa... Asta a calmat-o imediat, cățelușa mea... Glasul i se-ncălzise cu vreo zece grade și explicațiile ei deveneau mai clare. Bineînțeles, ascultam chestiile nemaipomenit de importante pe care avea să mi le comunice, însă chiar în clipa aia am știut că se terminase cu anii noștri plictisitori de înțelegere cordială și că aveam să mă car cât mai curând din rue Damrémont. Viața e scurtă, preferam mai degrabă să mă exilez la periferie (câââh) decât să locuiesc cu niște oameni cărora le place la nebunie să mă certe.

Mi se rupe de morală și de moralști. Fac ceva pe ei. Mai ales când focul sacru care-i însuflețește, pe ei, predicile, muștrările și nobila lor mânie, se măsoară în bancnote.

Bine... ăăă... uite-o frază reușită, superbă și generoasă, cu destul Totor Hugo² în pliurile drapajului, însă suna a gol, ca și biata mea căpățână: cei 10.000 de euro erau de capul lor și nu mai credeam de mult în Moș Crăciun. Chiar dacă tipul care-l sunase pe așa-zisul „Tata“ din agenda mea îmi găsisse geanta, nu avea să mi-o înapoieze cu tot ce era în ea.

Nici gând...

Totul se rezolvă, dar să spui că viața e frumoasă i-o chestie hazardată.

Unde-o să găsec mălaiul ăla blestemat? Și, hop!, iar am dat-o pe modul de măcinat. Numai că acum mergea. Acum aveam de măcinat chestii concrete – și de chestiile

concrete te doare-n cot.

Chestiile concrete nu mor într-o rezervă de spital.

Singurul hop e că tipul cu pricina îl anunțase pe tatăl meu – care le-o repetase celor două papagalițe – că n-avea să fie la Paris în weekendul ăla (luni era sărbătoare) și îmi dădea întâlnire la cafeneaua unde-mi uitasem geanta abia marțea următoare, la ora cinci după-amiază.

Mai întâi m-am gândit că avea tupeu și că putea să i-o lase patronului, însă pe urmă mi-am zis că nu se hazardase s-o facă tocmai din cauza mălaiului sus-amintit. La o adică, plicul era deschis... Și am reînceput, biata de mine, să cred în Moș Crăciun...

Apoi m-am dus să iau aer la Marion și am sărbătorit împreună învierea mea.

Cu demnitate.

1. Anecdotală povestită de istoricul Grégoire de Tours (539-594): după bătălia de la Soissons, episcopul din Reims îl roagă pe Clovis I să-i restituie, la împărțirea prăzii, un potir prețios ce fusese furat din biserică. Acesta se învoiește să i-l înapoieze, însă un oștean lacom sparge în ciudat vasul. Clovis îi dă episcopului potirul spart, însă mai târziu îl pedepsește pe oștean spărgându-i țeasta.

2. Victor Hugo; Totor este diminutivul numelui Victor.

11.

Următoarele trei zile au fost stranii. Fetele își luaseră liber (da, aveau douăzeci și opt de ani și reușeau tot timpul să fie în RTT¹ împreună cu părinții și cu Papouille al lor cel umflat) și eram singură până marți seara. Nu știam ce să fac. Așteptam. Pe cineva sau ceva, o ușurare, o decepție.

O întâmplare.

M-am înhămat la treburi care nu-mi stăteau în fire: ordine, curățenie, curierat și călcat. Am triat haine, hârtii, cărți și CD-uri. Am recitat în treacăt o mulțime de pagini. N-am deschis computerul. Mi-am ținut mâinile ocupate ca să-mi amăgesc mintea. Mi-am dezgropat cursurile și notițele pentru lucrare și am dat peste o serie de crochiuri făcute la muzeul mașinii din Compiègne.

Asta se-ntâmpla acum un secol, într-o zi frumoasă de toamnă... delicatețea luminilor și umbrelor mi-o amintea.

M-am întrebat de ce-o lăsasem baltă. Erau chiar simpatice desenele mele cu rulote, și-apoi asta mă scutea de rușinea de-a adăuga povara mea de ineptii la toate cele pe care arta le inspirase deja. De ce vindeam yoyo-uri, în schimb? De ce-mi spuneam Choubi_angel și mă exprimam ca o cretină și punctam totul cu smiley-uri ridicole?

De ce nu mă dusesem încă să vizitez grajdurile palatului Het Loo din Apeldoorn, să admir adorabila cutie de acuarele cu picioare a Reginei Wilhelmina și caleașca albă care o condusesse pe ultimul drum? Ei? De ce? :(:-/ :(

Învățam să trăiesc fără apeluri, SMS-uri, fără mesaje și mesagerie.

Fără fetișul ăla presant pentru un da sau un nu...

Învățam să îndur depresiile zilnice și chiar să descopăr în ele o oarecare plăcere. Pe când dulcețurile și brodatul la gherghef? Eram distrată, divagam, mă gândeam la acel... la bărbatul care plecase în weekend cu o părțică din mine la bandulieră. Mă întrebam

ce vârstă are, dacă e discret, bine-crescut, curios, dacă încercase să sune și la alte numere înainte să dea peste al tatălui meu, dacă îmi privise pozele mângâind ecranul, îmi răsfoise agenda, se uitase ce față am pe cartea de identitate, permisul de conducere unde afișam încă o țeastă rasă (fiecare-și poartă doliul cum poate) și pe abonamentul la cinema, unde am aerul că mă duc să mă împărtășesc la Madeleine, dacă îmi descoperise prezervativele Hello Kitty, anticearcănul, talismanul ca un trifoi cu patru foi, secretele...

Era pe cale să disece tot, acolo, în timp ce eu mă gândeam la el? Și cei 10.000 de coco? Oare îi număraseră? Și o să-și ia în treacăt un comision pentru acel serviciu extraordinar și pentru corectitudinea lui? O s-o facă pe miratul? A, și ziceți că era și-un plic? Nu știu, eu nu m-am atins de nimic... Da, mă puteam aștepta și la asta, fiindcă, dacă-mi găsisse geanta imediat ce plecasem, de ce nu ieșise în stradă, să mă prindă din urmă? Nu mergeam prea repede. Aveam două mojito-uri la bord și toată viața înainte...

De ce?

Era încet? Absent? Pilit? Unde stătea, mai întâi? De ce nu-l remarcasem? Doar nimic nu-mi plăcea mai mult decât să privesc lumea trotilându-mă încetișor?

Un lung weekend de Paște calm și febril, frecând menta, într-un apartament care-mi plăcuse mult, dar unde nu mai voiam să locuiesc, câteva ore de liniște, de împăcare, suspendate de o întâlnire ce mă obseda și în același timp mă lăsa rece.

Era prima oară după mulți ani când o visam pe mama, când o vedeam fără nimic pe cap și îi auzeam glasul. Cadoul ăsta făcea din plin 10.000 de euro și tot atâtea hohote de plâns și, dacă aș fi știut, i-aș fi pierdut geanta mult mai demult...

1. Réduction du temps de travail (RTT) – zile de recuperare.

12.

Sigur, privind în urmă, văd că mi-am căutat-o cu lumânarea începând de... păi, să zicem, de marți de la ora unu, firește.

Aș putea să mă întreb, naiva de mine, de ce pierdusem atâta timp ca să mă fac frumoasă. De ce mă gomaseam, cremuisem, tapasem, fardasem, de ce îmi pusesem mai întâi o rochie, pe urmă niște pantaloni, apoi din nou o rochie și de ce aveam în ziua aia pielea catifelată, brațele goale și buzele de culoarea cireșelor.

Da, adevărat, Mathilde. De ce?

Tiranie. Tirania înăcriților. Eram frumoasă pentru că mă simțeam veselă și eram veselă pentru că mă simțeam fericită. N-avea nici o importanță, pe bune, că îngerul meu păzitor era un bărbat (din câte știam eu) (un „tip“, repetase Pauline, „un tip ți-a găsit geanta în barul în care-ai fost“), dacă mi s-ar fi spus că era o bătrânică sau cel mai hidos dintre avortoni, m-aș fi pregătit cu tot atâta grijă. Nu în cinstea lui mă duceam în oraș îmbrăcată așa de sumar și de lejer, ci a vieții.

În cinstea vieții și a favorurilor sale, extrem de rare.

În cinstea vieții, a primăverii și a regăsirilor mele. Eram frumoasă pentru că mă simțeam recunoscătoare.

Mathilde...

Bine, OK. Eram frumoasă și pentru că aveam o întâlnire. Una stabilită prin telefon, din interes, sigur, însă nesperată.

O întâlnire picată din cer cu o ființă umană a priori frecventabilă, un rendez-vous la Paris, pe lângă sfredelul ăla mitologic al împăratului Napoleon I, la ora ceaiului și din motive cinstite.

Eram frumoasă pentru că – rahat! – chestia asta suna mai bine decât orice întâlnire stabilită prin Meetic¹!

Asta-i, acum știi totul, doctore...

Am cumpărat niște flori de lângă parcul Monceau.

Le-am pus în coșul bicicletei și am recuperat întârzierea pedalând și mai repede.

Un braț de bujori roșii pentru necunoscutul care mă adusese din nou pe linia de plutire.

1. Serviciu de întâlniri online înființat în 2001 de Marc Simoncini.

13.

Bun, bun, bun... dacă e să mă iau după informațiile mele la mâna a treia primite prin telefonul fără fir, adică cea mai lipsită de încredere dintre căile de transmisie terestre, el, tipul, nu zisese „la ora cinci“, ci „pe la ora cinci“ – încercam să-mi amintesc fiindcă era deja și jumătate și florile mele începeau să se pleoștească.

Nu recunoșteam nici un chelner și nu mă puteam împiedica să reflectez adânc: n-o să vină nimeni niciodată, e o păcăleală, o capcană, răzbunarea unui pervers sau o nouă umilire din partea tatei. Sau primele represalii ale surorilor vitrege ale Cenușăresei.

Eram luată la mișto. Pedepsită pentru că fusesem atât de ușuratică și pe urmă așa de credulă. Mi se năruiseră visurile și mi se distruseseră iluziile. Totul era din nou trucat. Se lăsase un comentariu nasol despre profilul meu. Fusesem etichetată. Mi se hackuieră site-ul și forumurile. Un dobitoc de troll îmi șterpelise geanta, actele, amintirile, banii colegelor mele de apartament și, odată cu ei, ultimele mele iluzii. Sau poate că... Mă străduiam să mă calmez: poate că pur și simplu întârzia? Sau poate că nimeni nu înțelesese cum trebuie și întâlnirea nu era marți, ci miercuri. Sau poate marți săptămâna următoare?

Mă așezasem totuși în același loc ca zilele trecute și eram cu ochii în patru. La început făceam pe naturala, gen că citeam un roman pasionant așteptând ca un necunoscut să mă scoată din reculegerea mea tușind stânjenit, „Hm, hm...“, dar uite că nu-mi mai puteam duce până la capăt rolul de Frumoasa din pădurea adormită, nu mai aveam stare și țintuiam disperată ușa de la intrare cu o căutătură super urâtă și autofotoshopată, că era de-a dreptul jalnic.

Tresăream de fiecare dată când trecea vreun tip pe-alături și, de cum îl vedeam că mă ignoră, oftam din rărunchi. Peste un sfert de oră am să încerc s-o sun pe Pauline. Nu și pe tata. Să știu bine că crăp singură și tot nu l-aș suna.

Un chelner mai atent decât ceilalți mi-a remarcat în cele din urmă mișcările

spasmodice.

— Căutați toaleta?

— Nnn... nu, m-am bâlbâit eu, am întâlnire cu... ăăă... Mă rog, aștept pe cineva care...

— Tipa cu geanta, așa-i?

L-aș fi sărutat pe loc pe lunganul ăla drăguț foc. Probabil s-a prins, fiindcă avea un aer grozav de încurcat.

— N-a... n-a plecat deja, nu?

S-a sprijinit de stâlpul din stânga mea și s-a aplecat înainte, adresându-se unei banchete ascunse de partea cealaltă, pe care n-o văzusem:

— Hei, Romeo... Trezirea, ți-a venit fătuca.

M-am întors cât am putut de încet. Nu c-aș fi fost intimidată, însă mă simțeam cumplit de jenată. Ofensată chiar, dându-mi seama că stătea așa de aproape de atâta timp.

Ultima oară, probabil că se așezase în același loc, ascuns, pitit în umbră și... ăăă... era... Mă rog, nu era prea fairplay, ce mai... Tinere, dacă ești bine-crescut, te descoperi în fața doamnelor.

M-am răsucit la loc la fel de încet, amintindu-mi dintr-odată ce putuseră sau trebuiseră să-i audă urechile. De întâlnirea cu colega mea de apartament, de plicul „discret“, de neliniștile ei, de lăudăroșenia mea, de asigurările mele pline de blândețe și de cum mi-am bătut joc de ea două minute mai târziu, maimuțărind-o la telefon ca s-o distrez pe Marion. Și... O... Oho... Telefonul... Toate poveștile alea despre agățat, făcut sex, toate nechezăturile alea de puștoaice în călduri... Și... chiloțerii mei... Și cântatul la flautul cu gușă cu două cuburi de gheață în gură și... Ooo... Ajutor!

M-am întors strângând din dinți și căutând din priviri o gaură de șoarece, chiar așa, în care să mă pot ascunde înainte să se dezmeticească de tot.

Dar el dormea. Mă rog, nu, nu dormea, fiindcă zâmbea. Zâmbea cu ochii închiși. Ca o pisică. Sau mai degrabă ca un motan gras încântat de răutatea lui.

Motanul Cheshire al lui Mathilde în Țara Belezilor.

— Vedeți... Nu era prea departe... Păi, bine, eu vă las, da? a zis chelnerul făcându-se nevăzut.

Am înghițit în sec.

14.

După câteva secunde ce mi s-au părut nesfârșite, însă în care am avut timp să-l scanez: la naiba am dat-o-n bară din nou e urât e gras are un ciuf în frunte e îmbrăcat ca un țărănoi s-a ras chiar înainte să vină și s-a tăiat de două ori își roade unghiile miroase ciudat și nu-mi zăresc geanta nicăieri, a deschis în cele din urmă ochii.

M-a privit într-un fel foarte straniu. Ca și cum m-ar fi avut în vizor sau mi-ar fi lansat o provocare pe-ascuns. Și-a atins pleoapele, a cules o geană, apoi le-a închis la loc.

Ce porcărie, mi-am zis, nu e doar urât cu spume, mai e și beat criță. Sau o fi fumat ceva. Da, asta trebuie să fie, are toată Jamaica-n sânge, cretinul...

M-am aplecat ușurel înainte să văd dacă nu cumva geanta era la picioarele lui, caz în care aveam de gând s-o înșfac și s-o șterg imediat, lăsându-l cu plăcerile lui de erbivor. La naiba, nu, doar o pereche de bocanci scâlciați oribili. Niște chestii negre cu botul rotund, ca din efectele unui jandarm, asortate cu niște șosete de tenis albe și, ce minune, cu dungi.

O, fata mea...

Cum ai putut să cazi așa de jos?

Bun, n-aveam să stau pironită acolo privindu-l cum moțăie și numărându-i tăieturile. M-am întors și mi-am vârât iar nasul în cărțulia mea, așteptând ca necunoscutul cu care aveam întâlnire... cum ziceam? o întâlnire „nesperată“? „picată din cer“? să binevoiască a-și aminti de mine.

Zece minute mai târziu nu înaintasem nici măcar un rând.

Eram de-a dreptul uluită. Ce căutam acolo? Și pe *cine* așteptam? *Cine*-și bătea joc de mine în halul ăsta?

Am lăsat baltă cartea, am înșfăcat buchetul pe care-l cumpărasem pentru el și mă pregăteam s-o șterg.

— Mathilde?

Apoi mai clar:

— Mathilde, Edmée, Renée, Françoise?

Am ciulit o ureche și am ridicat pe jumătate dintr-o sprânceană.

— Vă iau ceva de băut, fetelor?

Ce noroc pe mine, are umor tipul!

Bun, cel puțin îmi ținuse cartea de identitate în mâini, tot e ceva.

Cum ezitam să mă așez lângă el, s-a apucat să tragă de fermoarul gecii și am zărit cureaua genții mele petrecută peste pieptul lui. S-a oprit, și-a pus mâinile pe masă, le-a cercetat, apoi a ridicat bărbia și m-a privit drept în ochi.

— Îmi pare rău... M-am sculat foarte devreme. Veniți?

15.

M-am așezat în fața lui.

Ne-am jucat de-a privitul în ochi de la distanță preț de o clipă interminabilă și până la urmă eu am pierdut. L-am întrebat:

— Ați fost aici și vineri?

— Da.

— Dormeați?

— Nu.

— V-am trezit?

— Pentru mine sunt florile? Ce drăguț!

Mi-a luat buchetul din mâini, întinzându-mi geanta mea în schimb.

Era foarte caldă. Am strâns-o la piept și... și parcă am renăscut.

După greutatea, urâtenia și zâmbetul lui, după mica tăietură ca o virgulă întunecată de sub urechea dreaptă, umorul lui de doi bani și felul în care își ascundea politicos căscaturile în spatele mâinii mari, am știut instinctiv că nu-mi șterpelise nimic. Și pe când îmi spuneam asta, mi-am dat seama că nu la plic mă gândeam, ci la tot restul. La mine. La natura mea profundă, la încrederea mea în rasa umană. La toate loviturile pe care le luasem peste bot la o vârstă, zice-se, fragedă și care făcuseră să-mi sune apa-n cap, da, însă care nu mă desfiguraseră...

— Ce vreți să beți?

După ce-a comandat, ne-am privit din nou ca niște cățeluși de porțelan.

Dacă eram doi mormoni încă virgini care și-o puneau prima oară, ar fi fost ceva fierbinte de tot. Însă, o clipă mai târziu, m-am apucat să-l întreb cu stângăcie:

— Chiar vă cheamă Romeo?

— Nu.

— A!?

— Mă cheamă Jean-Baptiste¹.

— A...

— Sunteți dezamăgită?

— Ăăă... nu.

Asta da elocvență...

Mă gândeam la tablourile cu Sfântul Ioan Botezătorul pe care le știam, sau mai degrabă la capul lui pe o tavă de argint, și parcă-l vedeam pe el în loc. Nu-i mai lipsea decât un picuț de pătrunjel în nări.

Râzând în sinea mea, mi-am revenit, dar zău că nu m-am grăbit deloc. Fusesem surprinsă că un tip atât de comun putea să mă bulverseze în asemenea hal.

— Fiindcă v-am găsit geanta sunteți așa de bucuroasă?

— Da, am răspuns zâmbind.

Au sosit și băuturile, un ceai pentru mine (hotărârile mele bune), iar pentru el, un espresso dublu în care a amestecat conștiincios două sau trei cuburi de zahăr. Poate chiar patru.

— Trebuie să vă recăpătați forțele?

— Da.

Am băut în tăcere.

El mă privea.

Mă privea cu atâta intensitate, că devenea jenant.

— Vă amintesc de cineva?

— Da.

OK...

Pfoa... Mergea cam greu treaba... Și n-aveam nici un chef să fac conversație cu el. Nu mă simțeam deloc în largul meu, aveam senzația că mă învață pe dinafară și genul ăsta de atenție deplasată îi dădea un aer idiot. De fapt, în asemenea măsură, încât m-am întrebat dacă nu era cam încet la minte. Adică retardat, strâmb și urât ca naiba. Își ținea gura ușor întredeschisă și așteptam momentul deprimant când avea să i se scurgă din ea un firicel de salivă.

Dumnezeu știe că am încercat totuși: afară e răcoare, Parisul e mare, turiștii mișună, porumbeii zboară, în fine, alte trambuline de genul ăsta, destul de puternice, însă el nu mă asculta. Era pierdut iar în extazele sale preafericite, și eu mă simțeam cam ca grota din Lourdes fără Fecioară și rozariu.

Da' bine că-mi pusesem desuurile alea drăguțe...

Nu știu ce l-a smuls din toropeală, însă la un moment dat s-a scuturat, s-a uitat la

ceasul de la mână și și-a scos portofelul.

— Trebuie să plec.

N-am zis nimic. Mă simțeam ușurată. Și-apoi, mă grăbeam să verific dacă nu cumva mă înșelasem. Îmi plac oamenii, totuși nu prea am încredere în ei, din obișnuință. Probabil mi-a citit gândurile, fiindcă atunci m-a privit altfel, cu un soi de... mare dispreț.

— Vezi valiza aia?

Nu, n-o văzusem, dar, într-adevăr, o valiză frumoasă din lemn deschis la culoare era așezată lângă piciorul lui drept.

— Uite...

Mi-arăta un lanț subțire care lega mânerul sus-pomenitei valize de una dintre găicile de la pantalonii lui.

— Bun, n-am înăuntru atâta bănet cât ai tu în geantă... pentru mine, asta înseamnă salariul pe mai multe luni...

A tăcut. Credeam că-și pierduse firul gândurilor între timp și mă pregăteam să spun o prostie ca să mai destind atmosfera, însă în cele din urmă a adăugat cu glas scăzut, pipăind verigile lanțului:

— Știi, Mathilde... Dacă ții cu adevărat la ceva în viață, păi, atunci fă ce trebuie ca să nu-l pierzi.

Oho... Ce culesesem de pe stradă? Vreun iluminat? Vreun fiu de predicator? Vreun martor al lui Iehova deghizat în țărănoi cu valiza burdușită să dea pe-afară de apocalipse și rugăciuni de doi bani?

Sigur, ardeam de nerăbdare să aflu ce avea de transportat așa de preț, însă asta ar fi însemnat să-i dau dintr-odată prea multă importanță și... Și, mai întâi, de ce mă tutuia?

— Ghicești ce e?

Ajutor! Marele joc începuse. Pelerina, accesoriile și toate celelalte.

— O pernă?

Chestia asta nu l-a amuzat deloc. Sau mai degrabă nu a auzit ce-am spus. A pus valiza pe masă, a meșterit un cod și a întors-o spre mine, săltând capacul.

Mda, mărturisesc că la asta nu mă așteptam. A închis-o la loc și s-a ridicat.

Deci... ăăă... cum să zic? Tipul ăsta mătăhălos, cu față de bebeluș, un aer oarecum bovin și un vocabular – pe scurt – limitat, se plimba cu o valiză plină de cuțite asupra lui.

De fapt, era Rambo, însă nu-l recunoscusem.

Uite, era deja la bar și plătea nota.

Ce chestie... Bun, păi, m-am ridicat și eu.

Era drăguță toată treaba asta, însă eu voiam să-mi număr banii!

Mi-a ținut ușa deschisă și a blocat-o fix în momentul când mă strecuram pe sub brațul lui. Nu mult, vreo jumătate de secundă, un sfert dintr-o jumătate de secundă, doar ca să imite pe cineva care se împiedicase în șireturi și își pierdea echilibrul, poticnindu-se în ceafa mea. O clipă. O clipă doar. Până s-apuc să mă supăr eram deja afară. Dar îi simțisem vârful nasului călduț pe osciorul proeminent din capul coloanei vertebrale.

Mă grăbeam prea tare să termin cu toată chestia aia ca să mă mai obolesc să-i fac vreun reproș și m-am eliberat imediat.

Gata. N-are rost să strici politețurile pe-un țicnit ca ăsta. Să facă pași, cu tot cu macetele lui de rahat.

Hai, Cheeta, rade-o în jungla ta...

Totuși, nu voiam să-i las o impresie greșită. N-avea să afle niciodată, însă îi eram datoare vândută.

Atunci, curaj, micuță madonă a ratașilor din lumea întreagă, curaj! Zâmbește-i domnului. Un ultim cuvânt drăguț de adio, doar n-o să te omoare.

— Geaca dumneavoastră..., am adăugat eu, are un miros aparte.

— E de căprioară. Din piele de căprioară.

— A! Chiar? Nu știam. Bun, păi, atunci... la revedere și mersi mult încă o dată.

I-am întins mâna, însă problema era că nu mi-o mai dădea înapoi.

— De fapt, s-a bâlbâit el, ăăă... aș... Aș vrea să te... să ne mai întâlnim.

Am râs tare, ca să scap de asta o dată pentru totdeauna, și apoi am adăugat:

— Auziți, nu știu de ce, însă am impresia că aveți deja datele mele de contact...

Și, chiar în timp ce spuneam asta, îmi dădeam seama că râsul meu de burgheză suna fals.

— Nn... nu, a îngăimat el privindu-mi brațul.

Ce palid era dintr-odată.

Palid, serios, dezarmat și trist. Părea cu zece ani mai bătrân. A ridicat ochii și, pentru prima oară, am avut senzația că mă vede cu adevărat.

— Le aveam, bineînțeles, însă... însă nu... nu le mai am fiindcă ți-am dat... v-am dat geanta înapoi.

Ăăă... M-am întrebat dacă n-avea cumva de gând să-și scoată mandolina. Părea sincer, dar – pe bune, acum – era cam prea mult, nu?

Rotițele mi se învârteau înnebunite: Hei, nu-i da numărul tău. Vezi bine că tipul e complet sărit. Zău așa, ce naiba! Uite! Uită-te la el! Uite ce față are! Zici că-i un văr

îndepărtat din provincie de-al lui Jack Spintecătorul. În plus, nu știu dac-ai observat, dar îi lipsește vârful unui deget. Și unul dintre degetele mari, pe deasupra. Și-apoi, bun, e de treabă, nu zic, însă e urât cu spume... Ai în plan să te bagi numai în belele și o știi prea bine. L-ai dat deja la prea mulți. Hai, greșește o cifră, Mathilde... Hai... Doar ultima cifră, atunci... N-o să fie nici prima, nici ultima oară.

Nu, totuși... a fost un gentleman...

Ce tot spui acolo, tâmpito? Nici măcar n-ai deschis porcăria aia de geantă!

Poate, dar până atunci o am, uite-o. Nu plâng după mama la comisariat la ora asta.

Pot oricum să i-l dau și să nu-i răspund niciodată...

Cum vrei, dar – pe bune, acum – îi alegi pe sprânceană, așa-i?

Adevărat, avusesem parte de o grămadă de povești disperante în ultima vreme. Nu știu dac-o fi existând vreun vechi conflict între mine și Cupidon, însă așa-mi mai vine să-i smulg penele zbangiului... Bun, să lăsăm asta, n-are nici o legătură cu subiectul, aveam să-i dau numărul meu de telefon numai și numai pentru că mă temeam să nu-l fi păstrat pe-al tatei și să nu-l sune cumva în disperare de cauză.

Dau un idiot pe altul, însă prefer să mă descurc cu ăsta.

— Puteți să-mi dați drumul o secundă? Ce ziceți?

Atât de tare-mi strânsese mâna, că roșeața degetelor lui groase parcă se luase pe-ale mele.

I-am scris numărul meu pe o cartelă de metrou.

S-a uitat lung la el, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e corect, l-a vârat adânc în portofel, apoi în buzunarul interior al gecii, m-a țintuit cu privirea pentru ultima oară, a clătinat din cap și a pornit în direcția opusă.

Fiuuu...

Am făcut trei pași înainte să mă întorc, bulversată în realitate că-mi trecuseră prin cap atâtea gânduri urâte:

— Hei... ăăă... Jean-Baptiste!

S-a întors la rândul lui.

— Mersi!

O ultimă privire, un ultim zâmbet, mai înțepat decât celelalte. O ultimă ridicare din umeri care putea să însemne „Pentru nimic“, „Gura“ sau „Fă pași“ și s-a răsucit din nou pe călcâie.

L-am urmărit din depărtare cum traversează avenue de Friedland, cu spinarea îmbrăcată în piele de căprioară ușor încovoiată, cu cuțitele lui mari într-o mână și buchetul de bujori în cealaltă, și m-am... m-am simțit tulburată.

Dovada – am așteptat să ajung acasă ca să deschid geanta și să-mi număr în sfârșit banii.

1. În traducere, Ioan Botezătorul.

16.

Erau toți. La fel și cei din portofel. Și, dintr-un motiv care-mi scăpa și în același timp îmi displăcea, m-am simțit un picuț dezamăgită.

Mi-am pus iar blugii, am adăugat cei 5.000 de coco ai mei în plicul cu ghinion și l-am lăsat pe masa din bucătărie, împreună cu un bilețel care spunea în mare: „Uite, și-acum lăsați-mă naibii în pace cu renovările voastre de rahat!“, înainte să plec.

Micuțele urmau să se-ntoarcă dintr-o clipă într-alta și era peste puterile mele să dau ochii cu ele. La fel și cu Marion. Totul. Totul devenise peste puterile mele.

Simțeam că-mi vine iar să plâng, așa că m-am dus la cinema să văd o comedie romantică.

actul al doilea

1.

Abia începuse genericul de final – nu credeam că am s-o repet, dar, mă rog, în punctul ăsta poate că nu mai are rost să fac pe fandosita –, că mi-am și scos mobilul, așteptând.

Așteptând să mă sune el. Jean-Baptiste, Marele Războinic.

Sigur, la vremea aia aș fi jurat pe toți dumnezeii că nu-i așa și că într-adevăr, bla-bla-bla, însă dacă privesc în urmă cu onestitate la fata mincinoasă care urca pe rue Caulaincourt în noaptea aceea de aprilie, strângându-și pe lângă corp poalele tocite ale hainei de lână, vă spun clar – și puteți consemna, doamnă grefier: filmul întâlnirii de la ora 18 o preocupa.

Pe fața lui i se oprea privirea, replicile lor (de neuitat...) le relua iar și iar și cuburile de zahăr puse de el în cafea le număra din nou, frământând în buzunar o bucată de plastic silențioasă.

Topită în întuneric. Tăiați!

*

Și după aia? După aia viața și-a reluat cursul.

Așa se spune când nu se întâmplă nimic, nu?

Când îți uiți bunele hotărâri, când renunți la visurile de libertate (de ce să plec tocmai când camera mea urma să fie zugrăvită?) și de grandoare (de ce să-mi reiau studiile dacă computerul mă umple de bani ca un *slot-machine*) și când continui să bei vârtos și să te plimbi încolo și-ncoace, născocind comedii deloc romantice.

Să-l dezbraci pe Paul ca să-l îmbraci pe Pierre și să te trezești în cele din urmă goală în brațele lui Jacques.

Da, așa se spune.

Tinerețea...

O sală de așteptare...

Ce se-alesese de somnorosul meu halucinat? Devenise o glumă, o anecdotă, o întâmplare ciudată de povestit la cină. Aveam ceva succes, fiți atenți... De fiecare dată îi tăiam înc-o falangă și îi adăugam înc-un cuțit. La sfârșit o să ajungă un soi de *Lord of War* la leprozeria din Calcutta.

La început mă mai gândeam la el. Mai erau încă lucruri care mă tulburau: acel „Veniți?” atât de autoritar, meticulozitatea cu care mă studiase din cap până-n picioare, aerul lui îndurerat când insistase să ne revedem și faptul că nu scotocise cine știe ce, altfel mi-ar fi găsit singur coordonatele, pe urmă îi revedeam șosetele albe scurte și mă întorceam la webcomment-urile mele stupide cu o inspirație reînnoită.

Bunul meu GPS avea dreptate: fundătură drept înainte.

*

De trei ori, în zilele următoare, cineva a încercat să mă sune în toiul nopții, fără să lase vreun mesaj. Prima oară am crezut că e vorba de o greșală, a doua oară mi s-a strecurat în suflet o îndoială și ultima oară am știut că e el: îi recunoscusem felul de-a tăcea.

Deși era ora 2 noaptea, nu mă culcasem încă și încercasem să-l sun și eu, însă era un număr cu 01¹ și apelurile mele s-au pierdut în depărtări.

Și-atunci, ceva a început să se defecteze în capul meu. Am renunțat la unul dintre rarele mele principii (deopotrivă moral și „sanitar“, dacă pot spune așa), am dormit cu telefonul deschis lângă pernă. Mi se rupea de unde, mi se rupea de cancer și cu-atât mai mult de mândria și odihna mea: trebuia să știu sigur. Cine încerca să dea de mine așa, pe-ascuns și atrăgând de partea sa toate șansele de-a nu mă găsi? Cine? Și dacă era într-adevăr el, de ce? Ce voia de la mine, la urma urmei? Pe moment, nu cântărisem deloc... nu știu... efectul unui asemenea act și totuși... cum să te insinuezi mai bine în intimitatea altui om decât luându-te de somnul lui?

De-atunci, în fiecare seară dădeam volumul telefonului la maximum și împărțeam patul cu o fantomă.

Ieșeam mai puțin. Da, trebuie să-mi calc pe inimă ca să recunosc și aveam o mie de motive pregătite pentru cine m-ar fi tachinat pe subiectul ăsta, însă faptele sunt fapte: ieșeam mai puțin. Zece zile, sau mai degrabă zece nopți, au trecut fără peripeții și

hotărâsem să-mi închid din nou telefonul pentru că dormeam prost. Mă trezeam din când în când să văd dacă micul semnal de apel nu clipea sau dacă mobilul meu nu se sufocase sub plapumă.

Și-mi era ciudă pe el. Și-mi era ciudă pe mine. Da, mi-era grozav de ciudă pe mine că devenisem atât de fragilă. Mi-era așa de ciudă pe noi, că în seara aia, îmi amintesc, când m-am culcat, mi-am promis că era ultima oară. Că era ultima șansă de-a se întoarce să mă bântuie.

Să-l ia naiba cu lanțurile, cuțitele și telefoanele lui pe-ascuns, mă săturasem de tot rahatul ăla.

Telefoane, mesaje, ecrane, chaturi și e-mailuri, nu mai voiam să aud de asemenea limite imaginare pe harta Tendre²-ului meu.

Dăruisem, suferisem, îmi plătisem cota-parte de planuri ratate, absurde și himerice pe care ni le impune iubirea în epoca digitală.

Da, mă săturasem. Ba mai rău, mă simțeam despuiată, secătuită, decorporalizată, fiindcă iubisem de-atâtea ori fără să iubesc. Acum voiam povești adevărate cu oameni adevărați și cu ceva carne adevărată pe ele, altfel preferam să zic iar pas.

Și, cum el e foarte puternic și, când vine vorba de carne, se înființează imediat, în noaptea aia a sunat din nou.

[1](#). Prefixul 01 este specific numerelor de telefon fix din Île de France.

[2](#). Gravură a țării imaginare numite Tendre descrisă în romanul *Clelia* de Madeleine de Scudéry.

2.

Probabil că sunase mai devreme decât în alte dăți, fiindcă eram cufundată într-un prim somn adânc și nu mi-am dat seama imediat dacă în vis sau în realitate întindeam un braț și simțeam suprafața dură și călduță a unui obiect neted lipit de urechea mea.

Nu se întâmpla nimic. Era un vis. Complet năucă, am murmurat în cele din urmă:

— Jean-Baptiste?

— ...

— Dumneavoastră sunteți?

— Da.

— Și în celelalte dăți tot dumneavoastră ați fost?

— ...

— De ce faci asta? De ce nu vorbești?

Eram ghemuită în jurul mâinii în care țineam mobilul. Îi lua prea mult. Îi lua mult prea mult. Așteptam la loc așteptând să răspundă.

Nu știu câte minute s-au scurs după aceea. Dimineață, lista apelurilor îmi afișa că discuția noastră durase două ore și treizeci și patru de minute, însă îmi închipui că probabil nu închisese cum trebuie. La un moment dat, am auzit:

— Așreasăvgăesc.

Am deschis imediat ochii și am rămas fără grai.

— Mai sunteți acolo? s-a neliniștit el.

— Da.

— Știi, su... sunt bucătar.

— ...

— ...și aș vrea să-ți gătesc.

A, pardon! Am priceput „Aș vrea să vă hăcuiesc“. Păi... ăăă... în ce dimensiune aterizasem oare? Un *chef* bâlbat, scrântit și insomniac mă suna la un sfert de oră după miezul nopții ca să-mi citească meniul lui... Culcați-vă la loc, prieteni! Culcați-vă la loc! Totul e sub control! Și puricii să vă sărute!

— Vrei?

— Acum?!

— Nu. (Vocea îi era mai veselă). E nevoie totuși de niște pregătiri!

— Atunci când?

— O să-ți spun. Trebuie să mă organizez. Poți să notezi un număr de telefon și să mă suni mâine-seară la aceeași oră?

Păi, să vedem, e o oră absolut rezonabilă.

— Zi!

Am înșfăcat o carte la întâmplare de pe noptieră. La lumina ecranului, ca o somnambulă, am scris un șir de cifre după dictarea lui. Pe urmă nu știu ce s-a mai întâmplat. Mi-am auzit numele mic rostit încă o dată sau de două ori, însă n-o să aflu în veci dacă era vocea lui sau ecoul ei în mintea mea buimacă.

3.

Dimineață am știut că nu visasem, pentru că pe pagina de gardă din – ce ironie! – *Sperietoarea* de Michael Connelly era mângălit un număr de telefon.

Chestia e că trebuie să fi fost buimacă rău, fiindcă nu reușeam să-l descifrez. Țsta de-aici e un 7, un 3 sau un 1? Și ăstălalt? Un 2, un 3 sau un 5?

Sunt un zero barat la mate, iar la calculul probabilităților și mai și, însă deja simțeam că trebușoara aia urma să mă țină trează mult și bine.

Altă chestie e că nu mi se părea rezonabil să aștept miezul nopții ca să-ncerc o serie de numere probabil greșite. Riscam să scol din somn o grămadă de oameni de treabă și să mă mai și linșeze careva pe deasupra. Așa că m-am apucat pe la zece – și bine am făcut, fiindcă două ceasuri mai târziu tot nu dădusem peste tipul meu.

Vocile care-mi răspundeau erau tot mai puțin amabile, iar eu deja mă cam încurcam în combinații. Nu-mi mai aduceam aminte ce numere încercasem deja, așa că ceream fără încetare să vorbesc cu Jean-Baptiste, răspundeam „O, îmi pare rău“, îngăimam niște scuze, tulburam pacea tuturor căminelor din Île-de-France al căror număr de telefon începea cu 01.42, 01.43 sau 01.45 și... o... și după aceea... rahat... am lăsat-o baltă.

O luam razna cu chestia aia. O să sune el...

Obsedații nu se dau bătute niciodată.

Eram enervată la culme, cu polisierul meu super plin de răzături de creion și mobilul gata să facă implozie.

Am ieșit.

Am ieșit să iau aer împreună cu alți insomniaci mai vorbăreți.

E-adevărat! Chiar începea să mă scoată din minți autistul ăla! Să-l ia naiba cu gătitul lui! Să se ducă și să le facă de halit fetelor de teapa lui! Oricum, eu nu mă omor după delicatese! Mi se rupe de gastronomia franceză! Mie dacă-mi dai o coajă de pâine sunt mulțumită!

O, ce răutăcioasă eram... Mă săturasem de tâmpitul ăla înainte să apuce măcar să se apropie de mașina de gătit... Eram cu nervii în piuneze și scuipam fiere. Trebuia să închid, să smulg priza din perete, să uit de toate idioțeniile alea și să-ncalec pe Jeannot a mea.

Da, trebuia să mă duc să dansez, să beau și să uit.

Și pedalam, pedalam, pedalam, luând-o iar razna.

Dojeneam stelele.

Și le strigam:

— De ce se sparg tot timpu-n capul meu idioțeniile astea, ai? Alo, moșulețul de sus, cu dumneata vorbesc! De ce-mi trimiți numai cazuri sociale? Fir-ar să fie, doar e treaba dumitale, ce naiba! Bun, uite. M-ai servit mulțumitor până acum, din câte știu. Dumnezeule... Dumnezeule, te rog, părăsește-mă.

4.

N-a mai sunat.

Nici în seara aia, nici în următoarele.

Cu toate că mi-am dat peste cap încă vreo câteva nopți bune nevrând să închid porcăria aia de mobil, dar nu. Mă înșelasem în privința lui. Nu era așa de scrântit.

Sau chiar prea-prea. Sau mai puțin motivat decât mi-am închipuit.

Pe scurt, avea să mă scoată cu totul din sărite, umflatul ăla.

Și viața – cum ziceam? – „și-a reluat cursul“.

Uite.

Asta e.

Și... rahat.

5.

Bineînțeles, mi-am revenit. Trecusem și prin momente mai grele, cum se zice din pudoare. Era primăvară, primăvara pariziană, primăvara lui Cole Porter și a Ellei Fitzgerald. Terasile, promisiunile și zilele se lungeau, eram în viață și sănătoasă tun, aveam alți ași în mânecă și știam să mă descurc, așa că m-am eliberat de amintirea lui.

Serios. Chiar îl uitasem. Și-apoi, într-o dimineață, mi-am golit pur și simplu geanta. Fiindcă mă duceam la o nuntă și-mi trebuia una mai cochetă. Și în ziua aia *chef*-ul m-a dat pe spate c-o surpriză: *bombe glacée* aia a lui și puiul cu sos de muștar.

Bucătarul meu s-a întors fără nici un avertisment și atunci... atunci am simțit un gol în stomac.

Cald în față, cald.

aparteu

1.

Dacă aş avea o duşmană de moarte şi i-aş dori cel mai cumplit dintre suplicii, cel mai încântător, mai lent, mai crud şi mai mutilant, aş arunca-o în braţele unui scriitor, m-aş asigura că s-a îndrăgostit lulea şi aş privi-o cum se chinuie, răsfoind neglijent un număr vechi, foarte vechi, din *Match*...

Abia dacă împlinisem nouăşpe ani când s-a abătut calamitatea asta asupra mea. Nouăşpe ani... Eram o copilă... Şi orfană, pe deasupra... O, ce bine e, puişor. Pasărea cade din cuibul gol cu ochii ei mari şi trişti şi ţeasta ei rasă. Carne fragedă... Carne fragedă pentr-un roman... Pentru primul roman... Pe lângă un obiect frumos, un subiect frumos dat naibii, nu-i așa?

Bun. Mă opresc. De-atunci şi-a făcut un nume. I-am purtat noroc, sau mai degrabă cazul meu i-a purtat noroc, şi nu mai are nevoie de reclamă. Se descurcă foarte bine şi singur la capitolul ăsta. Într-o zi, când o să fiu bătrână de tot, poate o să vină cineva să-mi pună o întrebare sau două pentru o notă de subsol, însă până atunci prefer să tac.

Pace.

Pace artiștilor.

Să lăsăm loc miturilor.

Doar o chestie, atunci, ultima... Trecerea tipului, bărbatului, hoţului ăstuia prin viaţa mea nu va fi avut altă urmare concretă decât să-mi amintească şi să-mi întărească convingerea că lunga boală şi agonia mamei mele mă inspiraseră să descopăr, acum câţiva ani, că expresia „Ce nu te ucide te face mai puternic“ e o mare idioţenie, ce nu te ucide nu te ucide, nimic mai mult.

(O frază destul de alambicată şi, probabil, discutabilă din punct de vedere sintactic,

pe care aş putea-o simplifica foarte bine rezumând-o astfel: nenorocitul ăla îmi făcuse creierii praf.)

Mea culpa, domnule Boileau.

*

Era prima mea iubire. Nu mă culcam pentru prima oară cu un tip, dar făceam dragoste pentru prima oară și era... bun, am zis că mă opresc și mă țin de cuvânt. Eu nu sunt scriitoare. N-am nevoie să mă masturbez cu gândul la trecut, să-mi pun emoțiile în eprubete și să exploatez tot ce-am trăit mai pur ca să scot bani din asta, așa că fii scurtă, Mathilde, fii scurtă. Nu-ți pierde și puțina demnitate pe care a avut delicatețea sau neglijența să ți-o lase, te rog.

Bine, bine, trecem peste în cazul ăsta. (Ei, da, m-a învățat două-trei chestii în treacăt...) Precizez pur și simplu pentru necesitățile poveștii care ne preocupă momentan că acest iubit îmi trimisese o mulțime de scrisori – de dragoste, mă umflam eu în pene pe-atunci, de fapt, exerciții de stil și scriitură, am fost silită să recunosc mai apoi –, pe care le-am aruncat la coș într-o seară în care mă credeam eliberată.

Da, pe care le-am îngropat sub un maldăr de chiștoace, sticle goale, urme de zaț de cafea și dischete demachiante murdare.

Aleluia. Reușisem în sfârșit să mă descotorosesc de ele.

În afară de una.

A, da? Și de ce, mă rog?

De ce-o păstrasem pe aia?

Pentru că era ultima. Pentru că-mi aparținea mai mult decât toate celelalte. Pentru că am avut – și am încă – slăbiciunea de-a crede că era sinceră și, chiar dacă nu fusese, nu mai avea cine știe ce importanță. Pentru că eu sunt destul de cinstită ca să disting între frumos și adevărat și să prefer frumosul când asta se impune. Pentru că întrebarea dacă era artă sau o porcărie nu mi s-a părut niciodată interesantă. Pentru că îmi amintea că fusesem iubită de un tip talentat, că îl inspirasem și că, da, în ciuda tuturor, în ciuda lui, avusesem această șansă.

Și pentru că e frumoasă.

Și pentru că și eu eram...

Pentru că am crescut odată cu ea. Pentru că ea mă văzuse crescând. Coli de hârtie A4 dintre cele mai ordinare, dar înțesate de mici semne trasate cu cerneală neagră și așezate astfel unele după altele, încât mă făcuseră să mă simt pe rând extrem de jenată,

apoi flatată, sceptică, dezgustată, copleșită de tristețe și aplecată asupra unui coș de gunoi și în cele din urmă... schimbată.

Schimbată. Fatalistă. Conservatoare. Păzitoare. Doar o păzitoare a micului templu în care era depus ceea ce îmi ținea loc de viață înainte să sfârșească în...

...în geanta mea.

Din discreție. Ca să nu cadă în mâinile colegelor mele de apartament, sau ale altcuiva. Niciodată.

Se afla în micul buzunar interior al genții. Singurul care se închidea cu fermoar. Unul subțire, discret, căruia nici nu i-ai fi bănuț existența dacă nu-l căutai expres.

Era încă acolo, doar că nu se afla în plicul ei, unde eram sigură că o băgasem, ci strânsă în jurul plicului cu pricina. Ca un clește. Ca un clește în jurul numelui meu și adresei mele de-atunci, astfel încât să-mi arate, îmi închipui, că fusese citită și că era important ca eu s-o ști...

(Of, afurisită limbă! Nu! Nu aici! Nu acum! Nu tocmai în acest moment al povestirii! Și râd. Și râd singură, în hohote, că mă supun unor reguli de concordanță așa de plictisitoare.)

...și că era important ca eu să fiu informată.

Uite. E mai greoi, dar merge și-așa.

—

Da, vezi tu, am rugat un necunoscut să scrie adresa pe plic în locul meu... Farsa e grosolană, sunt de acord, dar nu mi-o trimite înapoi. Nu scrisoarea asta. Merită mai mult decât mine, te asigur.

Dacă nu vrei s-o citești acum, așteaptă. Două luni, doi ani, zece chiar. Așteaptă indiferența.

Zece ani – am pretenții, nu glumă.

Așteaptă cât crezi că-i nevoie, dar într-o zi, te rog, desfă-o. Te rog.

Ultima noastră discuție, ori mai degrabă ultima noastră luptă, mă urmărește de săptămâni întregi. Îmi reproșai că sunt egoist, josnic, interesat. Îmi reproșai că te-am folosit, că te-am vampirizat, că am fost îndrăgostit mai curând de ce ceea îmi inspiri decât de ceea ce ești.

Îmi reproșai că nu te-am iubit niciodată.

Te simți trădată. Mi-ai aruncat în obraz că n-o să mai citești o carte în viața ta. Că urăști cuvintele la fel de mult cât mă urăști pe mine, ba chiar mai mult, dacă așa ceva ar fi omenește posibil. Că sunt niște arme nenorocite aflate în slujba unor nenorociți ca mine.

Că nu valorează nimic, că nu spun nimic, că mint. Că distrug tot ce ating și că te-am scârbit de ele pentru totdeauna.

Acum, în seara asta, peste două luni sau peste doi ani, o să le citești pe următoarele și o să știi, iubirea mea, că nu aveai întotdeauna dreptate.

—

Pleoapele tale plecate când mi te abandonai în brațe, Mathilde, semănau cu două coji de litchi văzute dinăuntru. Același sidefiu iridescent, același roz neașteptat și tulburător. Lobii micuți ai urechilor tale erau ca două creste cărnoase de claponi – minusculi galeți de porțelan muiiați, frăgeziți, topiți după ce au fiert multă vreme înăbușit într-un suc de salivă înspumat întruna de sărutările tale –, iar meandrele lor de cartilaj, o cochetărie, scovergi de post, o tocană din capete de pasăre.

Rădăcina părului tău, mireasma aceea, acolo, la ceafă, chiar deasupra acelei delte, acelei breșe secrete și pufoase, acelu receptacul de mângâieri, avea amăreala înțepătoare a miezului veritabil de pâine cu drojdie de bere și unghiile tale, pentru cine le supsesse îndelung, erau tot atâtea migdale descojite un picuț prea devreme înainte de sfârșitul verii.

Din scobitura claviculelor îți picura un suc acrișor ce te pișca de limbă, care își găsea alinarea în rotunjimea umărului tău: prospețimea, granulația fină, carnea ce se topește în gură a unui fund de pară.

O pară zemoasă de Anjou suptă în penumbra șelăriei...

În colțurile gurii, bulele abia deslușite de salivă care se iveau când râdeai în hohote se spărgeau în lacrimi de rozé spumant și vârful limbii tale, iubita mea, avea grăuncioarele, rubiniul, asprimea palidă și delicată a fragilor de pădure.

Ca ei, adorabilă mironosiță ascunsă, tainică, sălbatică și înnebunitor, înnebunitor de dulce.

Sfârcurile tale? Două boabe micuțe de fasole, cele dintâi, culese în februarie, însă merita, fiindcă trebuia să le cureți de crude, pe când rotunjimea lor, sub mâna mea, avea moliciunea chihlimbarie, netedă, veselă și parfumată a untului de primăvară.

Vâlcelele care duceau spre buricul tău, să fi știut cineva să te facă să te umezești de plăcere, aminteau de acreala dulceagă a prunelor brumării culese de prin livezile în paragină și deșteptau fericit o gură îmbătată după ce sorbise atâta miere.

Șoldurile tale se bombau întocmai ca două madlene, iar scobitura șalelor tale avea – are încă, îmi închipui –, nu, îmi amintesc, gustul suav al florilor de salcâm. Parfum amețitor și imperios pe care rotunjimea feselor tale îl prelungea, răspândindu-l până în acele gropițe încântătoare gravate în îndoitura coapselor. Acele lațuri de carne fragedă,

catifelată și lucioasă ce țineau adesea captive degetele prea îndrăznețe...

Bolta tălpilor îți mirosea a mosc, scobitura gleznelor tale avea un gust amarui, curbura pulpelor îți era fructată, partea din spate a genunchilor, sărată, interiorul coapselor, mineral și ceea ce venea pe dinăuntru, și ceea ce venea pe urmă, și ceea ce picura în sfârșit, o esență a tot ce mă atrăsese acolo. Un fond. Un fond al tău și al întregului univers.

Or, gustul acesta, gustul ființei tale, prințesă a timpurilor moderne, delicioasă, insolentă și tatuată, de care m-aș fi servit atunci, pe care aș fi siluit-o, ei bine, nu mi-au mai rămas decât cuvintele ca să mă delectez cu el.

Vai, aceste jalnice unelte, chiar tu mi-ai adus aminte, n-au nici un merit. Nu știu nimic, nu inventează nimic și nu te învață nimic când își amintesc, doar raportează.

Mai mult decât pielea, părul, unghiile sau mirosul tău, esența ta, umorile, seva pântecului tău, pectina, ciprina, suculele tale, acel mesager, acel liftier, acel denunțator al foamei, setei și vârtejurilor tale, acel copil de cor al dorințelor tale care mă face, și-n astă noapte, să salivez.

Care era gustul iubitei tale? vor să știe cele douăzeci și șase de litere ale unicului alfabet pe care l-am învățat vreodată. Și-n ce ordine ne-ai așeza dacă ne-ai provoca să i-l destăinuim?

Cuib de rândunică. Smochină calduță. Caisă prea coaptă. Minusculă boabă de zmeură înghițită sub o burniță deasă.

Uneori, brazdă. Alteori, zgârieturi de scoici, răni sufletești și sânge de lună. Sau lapți. Sau lăptoșenie. Corasla Afroditei.

Groaznic amestec de lapte matern și bale de animal în rut.

Trufă în clătitele umplute. Buchet ornat cu buze și tivuri de carne poșate în apă fiartă. Calcan eviscerat. Pește abia rumenit, cu carnea încă rozalie pe oase. Apă de scoici. Suc infiltrat pe sub cochilii. Emulsie de organe reproducătoare de arici-de-mare. Sorbitură de cerneală de calamari pescuiți cu năluci. Bomboane cu mentă. Vârf de drops-piramidă tocit cu limba. Caramelă de ambrozie. Chitră. Chitră roșie cu coajă iodată. Vi...

Of, Mathilde,

Renunț.

Te-am iubit.

Te-am iubit mai mult decât aș fi în stare s-o spun

Şi mult mai puţin bine.

2.

Măinile îmi tremurau. Ceva, nu știu precis ce, urme de rușine, de pudoare, de secrete spintecate, deflorate, îmi urca până-n gât, întorcându-mi stomacul pe dos în trecut.

Nu înțelegeam ce mi se întâmplă. Ei, m-am enervat dintr-odată, liniștește-te, mamaie, liniștește-te. Nu-i nimic, nu *era* nimic, doar o micuță labă intelectuală pe care și-o povestea sugându-și capacul stiloului.

Și-n plus, chestii din astea vezi tot timpul, nu știa nici măcar să citească cealaltă specializare din CAP¹-ul în cuțitărie-mezelărie...

Nu contează, am ars-o imediat în chiuveta din bucătărie.

Tremuram, transpiram, mi-era greață și mă chinuiam să împing căcărezele de hârtie înnegrită spre scurgere, ținând o mână pe gură.

Eram grăbită, gătită, în întârziere, o sudoare înghețată îmi brobonea pe față și simțeam cum tot machiajul mi-o lua la vale.

Am vomitat.

1. Certificat d'aptitude professionnelle (CAP) – diplomă de studii profesionale ce atestă dreptul posesorului de a lucra ca muncitor calificat într-un anumit domeniu.

3.

Am curățat chiuveta cu clor, după care am clătit-o cu apă din abundență. Mult timp. Îndelung. Până când toată acea mizerie a dispărut în străfundurile canalelor de scurgere din Paris.

— Ești bine?

Glasul lui Pauline.

N-o auzisem intrând. Nu sănătatea mea o îngrijora, ci risipa de apă.

— Ți-e rău?

Când m-am întors să o liniștesc, mi-am dat seama că nu m-ar crede.

— O, Doamne... Ce mai e acum? Ai băut prea mult ieri, așa-i?

Halal reputație...

— A, nu! m-am apucat să mă laud prostește, dregându-mi rimelul cu arătătorul.

Asta-i seara cea mare! Ia uitate ce șic sunt... Mă duc la nunta prietenei mele Charlotte...

Chestia asta nu i-a descrețit fruntea.

— Mathilde?

— Da.

— Zău dacă-nțeleg viața pe care-o duci...

— Eu nici atât! am răs suflându-mi nasul între degete.

A ridicat din umeri, apoi s-a îndreptat spre ceainicul ei drag.

Mă simțeam prost. Nu se interesa decât rareori de sănătatea mea. Voiam s-o dreg cumva. Și-apoi, aveam nevoie de cineva căruia să mă confesez.

— Ți-aduci aminte de... Tipul care mi-a găsit geanta...

— Cretinul ăla?

— Da.

— Mai știi ceva de el? Te mai deranjează? Of, la naiba, nu mai avem aproape deloc ceai...

— Nu.

— Trebuie să-i spun lui Julie să cumpere...

— E bucătar.

S-a uitat la mine ciudat.

— A, da? Și ce? De ce-mi spui mie chestia asta?

— Așa... Hai că mă duc, dacă nu, o să pierd iar toată distrația.

— Când te-ntorci?

— Nu știu.

Se ținuse după mine până la intrare.

— Mathilde?

— Da.

Mi-a aranjat gulerul.

— Ești frumoasă...

I-am zâmbit, înclinând pios capul.

N-avea decât să-și imagineze o stânjeneală fermecătoare în timp ce eu mă luptam cu lacrimile mele.

4.

Apoi, nimic. Apoi e acum, și nu mai am nimic de povestit. Și nici nu mai am chef. Acum, chiar dacă nu se vede cu ochiul liber, stau ghemuită pe marginea vieții și aștept să treacă.

„Depresie larvară“ – nu mai știu de unde pescuisem expresia asta ipocrită, însă mi-o rezervam de bunăvoie. Mă aranja. Latura larvară, presupun. De ani de zile eram dată de exemplu și mă legănam cu iluzia c-aș fi plină de forță, veselie, curaj și... Ei bine, era prea simplu, adunătură de lași ce sunteți. Mult prea simplu. E-adevărat că am încercat să vă apăr și am rezistat cât am putut, dar nu mai pot să continui, uite-așa.

Am obosit.

Pentru că era praf în ochi, prieteni... Da, totul... Totul era praf în ochi... Știam că mama completează formularele cum îi vine la mână, că bifează căsuțe unde-i nevoie și le lasă în suspensie special ca să mă liniștească. Știam că toate noutățile alea pe care i le povestea bunicii la telefon ore întregi, vorbind tare, erau doar niște baliverne. Știam că ne minte pe-amândouă. Știam că tata se ducea să și-o pună cu târfa lui chiar după ce-o lăsa la spital pentru chimioterapie și știam că și ea știa.

Știam că o s-o șteargă de acasă înainte s-apuce ea să se răcească. Și că o să sfârșesc la sora mea mai mare, că o să-mi rad țeasta și sprâncenele, că n-o să iau bacul și c-o să am grijă de micuții ei ca să o despăgubesc cumva. Știam că o să i-o coc frumușel, fără să mă bănuiască cineva, a-ntâia, mătușii Yoyo, care sărea pe paturi și se pricepea așa de bine să pună pe căprării cartonașele cu Pokémoni și cu Belle Sara. Știam că o să-mi las părul să crească la loc, că o să recuperez timpul pierdut, că o să mi-o pun la greu și c-o să trag zdravăn la măsea. Că o să-mi fabric o reputație de mare petrecăreață, de inimă neînfricată, de tipă mereu disponibilă, ca să fiu etichetată cum trebuie și uitată în pătrățica aia o dată pentru totdeauna.

Știam că cumnatu-meu mă pune să muncesc pe brânci ca să-și satisfacă latura de Mickey Corleone, că familia e sfântă și bla-bla-bla, dar că, dacă nu-i corup eu pe viitorii

lui fraieri, o altă trădătoare o s-o facă la fel de bine în locul meu. Da, *știam* toate astea și nu v-am spus nimic, asta pentru că-s generoasă.

Singurul lucru care mi s-a părut frumos în toți anii ăștia petrecuți pe front, singura dată când n-am mințit, un cretin a făcut un roman din el. Așa că, uite, e politicos să fii vesel, cum ar spune celălalt, însă azi nu mai am chef să fiu politicoasă.

Astăzi trândăvesc, ridic degetul mijlociu și mă debranșez.

Din păcate, nu poți să te lupți cu propria fire, deci, fiindcă-s fată bună, o să mă forțez să duc povestea asta până la capăt, însă vă previn: puteți să apăsați de mai multe ori pe butonul derulare rapidă, nu pierdeți mare lucru...

actul al treilea

1.

Într-o zi, odată ca niciodată, mi-am uitat geanta într-o cafenea de lângă Arcul de Triumf. Și în geanta asta era un plic nesigilat în care se aflau 100 de bancnote a câte 100 de euroi. 100 de bancnote verzi scoase direct de la bancă. Drăguțe, foșnitoare, bine călcate și curate de ziceai că-s noi. Un tip o găsisse și mi-o înapoiase patru zile mai târziu, intactă.

În geantă, bine ascunsă, era și o scrisoare în care se povestea viața păsăricii mele și a sânilor mei în 3D. Bun, chestii din astea se întâmplă, îmi închipui... Poate nu o scrisoare atât de succulentă, ci poze, videouri, SMS-uri compromițătoare, atașamente indiscrete, pixeli seducători, oribili și răuvoitori, cu toți micii turnători, cu întreg arsenalul de narcisism și indecență cu care toți am avut grijă să ne echipăm în ziua de azi, chestiile astea trebuie să provoace mari supărări, nu?

O, ba da... trebuie să facă deliciul sălilor de tribunal și să pună sare pe inimile rănite... Atunci de ce mie îmi cădeau așa de prost? De ce-o făceam imediat pe fecioara speriată? Ce-mi păsa mie dacă un tip pe care n-aveam să-l mai văd în veci gustase din mine, ai? Adevărat! N-aveau nici o noimă țipetele mele ca din gură de șarpe. De când mă făcusem așa de delicată? Ce mama naibii, mi-aș fi dat seama totuși!

Nimic nu mai avea noimă. Și eu eram prima. M-am dus la nunta aia cu două comprimate de Spasfon sub limbă și certitudinea c-o să sfârșesc trotilată. Poate că eram frumușică, însă asta n-avea să dureze. De asta puteam să fiu sigură.

2.

Am ajuns acolo cu răsufierea tăiată și, cu faimoșii mei pantofi cu toc care te dau pe spate, mi-am sucit glezna în timp ce atacam în viteză scările primăriei din arondismentul XX.

Strâmbându-mă, am acostat un tip la fel de pus la patru ace ca și mine, dar care avea un aer mai puțin grăbit.

— Pardon, căutați... ăăă... caut sala de căsătorii, știți... Aveți cumva idee unde e?

Mi-a întins un braț de care să mă agăț până mi-am pus la loc condurul de cristal, apoi m-a îndrumat foarte amabil:

— Fabrica de încornorați? Pe-aici! Și eu am venit tot pentru asta! Pentru ceremonie, vreau să zic... Ține-mă strâns de braț, fată nesigură, fiind ultimii, poate reușim să trecem neobservați.

Bingo, îl găsisem pe cel de-al doilea donjuan al meu și probabil că el m-a dat în grija unui șofer de taxi mult după miezul nopții, când îmi pierdusem deja de ceva timp pantofii.

Tinerii însurăței nu m-au mai sunat niciodată și nici nu mi-au mulțumit pentru cadou. Nu-mi mai amintesc în ce stare eram, darămite ce-am putut să le spun invitaților, însă trebuie să fi fost ceva nu prea nupțial.

3.

Totuși, a fost ultima mea beție.

Și, cum aceste trei cuvintele virtuozitate înșirate unul după altul, „ultima mea beție“, par total inofensive, nu le-am mai dat atenție.

Mare greșeală.

Era un semn foarte rău.

Pentru că ce le mai rămâne oamenilor care s-au lăsat de băut dacă trag la măsă tocmai ca să-și alunge disperarea?

Disperarea.

Era confuză. E confuză, disperarea. Mai ales în cazul meu, o jucătoare de alba-neagra care știuse grozav să încurce lucrurile de atâția ani.

Nu reușeam să sesizez complezența suferinței autentice și, cum sunt mult prea lașă ca să-mi ridic piatra grea și să înțeleg un picuț ce viermuia acolo jos, o să mă limitez la simptome, semne exterioare de suferință. Sigur, mă lăsasem de băut, însă nici nu mâncam, nici nu dormeam mai mult. Din pură complezență, recunoașteți că asta înseamnă multe neplăceri.

Alta mai curajoasă, mai deșteaptă, mai zgârcită s-ar fi dus să se consulte. Nu neapărat la un psihiatru, dar măcar la un doctor. Bunul medic de familie pe care nu-l mai avea. În fine, orice generalist de prin cartier și, fără să intre în detalii, i-ar fi zis verde-n față: Bună ziua, doctore, totul merge bine, totul merge cum nu se poate mai bine, vă asigur, dar, înțelegeți-mă, trebuie să dorm și eu. Trebuie să dorm măcar *un picuț* acolo, altfel o să cad din picioare. O, pofta de mâncare, cu asta nu stau rău! Am șoldurile bombate ca niște madlene, știți! Și-apoi, uitați... Fumez cam două pachete de Marlboro pe zi, am cu ce s-o duc. Dar nopțile... nopțile, complet albe, întruna, întruna complet albe, până la urmă mori, nu?

Fix chestia asta mă rodea când povestea cu pricina era abia la început și mă târam

din Place de l'Étoile până la cimitirul Montmartre în toiul nopții, netezind în buzunar încă o notă, a șaptea, încă un chix.

Ei, da... Nu-s prea rafinată... Toate astea ca s-ajungem aici: s-o luăm de la capăt.

Pardon?

A șaptea?!

Păi, păi, Mathilde... Păi, tocmai ți-ai întors toate trei cărțile odată! Ai dat de belea, fata mea! Ești pierdută! Știi cum zic englezii la alba-neagra? *Find the Lady*. Găsește dama. Și-atunci? Asta e? Asta ascundea regina ta de inimă? Umflatul ăla te-aduce-n starea asta?

...

Cu pantofii lui de lac și șosetele lui până la gleznă, întărite la vârf și la călcâi?

...

Și degetul lui lipsă? Și cuțitele lui ascuțite legate de nădragi?

...

Și cu geaca lui care trăsnește a capră?

...

Și cu fanteziile lui nocturne?

...

Ei, îți atrag atenția că are încă numărul tău... OK, tu nu ești în stare să scrii unul corect, însă el, dacă voia, te suna de mult...

...

A, poate că nu, vezi tu... Poate că nu reușește, numai cu nouă degete...

...

Alo, Mathilde! Ai putea să răspunzi când vorbește omul cu tine!

Gura! Râdeți, înțepați, bârfiți cât aveți chef, dar nu-mi faceți reproșuri. Nu-mi țineți predici. Știți cât urăsc asta. Dacă o țineți așa, o să mă pierdeți de tot. Și-apoi... Și-apoi, ce vreți să vă spun, la urma urmei?

Totul, frumoasa mea.

Totul.

Dezbracă-te și mărturisește.

4.

Păi... ăăă... cu ce să-ncep? Și, mai întâi, unde sunt?
În boulevard de Courcelles. Bun. Merge. Am timp.

Îmi părea rău că arsesem scrisoarea. Îmi părea rău că o arsesem fără s-o citesc pentru ultima oară. Nu-mi mai aminteam prea bine ce îndruga și descrierea aia a mea dezlânată distorsiona lucrurile. Îmi părea rău că nu aruncasem ochii pe ea pentru ultima oară ca să-mi dau seama cam ce era în capul lui și să-mi amintesc în ce stare se află stocul meu de muniții.

Eram în dezavantaj. Aș fi vrut să știu la fel de multe despre el. În fine... nu la fel de multe, cu siguranță, dar mai multe decât știam. Mai mult decât micile tăieturi cu aparatul de ras, o șuviță rebelă, o falangă lipsă, o privire fixă și niște maniere de bordelez.

Aveam senzația că-mi lipsesc anumite piese și mă simțeam ofensată.

Voiam să înțeleg cum e posibil astăzi, în lumea noastră, în ce-am făcut din lumea noastră, în acest vast tripou la propășirea căruia contribuiam cu atât de puțină rușine în fiecare dimineață, ca un necunoscut să-i înapoieze altui necunoscut zece mii de euro cash fără să facă aluzie la asta altfel decât punându-l în gardă cu bunăvoință cât de important e să nu lași să-ți scape fericirea printre degete și, pe deasupra, plătind nota la sfârșit.

Voiam să înțeleg cum e posibil să fii atât de mojik încât să scotocești prin geanta unei fete, să-i dai de înțeles c-ai făcut-o semnalându-ți urmele, să îi violezi intimitatea, să te trezești că asta te tulbură, să-i faci din nou confidențe radiografiind-o stăruitor, calm și tăcut în fundul unei săli de cafenea preț de mai bine de jumate de ceas, apoi s-o amușini în pragul ușii înainte să-i înlănțui mâna și, în același timp, să fii destul de dobitoc încât să-i înapoiezi efectele fără să-ți dea prin cap să-i piratezi coordonatele, să fii nevoit să i le ceri, să o suni pe furiș și la ore nepotrivite, ca și cum ar fi o crimă de lezmajestate, să simți totuși impulsul, nevoia, dorința de a o hrăni pe responsabilă atâtor scrupule ca să-

și recapete pofta de mâncare pierdută și stârnită fără știrea ei, să înduri, de a doua zi seara, afrontul unei haine groase din piele întoarsă de iepure (tot fără știrea ei, vai, însă de unde ar fi putut el să știe?) și *nici măcar* să nu-ți dai silința să formezi numărul ingraterii ăștea nenorocite, al mincinoasei ăștea patentate, al seducătoarei ăștea mizerabile ca s-o poți seduce la rândul tău.

Pe scurt, voiam să aflu de pe ce planetă aterizase tipul ăsta așa de ciudat și, dacă era de pe a noastră, să ating cu degetul ceea ce înseamnă omenia.

Voiam să mă las să mor de foame pentru ca el să mă găsească și să mă ascundă în același loc în care adăpostise geanta mamei, scurta degustare a celui alt ticălos și viața mea ca un mic haos: sub haina lui.

Da, asta voiam și nimic altceva. Să tragă fermoarul până sus și să mă lase în sfârșit să mă odihnesc la pieptul lui mare.

...

A! Asta vă lasă mască, așa-i? Vă întrebați: ce tot bate câmpii tâmpita asta lungă de vorbă?

După poetul feselor ei și luthu-i constelat¹, după toată clica aia de ratați și înainte de bietul idiot care o s-ajungă în cele din urmă s-o harponeze și să-i trântescă trei țânci în monospațiu, are nevoie de fantasma ei cu ajutorul de măcelar cu labele lui mari, pantalonii lui pepit și ghetetele lui cu blacheuri, așa-i?

Grotesc.

Grotesc, grotesc, grotesc.

Așa. Băliți.

Băliți, nasolilor.

Băliți pe porumbița albă...

Și Facebook-ul nu-i tot o fantasmă?

Și Meetic? Și Adopte? Și Attractive? Și toate site-urile astea de întâlniri idioate? Toate cazanele astea mizerabile unde sunteți împinși să vă amestecați singurătatea între două vizionări la bistro, toate „Like“-urile astea date imediat, toate rețelele astea de prieteni imaginari, de comunități controlate, de fraternități frustrate, gregare și rentabile legate prin servere putrede de bogate – ce credeți că sunt?

Și febrilitatea asta... Starea asta de lipsă permanentă, gaura asta în coastă, telefoanele astea la care flecăriți întruna, ecranele astea pe care trebuie să le deblocați tot timpul, viețile astea pe care le cumpărați ca să vă puteți continua jocul, rana asta, dopul ăsta, strângerile astea convulsive în buzunarul vostru? Mania asta pe care o aveți

toți, tot timpul, să verificați întruna dacă nu vi s-a trimis un cuvîntel, un mesaj, un semn, un impuls, o notificare, un spam, o... *orice*.

Și „expeditorul“ poate să fie oricine sau orice, din moment ce vă este adresat, vă liniștește, vă amintește că sunteți vii, că existați, că *conțați* și că, în lipsa altui fel de-a vă cunoaște, putem încerca să vă plasăm în treacăt o ultimă porcărioară.

Toate abisurile astea, vertijurile, liniile de cod pe care le mângâiați în metrou și care vă aruncă fix ca pe-un rahat în ploaie de îndată ce „chestia asta“ nu vă mai captivează. Toate distracțiile astea care vă distrag de la voi înșivă, care v-au dezobișnuit să vă gândiți la voi, să visați la voi, să trăncăniți cu eul vostru cel mai profund, să învățați să vă cunoașteți sau să vă recunoașteți, să-i priviți pe ceilalți, să le zâmbiți necunoscuților, să spionați, să flirtați, să vă ambalați, să v-o puneți chiar!, însă care vă dau iluzia că faceți toate astea și că puteți cuprinde întreaga lume...

Toate sentimentele astea codificate, toate prietenii astea care nu se țin decât într-un fir, pe care trebuie să le reîncărcați în fiecare seară și din care n-ar rămâne *nimic* dacă ar sări siguranțele, toate astea nu sunt fantasme, poate?

Și știu despre ce vorbesc.

Și eu sângerez.

Puțin îmi păsa că e bucătar, măturător sau broker. Chiar dacă am slăbiciunea să cred că, pentru a-ți alege meseria asta mizerabilă care stă în a-ți hrăni semenii zi de zi, trebuie să fii bun în esență.

Altfel nu văd cum ai putea rezista.

Poate că există oameni răi îmbrăcați în haine de bucătar, însă ca să te scoli atât de devreme și să te culci atât de târziu, să stai în frig în fiecare dimineață ca să faci recepția mărții și apoi în căldură în fața mașinii de gătit, să fii într-o asemenea presiune în momentele de activitate febrilă, încât să adormi pe urmă în primul bistrou care-ți iese în cale când ești în pauză, să te chinui să scufunzi legumele oprite în băi de gheață ca să nu-și piardă frumoasele culori și – făcând asta – să te alegi cu o mină pământie pentru totdeauna, să te simți terminat în zilele libere, dar să ai încă energia să-ți pui șorțul și să gătești pentru prieteni, familie, prietenii prietenilor, toți oamenii ăștia nespus de norocoși să aibă un bucătar la îndemână, și să fii fericit, poate mă înșel, însă cred că trebuie să fii bun. Generos măcar. Curajos, obligat. Fiindcă povestea asta cu sațietatea e așa de ingrată. Așa de... cumplit de ingrată... Trebuie s-o iei întruna de la capăt.

Și, admitînd că mă bălăcesc într-adevăr în cea mai pură fantasmă și că pentru un suflet pur există zece funcționari însărcinați cu haleala, zece curățători de cartofi, zece înăcriți, zece motivați cu șuturi în fund spre CAP-ul certificaților fără aptitudini, zece înși care somnolează într-un post călduț, zece în lipsă de ceva mai bun care-și vor petrece restul zilelor numărându-și orele, arsurile și cojile de cartofi – și resemnați, și amărâți, și atât de descurajați și descurajați pe cât pot fi cu o asemenea slujbă,

admițând toate astea, ei bine, știți ce-ar fi făcut atunci fantasma mea? Mi-ar fi subtilizat cei zece mii de coco.

Ei, da.

Chiar așa.

Oare greșesc reducând totul la bani? Nu, sigur că nu, e valoarea de referință, știți bine...

Și, admițând în plus că sunt în așa hal de disperare încât să născocesc genul ăsta de comedie și să i-o bag pe gât primului întorcător de napi ieșit în cale care ar avea proasta idee să ațipească în spatele meu, da, admițând și asta (ei, drăcie! ce tot stau și cuget când n-am bicicleta și toate magazinele-s închise!), ei, chiar și așa, ar ieși bine – un biet idiot de tip cinstit, vă asigur.

Pentru că avea destule alice-n tolbă ca să-mi facă viața praf... Știu, eu i le-am strecurat...

Mălai furat sau nu, geantă dată-n grija unui terț sau nu, avea în magazie toate datele care-i trebuiau ca să-și păstreze o halcă zdravănă. Ca să-mi ia urma, să mă găsească și să mă trezească în continuare noaptea, întrebându-mă, Ham! Ham!, dacă-i adevărat că sunt prea bună, dacă îmi place încă, Ho! Ho!, să crăntănesc gheață pisată, dacă am încă untură topită în balcoane și dacă fundul, oho!, îmi miroase într-adevăr a apă de scoici.

O astfel de carte de vizită în geanta unei fete e curat chilipir.

În schimb, a pălit, mărturisindu-mi înnebunit că îmi „înapoiase totul“.

Gata. Am terminat.

Boulevard des Batignolles.

Aveți milă, încă nu m-am culcat...

Dar, mă rog. Asta e. Începe să se zărească o bucățică din Sacré-Cœur-ul meu în depărtare.

...

A! V-a pierit glasul, așa-i?

...

Am spus ceva care vă supără?

...

Atunci?! Ați putea să răspundeți când vorbește omul cu voi!

Adică... Nici nu ne-am imaginat toate astea...

Care toate astea?

Păi, că erai așa de...

Așa de cum?

Păi, așa de sfrijită... De departe nu se vede.

De departe nu se vede nimic.

...

Credeți-mă! Credeți-mă fiindcă sunt expertă în materie. Toți... toți până la unul înaintăm prin viață trecând sub tăcere secretele noastre cele mai ascunse. De departe, de aproape, din față, din profil sau pieziș nu se vede niciodată nimic.

...

Hei, spuneți ceva! Aveți milă. Mai vorbiți-mi. Sunt pe cale să pășesc peste zeci de șine de cale ferată, uite, și mă cuprinde o disperare cumplită când văd toate plecările astea posibile și imposibile. Oftați, n-am nimic împotriva, dar însoțiți-mă încă un pic. Vă rog.

Ei, și faimosul tău GPS?

E la fel de pierdut ca și mine.

Ei bine... Ei bine, dacă tot ce ne-ai mărturisit e adevărat, atunci trebuie să-l găsești din nou. N-ai altă soluție.

Ușor de zis...

Primul chelner, ăla care i-a zis „Romeo“, trebuie să-l cunoască...

Nu. L-am întrebat, însă nu știe mai multe decât mine și nu l-a mai văzut din ziua aia.

Of, la naiba! Atunci trebuie să iei un compas, să lărgesci cercul din jurul locului vostru de întâlnire și să verifici toate restaurantele înscrise în el.

Toate?!

Ai altă idee? Vrei să-i lipești portretul-robot pe Arcul de Triumf?

Dar chestia asta o să-mi ia o grămadă de timp!

Probabil, însă n-ai de-ales.

De ce?

De ce? Fiindcă noi ne plictisim, de aia! Ni s-a urât să te-auzim vorbind singură pe întuneric! Puțin ne pasă de stările tale sufletești! Puțin ne pasă! Toată lumea are așa ceva, știi? Toată lumea! Ce vrem noi e o poveste! La urma urmei, pentru asta am venit!

Pfffui...

Ce pfffui? Ce e? De ce te încrunți?

Mi-e frică să nu sufăr iar...

Dar, Mathilde... e minunat să suferi când ești sănătos tun. E un privilegiu! Numai morții nu suferă deloc! Bucură-te, frumoasa mea! Mergi, aleargă, zboară, speră, stai pe loc, sângerează sau petrece, dar trăiește! Trăiește măcar un pic! Dosul tău șlefuit și picioarele moscate cu tutti-frutti... ia mișcă-le puțin pentru noi să le vedem. Fiindcă, sub aerele alea grozave pe care ți le dai, ești la fel de moralizatoare ca noi, te asigur. Atunci, asumă-ți-o, micuță rebelă din suburbii, asumă-ți-o. Urmează-ți convingerile până la capăt măcar de data asta. Lasă-ți computerul, confortul, surorile câinoase pe care le vorbești întruna de rău, însă sub tutela cărora ești atât de fericită să rămâi fetiță, da, lasă

bârfele, lasă-ți cinismul de doi bani, las-o pe maică-ta, care n-o să se mai întoarcă niciodată, și... Hei! Unde te duci?

Nu-mi vine să cred... Bicicleta mea... Chiar așa! E bicicleta mea! Scumpa mea Jeannot! O, ce fericire! O, e încă acolo! O, ești încă aici, puișor. O, mulțumesc. O, bravo. O, bine jucat. OK, hai, ne grăbim să ne întoarcem acasă fiindcă trebuie să ne refacem forțele.

Ei, da, am o treabă pentru tine, bătrânico.

- [1.](#) Aluzie la un vers din poemul „El Desdichado“ din volumul *Himere* de Nerval: „E unica-mi Stea moartă, iar *luthu-mi constelat* / Poart-al *Melancoliei* de-a pururi *negru Soare*“, trad. de Mihail Nemeș, Editura Paralela 45, Colecția Gemini, București, 2008, p. 5.

5.

Știi, Mathilde, dacă ții cu adevărat la ceva în viață, păi, atunci fă ce trebuie ca să nu-l pierzi.

Nici o grijă, sfinte Jean-Baptiste, nici o grijă. Nu l-ai văzut sub pliurile rochiei, însă și eu aveam un lanț foarte drăguț...

Ajutor!

1. Produs prin comerț echitabil.

2.

Pe o rază de cînșpe minute bune pe jos în jurul cafenelei unde se întâlniseră (își imagina că poate simțise nevoia să-și dezmoțtească picioarele între două serviri), Mathilde recenzase două sute douăzeci și opt de restaurante și braserii.

Și încă... ștersese de pe listă pizzeriile, clătitiările, ceainăriile, cușcușeriile, restaurantele indiene, afgane, tibetane, macrobiotice și vegetariene. Bucătăriile alea, hotărâse ea, n-aveau nevoie de asemenea cuțitoaie.

228.

Două sute douăzeci și opt.

O sută + o sută + douăzeci + opt.

Se impunea un picuț de organizare: mărise și xeroxase porțiuni din arondismentele XVIII, XVI și XVII și le prinsese în piuneze deasupra biroului înainte să le umple de ace cu gămălie roșie, ca să le măsoare cum trebuie. (Nici Napoleon nu s-ar fi descurcat mai bine.)

La început dăduse telefoane, dar se prinsese repede că n-avea să reușească așa de ușor. Nu-i știa numele, nu era în stare să-l descrie, să spună ce vârstă are, de cât timp lucra acolo, darămite de ce îl căuta exact, însă nu, nu făcea nici o anchetă pentru inspecția muncii, nici nu voia să rezerve o masă, dădea peste interlocutori fonfăiți, șefi de sală sau patroni adânciți în calcule contabile, care până la urmă o poșteau toți, invariabil, să se ducă naibii.

Pe scurt, toată treaba aducea cu retragerea din Rusia înainte chiar să pună piciorul pe bulevardele Wagram sau Iéna.

Ce trebuia să facă era să treacă la ofensivă.

Să atace. Să mășăluiască. Să-l ia cu asalt.

Să i se arate, să zâmbească, să glumească, s-o joace pe vechea prietenă în trecere pe-acolo, pe sora mai mică din provincie părăsită în magazinul Sept Cinq, pe bunicuța Michel care și-a pierdut pisica sau o flușturistică clasa-ntâi care dispare cu oricine se

întâlnește.

Și să se trezească devreme.

Fiindcă nu puteai să speri nimic de la restaurant. Șefi de sală, chelneri de terasă, ospătari oboșiți chiar dinainte să-și îmbrace vesta, mici șefi de rang cărora nu le-ajungi la nas nici cu prăjina, toți oamenii ăia care se transformă complet după cum sunt sau nu în tură. Care se arată cum nu se poate mai amabili când își îmbracă uniforma și vânează bacșișuri și care îți sar la jugulară când sunt încă îmbrăcați în trening, dând cu aspiratorul.

Ce trebuia să facă era să se trezească devreme și să intre pe ușa din dos. Pe la intrarea artiștilor și a furnizorilor. Cea fără ferestre, banală, pe care un opritor improvizat – o lădiță, un borcan de smântână gol sau un bidon de ulei uriaș – o ținea întredeschisă și pe care pakistanezii, srilankezii, congolezii, ivorienii, filipinezii și alți cetățeni ai United Colors of Life de Rahat ieșeau împingând înaintea lor șiroaie de apă cu detergent și unde zăreai din când în când zombi cu obrajii mai bucălați și cu pielea mai deschisă la culoare.

Aceștia își frecau fața, aveau destui bani ca să-și cumpere țigări deja rulate și, sprijiniți cu un picior de perete, fumau singuri sau în grup, din ce în ce mai tăcuți pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit.

Proaspeți ca niște flori în pauza de la 8, mai liniștiți în cea de la 10, fierți de-a binelea în cea de la 15 și, paradoxal, complet revigorați la ora închiderii, când deveneau din nou vorbăreți.

În loc să plece în sfârșit acasă, flecăreau, râdeau și-și derulau tura de la început, făcând glume răutăcioase unul pe seama altuia numai ca să spargă gheața și să-i lase timp stresului să se risipească în noapte.

În câteva zile de... căutări deocamdată mai degrabă decât de cuceriri (deja nu-și mai dădea aere), Mathilde aflase toate astea.

O întreagă lume...

Pricepuse și că numai cu numele mic n-avea să ajungă departe, fiindcă cei mai mulți dintre tipii ăștia nu se cunoșteau decât după numele de familie, și că de fiecare dată când întreba de un Jean-Baptiste, o priveau dezolați, de parcă și-ar fi cerut păturica preferată de la domnul sever care tocmai închidea porțile școlii. Jean-Ba, la nevoie, dar nu Jean-Baptiste. Era prea lung.

Când dădea peste vreun spălător de vase și presimțea că engleza, bengaleza, singhaleza, tamila ei sau nu-mai-știa-ce nu s-ar ridica la înălțimea interlocutorului, făcea semn spre bucătărie și pe urmă își îndoia primele falange ale unui deget la

întâmplare (nu-și mai amintea exact care îi lipsea), mima un soi de pântec mare cu mâna cealaltă și uneori chiar și o șuviță rebelă în vârful creștetului.

Cei – foarte puțini – care n-o luau drept o țicnită, clătinau din bărbie și desfăceau brațele.

Îi auzea șușotind între ei pe urmă, când se îndepărta:

— *Avaluku ina thevai pattudhu?* (Ce voia?)

— *Nan... seriya kandupidikalai aval Spiderman parkirala aladhu Elvis Presley parkirala endru...* (Păi... N-am prea priceput dacă-l căuta pe Spiderman sau pe Elvis Presley...)

— *Aanal ninga ina pesuringal? Ina solringa, ungaluku onunum puriyaliya! Ungal Amma Alliance Francaise Pndicherry la velai saidargal enru ninaithen!* (Ce tot vorbești acolo? Vrei să zici că n-ai priceput o iotă, da! Parcă maică-ta lucra la Alianța franceză din Pondicherry!)

— *Nan apojudhu... orou chinna kujandai...* (Păi, da... Dar eu eram foarte mic...)

Într-unul sau două rânduri, cineva îi arătase un Jean-Baptiste care însă nu era Jean-Baptiste *al ei* și, într-o altă dimineață, cineva îi prezentase niște mâini cu degete ciuntite, doar că nici astea nu erau ale lui.

Veștile circulau repede la Radio Caserola și, după vreo două zile, i se întâmpla adesea să fie întâmpinată astfel:

— Nu spuneți nimic. Sunteți fata care caută un chef ciung, așa-i? Eheeee, nu, nu lucrează aici...

Ajunsesse un soi de atracție. Pauza de KitKat de dimineață. Nebuna pe bicicletă care tăia niște chestii în carnețel și îți cerea sau îți dădea o țigară în trecere.

La urma urmei, se amuza. Îi plăceau tipii ăia tot timpul grăbiți și nu prea vorbăreți, însă drăguți. Mereu drăguți. Cei tineri de tot, mai ales, o fascinau. Oare își dădeau seama de prăpastia care se căsca atunci, în momentul ăla din viața lor, între ei și colegii lor civili?

*

Își punea ceasul să sune la 5:00, făcea duș cu apa dată încet ca să nu le deranjeze pe fete, își îndesa hărțile în geantă și străbătea Parisul în zori, în plin miez de vară.

Parisul trandafiriu și somnoros al curierilor, montatorilor de piețe și maștrilor brutari.

Redescoperea priveliști, bulevarde și artere pe care le străbătea până atunci la aceeași oră, însă epuizată, pe pilot automat, făcând zigzaguri, pedalând cu greutate,

sprijinindu-se sau agățându-se de mânerile ghidonului care îi serveau atunci de balansier.

Admira întinderile cețoase, langoarea desfrânată, indolența pe jumătate închisă și deja seducătoare a unui oraș pe care bieții ei ochișori crăpați de oboseală, alcool sau de mixomatoza melancolicilor anonimi nu-l mai vedeau de mult și care rămânea, orice-ai spune, orice-ai face, incredibil de frumos.

Cât de pitorești erau toate. Se simțea ca o turistă, o hoinară, o excursionistă în propria viață. Pedala în viteză, îi fenta pe șoferii de autobuz, făcea slalom printre bicicletele greoaie de la Vélib', se ținea pe urmele baronului Haussmann, lăsa în urmă atmosfera populară din Place de Clichy, trecea pe lângă clădiri din ce în ce mai luxoase, saluta rotonda din parcul Monceau, se întreba în fiecare dimineață cine locuiește în reședințele alea particulare extravagante și dacă acei semizei își dădeau seama ce noroc au, lua micul dejun prin diverse bistrouri, vedea prețurile crescând pe măsură ce numerele arondismentelor scădeau, observa oamenii, răsfoia *Le Parisien*, întorcea spatele ecranelor de televizor, asculta discuțiile de la bar, se iniția în pronosticurile laudăroase, inutile, răsunătoare și / sau șovăitoare, privind rezultatele curselor de cai și meciurilor de fotbal, se băga și ea când avea chef și pedala susținut ca să recupereze timpul pierdut.

Avea pielea de găină când cobora pantele și puseuri de avânt le când urca...

Credea.

Credea cu tărie.

Își improvizase un destin, se jucase cu propria singurătate, își făcuse un întreg film, se credea Mathilde din *O logodnă foarte lungă*, căuta un tip deloc frumos care voia s-o aranjeze, i-o șoptise la ureche într-o noapte, însă, chiar dacă nu-l găsea și toată povestea nu era decât o tâmpenie în plus în Țara Noddy¹-lor Vieții, nu conta prea mult, îi făcuse deja un cadou minunat – acela de-a se ști trează, hotărâtă, matinală și vie, iar asta era deja... era deja mult.

Măcar cât ar fi durat mâna aia de dimineți proaspete, lumea ar fi fost a ei.

¹. Personaj fictiv creat de scriitoarea pentru copii Enid Blyton în 1949.

3.

A ei?

A altora!

Se făceau deja trei săptămâni de când îl căuta întruna, sculându-se în zori, deși continua să lucreze, ducându-se la culcare odată cu găinile, abia ciugulind câte ceva și adormind plină de dezamăgire. Era... epuizant.

Mathilde suspina.

La ce se așteptase?

Și ce glumă proastă îi mai servea Cupidon de data asta?

Ei, Buci Durdulii de colo de sus?

Ce mai era și porcăria aia?

Toate locurile în care crezuse sau care o inspiraseră, toate sfaturile, toate recomandările, toate semnalele de fum trimise de la o ușă de serviciu la alta, toate acele „Baftă!“ sau „Zici că aveau niște cercuri pe lamă? Asta e o chestie japoneză... dac-aș fi în locul tău, aș începe cu japonezii“, da, toate pistele sigure și falsele speranțe, toate descrierile zgârcite și întrebările absurde („Mă scuzați, domnule... caut un chef... nu știu cum îl cheamă, dar e cam... ăăă... rotunjour... chestia asta vă spune ceva?“), toți ochii holbați, toate clătinările din bonete dezolate, toate brațele desfăcute, toate împingerile în corzi politicoase sau trimiterile la plimbare, toată viața asta pe dos, toate trezirile în zori și toate decepțiile continue, toate astea, toate, erau în zadar.

Mathilde șovăia.

Atunci unde naiba se ascundea? Lucra într-adevăr în cartierul ăla? Era bucătar amator? Sau muncea la vreo cantină sau vreun bufet de întreprindere? Sau era un mitoman periculos cu o întreagă colecție de cuțite? Sau un visător drăguț care-și pierduse șirul gândurilor?

Și de ce n-o mai sunase niciodată? Fiindcă era dezamăgit? Jignit? Supărat? Amnezic?
Fiindcă nu știa să citească?
Fiindcă nu era pe gustul lui sau o credea încă încurcată cu poetul ei ratat?

Mathilde se îndoia.

Și-apoi... exista măcar? Existase vreodată?

Poate că născocise totul. Poate că scrisoarea nu mai era în plic de ani de zile. Poate că cineva o citise cu mult înainte. Poate că...

Poate că cuvintele o înșelaseră din nou...

Ia te uită, că tot a venit vorba de cuvinte... chiar pe strada asta, acum mulți ani, uitase, dar și-a adus aminte în clipa aia, poetul ei promițător pălise într-o seară de iarnă. Pălise și se emoționase tot fiindcă recunoscuse în depărtare silueta unui tânăr trecut năpustindu-se pe ușa rotativă a hotelului din față. Se albise, o apucase de braț și tăcuse mult timp înainte să repete în mai multe rânduri și pe toate tonurile de extaz posibile: Bernard Frank? Oho... Bernard Frank... Îți dai seama? Era Bernard Frank!

Nu, nu-și dădea seama, îi era frig și voia să ia metroul, însă se emoționase simțindu-l la fel de rebegit de frig ca ea:

— Vrei să intrăm? Vrei să-l saluți?

— N-aș fi în stare. Și-apoi, e un hotel de lux, știi... N-aș avea cu ce să-ți cumpăr nici măcar o măslină...

Și pe tot drumul de întoarcere o plictisise cu chestia asta: spiritul lui, cultura lui, cărțile senzaționale pe care le scrisese, stilul lui, indiferența lui, eleganța lui și așa și pe dincolo.

Emoții, pășărească și logoree de scriitorăș exaltat, actul al II-lea, scena 3.

Ea îl asculta distrată cum trăncănește, numărând stațiile rămase, și apoi, la un moment dat, el adăugase că umbra aia cu eșarfă albă fusese cel mai bun prieten al lui Françoise Sagan, că fuseseră amândoi tineri, bogați și frumoși, că citiseră, scriseseră, dansaseră, jucaseră la cazinou și chefuiseră împreună, iar asta, își amintea bine, asta o făcuse să devină visătoare.

Într-un tunel subteran, într-o seară înghețată de noiembrie, își lipise nasul de geam ca să nu se mai lovească de imaginea ei ștearsă și visase cum trebuia să fie să chefuiești cu Sagan...

Da, asta îi spunea ceva și acum îi părea rău că nu avusese curajul să-l urmeze în coconul lui luxos. El... Prietenul alde Gatsby...

De mâna, în tăcere, își ispășiseră în seara aceea îndoielile, visurile și regretele într-un tunel de pe linia 9.

Și Bernard Frank a murit a doua zi.

Bonjur, tristețe.

Mathilde frână.

Hotelurile de lux... Uitase hotelurile de lux...

Ce proastă!

Puse picioarele jos, observând baletul portarilor care se agitau în jurul unor splendide berline înmatriculate în paradisurile fiscale, se sprijini cu coatele de ghidon și, năucită, salută din nou șiretenia și atotputernicia vieții.

Fiindcă era acolo...

Sigur că era acolo.

După fațada aceea impunătoare de piatră cioplită, în hotelul acela inabordabil din rue du Faubourg-Saint-Honoré, făcător de minuni și sfânt patron al gurmanzilor.

Era acolo și cuvintele, trebuia să recunoască, făcuseră jocurile. Ele îi prezentaseră unul altuia, ele îi despărțiseră și tot ele aveau să-i unească iar.

Deci era adevărat: literatura destrăma lucrurile și nu avea întotdeauna dreptate.

Își recunoștea greșelile cu ușurare și iubirea ei distrugătoare din tinerețe se dezvinovăța în sfârșit: nu conta că i le servise mai puțin tandru decât o iubea pe ea, își ținuse promisiunea.

*

Era aproape șapte. Un moment prost pentru regăsirile în bucătărie.

Bah... A avea să vină altă dată.

Se îndepărtă liniștită, sprijinindu-se de bătrâna ei Jeannot, își admiră zâmbetul în toate vitrinele foburgului până la colțul cu rue Royale.

Sigur, era neprețuită, nu întotdeauna chiar de bun-gust și adesea greu de cărat, totuși... i se părea frumoasă.

4.

Chiar prea frumoasă...

Mult prea frumoasă ca să fie adevărat!

Chiar ați crezut? Serios? Ce sperați? Că o să apară țopăind a doua zi dimineață, o să roage pe cineva să-l cheme și că el, șabadabada, șabadabada, o să se ivească într-un nimb vaporos și o să alerge spre ea cu încetitorul, în timp ce porumbeii își iau zborul și camera se învârte în jurul lor?

Haide, haide, șleahță de sentimentali naivi, chestia asta se întâmplă doar în filme. Sau în cărțile de care avea oroare ex-ul ei. Aici e viața reală, din păcate, și eroina noastră visătoare se obosește degeaba: intrarea este interzisă, ușile sunt închise și camerele – de supraveghere.

Bun. Povestea aia începea să fie de-a dreptul ridicolă... N-o mai amuza deloc și Mathilde Salmon, s-o spunem răspicat, se săturase până-n gât să alerge după un tip.

Rolurile de compoziție țineau vreo două minute.

Așa că s-a așezat pe capota unei mașini, și-a schimbat pantofii, și-a scos trusa de machiaj, și-a prins părul, și-a pudrat obrazii, și-a rimelat genele, s-a rujat, s-a parfumat – un puf la ceafă – și-a făcut jacheta ghem, punând-o în portbagajul bicicletei, și a urcat strada legănându-și șoldurile.

Frumoasă, sexy, grăbită și plină de bani cum era, i-a ignorat pe portari, pe groomi, pe recepționeri, pe hamali, pe cameriste și pe clienți.

La o parte!

La o parte, oameni mărunți care-i stați în cale!

Pășind pe o mochetă groasă ca obrazul ei, s-a plimbat pe holuri, făcându-se că nu aude întrebările și remarcile în rusă și în engleză care îi erau aruncate în trecere, și-a aranjat pe umeri un boa invizibil, a căutat restaurantul, a ocolit un aspirator, zâmbind a

scuză, s-a dus țintă la bucătărie, a împins ușa în lături și l-a oprit pe primul ins peste care a dat:

— Trebuie să-l văd imediat pe Jean-Baptiste. Cheamă-l aici, te rog.

5.

— Cine? Vincent?

— Nu (disprețuitor), Jean-Baptiste. Tocmai ți-am spus. Cel cu cuțitele japoneze.

— Da, păi, Jibé (batjocoritor), nu mai lucrează aici.

Dintr-odată, Mathilde nu mai era frumoasă.

Nici bogată, nici sexy, nici mândră, nici nimic altceva.

Închise ochii și așteptă să fie dată afară în șuturi. Un zdrahon cu un aer deloc liniștitor se îndrepta deja spre ea ștergându-și mâinile.

— Domnișoară? V-ați rătăcit?

Ea îi răspunse că da și el îi arătă pe unde să iasă.

Dar cum se vedea cât de colo, după figura ei tristă, că se simțea distrusă, urâtă și mizerabilă, adăugă:

— Îl cunoașteți? Aveți grijă... Și eu credeam că-l cunosc și pe urmă... pe urmă m-a tras în piept... Totuși era un bun chef secund... I-am și spus-o, de altfel, i-am și spus-o... Dar nu știu ce l-a apucat... Nu e prea drăguț dobitocul, așa-i? O, nu... Nu e drăguț deloc... Vreo câteva săptămâni nici n-a dat pe la muncă, mi-a făcut tâmpenie după tâmpenie și după aia a plecat.

— Știți cumva unde-l pot găsi?

— Nu, nu știu... Și, drept să spun, nici nu vreau să știu. Ne-a dat o lovitură urâtă de tot... chiar în plin sezon... A, da, îmi amintesc... Într-o dimineață, când a venit la muncă, parcă nu mai era același om. Nu-l mai interesa nimic. N-ar fi fost în stare să deosebească un pepene de o moluscă, încăpățânatul. Întâi a trebuit să-și ia liber pentru că se arse, pe urmă am fost nevoiți să-l trimitem din nou la Urgențe și, când s-a întors, nu mai era el. Nu mai reușea să se concentreze. „Nu-mi mai place“ – asta-i tot ce-a putut să-mi spună... Și-a golit vestiarul, a luat banii pe care-i mai avea de luat și dus a fost. Puteți să ieșiți pe aceeași ușă. Și dacă-l mai întâlniți vreodată, spuneți-i să mi-l dea înapoi pe Grimod al meu. O să înțeleagă.

Trecând iar prin fața celor de la intrare, Mathilde simți acum că-i deranjează. Că ar face bine să grăbească pasul. Că accesul acolo, din câte-și amintea, era interzis tuturor celor care căutau pe cineva, tuturor cerșetorilor, agenților, comis-voiajorilor și altor intruși străini de lumea ghiftuiților.

A șters-o.

Se îndrepta deja spre frumoasa ei Aston Martin cu dinamul spart, când tipul tânăr cu care vorbise prima oară i-a atins brațul:

— Dumneavoastră sunteți?

— Cum?

— Tu ești fata de lângă Arcul de Triumf?

După durerea pe care o simți zâmbind, își dădu seama că-și mușcase buza până la sânge.

— Bănuiam eu. E în provincie... S-a angajat iar la unchiu-său... la Périgueux.

Périgueux! Dumnezeule mare! De ce nu în Australia?

— Are un număr de telefon?

— Nu-l știu. Ai pe ce să scrii? Îți dau numele restaurantului. Nu seamănă deloc cu ce-i aici, o să vezi. Așa o să-l găsești mai ușor.

Mathilde notă totul cu grijă, apoi ridică brusc capul să-i mulțumească:

— De ce te uiți așa la mine? se miră ea.

— Fără motiv.

El se răsuci pe călcâie și făcu câțiva pași, pe urmă se răzgândi:

— Hei!

— Da?

— Ce-aveai, mai exact, în geanta aia?

— Un atlas.

— Chiar?

Părea dezamăgit.

6.

Mathilde avea de gând să treacă din nou pe-acasă să-și ia computerul și periuța de di... o, nu. Pierduseră deja prea mult timp.

La primul semafor roșu începu să șovăie: Rahat, de la ce gară iei trenul spre Périgueux? Montparnasse sau Austerlitz?

Ei, hai, micuțule împărat, dacă tot ai fost a treia roată la bicicletă de la început, am să mă încred în tine până la capăt. În plan tactic, se zice că a fost cea mai frumoasă victorie a ta, iar eu – în plan tactic – sunt cam în ceață. Deci, Austerlitz să fie...

Hei, nu mă lași baltă, da?

Își legă bicicleta de un parapet și se îndreptă spre casa de bilete.

— Un bilet dus, simplu, sau unul dus-întors? o întrebă o funcționară amabilă cu vestă mov.

Aoleu! Simplu. Totul era deja destul de complicat.

De-acum înainte, numai simplu, vă rog.

Și, dacă se poate, în sensul de mers, măcar de data asta.

ultimul act

1.

O zi lungă de așteptare. Mai întâi în gara Austerlitz, pe urmă în cea din Limoges și, în fine, pe străzile bătrânului Périgueux.

Deși era prima oară când punea piciorul acolo, locul ăla îi trezea o grămadă de amintiri. D'Artagnan părea să fie peste tot, intrând prin taverne și strigând: „Salutare, pușlamalelor! Salutare, cârciumar blestemat! Cel mai bun vin pe care-l ai!“. Dacă nu, erau multe sticle cu ulei de nuci, conserve, gâturi de rață umplute și aceleași țoale cu logouri ca peste tot în lume.

Floarea de crin o cam băgase pe mânecă. Trebuie spus că în China le brodau pe-o nimica toată.

Bah... E lumea noastră... Trebuie s-o iubim... Și-apoi, pietrele astea străvechi care vă deapănă romane de capă și spadă, astea nu se francizează.

Mathilde hoinărea pe străzi, fiindcă hotărâse să aștepte până după cină. Să-și facă apariția la lăsarea serii. Nu c-ar fi fost mai romantic, dar tremura de frică.

Da, se prefăcea c-ar căsca gura la stilul de viață, însă de fapt nu prea se simțea în largul ei, tânăra noastră prietenă. Furia marelui chef lăsat baltă o zguduise. Poate că tipul în cauză era într-adevăr țicnit până la urmă. Poate că se arunca singură în gura lupului... sau, mai rău, a unui tâmpit. Sau a unuia pe care-l durea undeva de micuța burgheză plină de bani de pe Champs-Élysées, cu promisiunile ei false și cuvintele ei – cine le mai ține minte...

Sau, încă și mai rău, mult mai rău: a unuia care i-ar spune câteva ore mai târziu, arătându-i pendula: „Îmi pare rău... Nu mai servim“.

Da, poate era pe cale să-și piardă încă o viață cu jocul ăsta idiot pe care-l inventase ca să-și treacă timpul.

Milă...

Salutare, cârciumarule! O Coca-Cola de la gheață ca să-și adune micuța curajul!

În Place du Marché, se ridică pe vârfuri și poză un pelerin drăguț, sculptat în piatră, pe drumul spre Santiago de Compostela.

Clic-clac. Amintire din vacanță.

În cel mai rău caz, dacă lucrurile mergeau prost de tot, avea să-și facă din el o imagine de fundal pentru desktop.

Gen post-it care să-i amintească pentru totdeauna cât de riscant e să-ți iubești aproapele și să mai crezi în așa ceva.

2.

Doișpe minute până la miezul nopții. Se făceau deja două ceasuri bune de când aștepta pe un ziduleț din fața hanului ținut de unchiu-său.

Locul era cochet, plin de grinzi, vase de aramă, râsete și clinchete. Lui D'Artagnan și amicilor lui le-ar fi plăcut grozav acolo.

Ultimii somnoroși își scuturau toropeala, gândindu-se să ceară nota, iar Coca-Cola nu mai avea nici un efect. Mathilde își mângâia pântecul, implorându-l să facă impresie bună măcar câteva clipe.

La fel și palmele.

Palmele îi transpirau.

*

Acum nu se mai zărea nici un client, însă tot era forfotă prin sală. O femeie strânse tabla neagră din fața intrării, un chelner tânăr, cu o cască de motocicletă sub braț, o salută înainte să-și aprindă o țigară și s-o șteargă, un altul aranja din nou mesele libere, în timp ce un domn dolofan și mustăcios, cu șorț de podgorean (unchiul?), se agita pe după tejghea.

Apoi, nimic.

Mathilde fierbea.

Urcând din adâncuri, înjurături exasperate reușiră în fine să i se strecoare printre dinți, deși îi ținea bine strânși.

Un murmur în noapte:

— Fir-ar să fie, ce naiba tot fac? Hai, hai odată... Marș de-aici, bandă de tâmpiți. Marș de-aici. Și tu? Tu când naiba ai de gând să ieși? Nu-ți ajunge cât m-ai înnebunit? Hai, gata... lasă cururile alea umplute și ieși un piculeț din birtul ăla, ce naiba...

După vreo douăzeci de minute, femeia și chelnerul își făcură apariția în sfârșit, pupându-se pe obraji chiar în fața ei înainte să plece fiecare pe drumul lui, pe urmă toate luminile se stinseră.

— Ei! făcu ea sărind în picioare și trecând strada în fugă. Ei, doar n-o să dorm aici!

Se lovi de mese, dărâmă un scaun, înjură în barbă și, ca un fluture de noapte, se îndreptă spre unica sursă de lumină ce o mai putea ghida: geamul în semicerc, hubloul unei uși de bucătărie.

O împinse încetșor, ținându-și respirația, călcându-și pe mândrie și stăpânindu-și clănțănitul și tremuratul.

Un bărbat în halat alb se concentra asupra mâinilor sale.

În picioare, cu totul absorbit, meșterea la o chestie așezată dinaintea lui pe un blat din inox.

— Poți să pleci, închid eu. Numai lasă-mi cheile, iar le-am uitat pe ale mele! strigă fără să-și desprindă ochii de la opera lui.

Mathilde tresări.

Îl recunosc doar după voce, atât de tare slăbise.

— Auzi? I-ai zis lui Pierrot de momițele de vițel?

Și cum, din păcate, ea nu-i zisese nimic lui Pierrot, el ridică în cele din urmă capul.

3.

Pe fața lui nu se citi nici uimire, nici bucurie, nici mirare.

Îi luase piuitul.

Se uita la ea.

Se uită la ea preț de... e greu de spus. Clipele parcă nu mai sunt clipe în asemenea cazuri, sunt rare și durează întreit. Preț de o veșnicie, să zicem.

Și ea, ea tăcea mîlc. Mai întâi, era frîntă. Și-apoi, îi ajungea. Se achitase de partea ei de treabă.

N-avea să mai miște un deget. Era rîndul lui acum. Era rîndul lui să ia în mâini frâiele poveștii lor. Să spună o tâmpenie și să compromită totul sau să spună... Nu știa ce, ceva care să-i permită să se așeze și să respire în sfârșit.

El simțise toate astea. Se vedea pe fața lui că se luptă cu vorbele. Cu vorbele, cu oboseala și cu amintirile. Că încă mai caută. Că e pe punctul să... după care se răzgândește. Că îi e teamă și e la fel de încurcat ca ea.

Plecă iar capul și se întoarse la treaba care îl absorbea. Ca să câștige timp și pentru că era mai deștept cu mâinile ocupate.

O piatră lungă și albastră în formă de dreptunghi era așezată în fața lui: își ascuțea cuțitele.

Ea îl urmărea.

Jucau mikado¹ cu nervii lor și hârșăitul acela domol și ritmat îi liniștea pe amândoi. Poate își ziceau că minutele alea erau câștigate în caz că se prăbușea totul.

El cercetă lama, aprecie cât era de tăioasă lăsând-o să ciupească unghia degetului mare de la mîna stîngă, apoi o întoarse și-și reluă munca de ascuțitor.

Pe piatră se formase un fel de pastă întunecată. Desena în ea inele, opturi și spirale, lăsându-și toată greutatea corpului pe cele trei degete care ghidau oțelul.

Fascinată, ea îi studia unghiile scurte ce se albeau de efort, pielea întărită și crestată de pe buricele degetelor și, ascuns sub mânerul de abanos, faimosul inelar retezat.

Degetul ăla – ciuntit, moale și palid – avea chef să-l atingă.

Fără să-i arunce măcar o singură privire, trase spre el un castron cu apă și mângâie din nou piatra ca s-o umezească.

Frecarea lamei, pumnișorii furioși ai inimilor lor prea îndelung ferecate, zumzetul camerei frigorifice în depărtare îi legănară încă o clipă, pe urmă se auziră pași în încăperea de-alături, CLAC-ul unui întrerupător, zgomotul unei uși închise la loc, al unor obloane trase, al unei yale, nu, a două yale încuiate.

Se treziră cufundați în întuneric și abia în momentul acela îl văzu zâmbind: gropițele i se ghiceau în voce.

— A... ce păcat... pentru că, așa cum îți spuneam adineaori, mi-am uitat cheile...

El deja se delecta și ea încă tăcea. Bâjbâind în spate, găsi un taburet, îl trase și se așeză dinaintea lui.

După tot zgomotul ăla, din nou tăcerea.

— Chestia asta chiar îmi place..., murmură el.

Din greșeală, Mathilde își redeschisese mica rană de pe buza de jos. Era rândul ei să spună ceva? Nu, fie-ți milă, nu acum. Era prea obosită. Venise până acolo doar pentru că el n-o furase, atunci să o țină tot așa.

Ca să câștige câteva clipe de răgaz, se jucă cu buza rănită.

O morfolea tocmai în locul unde o durea cel mai rău și își sugea sângele.

— Ai slăbit, urmă el.

— Și tu.

— Da. Și eu. Mai mult decât tine. Aveam și de unde, o să zici...

Ea zâmbea în întuneric.

El se legăna, când înainte, când înapoi, ca și cum ar fi vrut să găurească, să netezească, să scobească piatra.

După încă un minut, sau două, sau trei, sau o mie, adăugă cu glas la fel de scăzut:

— Credeam că tu... că eu... Nu... Nimic...

Hârrrșt. O muscă se electrocutase în haloul albăstriu al unei capcane puse lângă coridor.

— Ți-e foame? a întrebat-o el în cele din urmă, privind-o pentru prima oară în viață.

— Da.

— Și mie.

Când zâmbea, o durea buza de jos, așa că și-o lingea.

Punea salivă pe buză ca s-o ardă în timp ce el își ștergea cu grijă cuțitul imens.

— Dezbracă-te.

1. Joc de dexteritate ce constă dintr-un set de bețișoare lungi, subțiri și ascuțite care sunt lăsate să cadă și pe care jucătorii trebuie să le scoată pe rând din grămadă fără se le miște pe celelalte.

Yann

unu, coiul

Săptămâna asta închid eu. Confirm ultimele comenzi, opresc aparatele și verific dacă sertarele și toate vitrinele sunt bine încuiate.

Drept să zic, asta mă scoate din sărite cel mai tare, am senzația că sunt un mic bijutier de provincie care-și pune cu grijă la loc sigur în fiecare seară lanțurile și brățările aurite, însă Éric, un coleg din arondismentul V, a fost ușurat de aparatură muzicală în valoare de 3.000 de franci luna trecută și știu că încă mai are de tras de pe urma poveștii ăsteia.

O, nu i-a spus nimeni în față că e un hoț, dar i s-a dat de înțeles.

— Știi, uneori îmi zic că nu mi se putea întâmpla ceva mai bun. Să fiu obligat să le dau înapoi legitimația și să temperez visurile de-a face un credit ale prietenei mele. Să nu mai iau RER-ul... Să nu-mi mai încep ziua cu umilința asta... Abia treziți și deja închiși, îngrămădiți, zdrobiți... Toată turma asta de la periferie buimacă și resemnată la fel ca tine, care citește aceleași tâmpenii ca tine în aceleași ziare gratuite ca tine și exact în același timp... Uite, jur că asta mă deprimă cel mai tare, îmi mărturisise el oftând când luam parte la o zi de formare despre noul lor software de vânzări, mda... păcat că-mi iubesc încă prietena...

Ne-am zâmbit, însă apoi a venit o nouă vorbitoare și n-am mai crâcnit.

(Dacă doamna asta nu ne privește cu ochi buni și ne raportează șefului, ne pierdem prima de *Business, Care & Involvement*.)

(De lingușeală.)

Așa că, asta e. Închid totul.

Pe urmă, luminile din showroom se sting, iau liftul pentru marfă și străbat kilometri întregi de culoare luminate doar de ledurile de siguranță.

Alerg din cauza alarmei.

În vestiar, îmi caut raftul, formează un cod – încă unul, al zecelea pe ziua aia, cred – și îmi schimb haina „Yann, cu ce vă pot ajuta?” cu o veche jachetă roasă care spune cât se

poate de bine că micul Yann, bietul de el, nu mai poate ajuta pe nimeni cu nimic. Alerg iarăși din cauza altei alarme și mă trezesc într-o fundătură de dincolo de boulevard Haussmann, între două rânduri de pubele și un dresor de câini care-și face rondul.

Când e tipul solid cu dobermanul, fumăm o țigară vorbind despre vreme, tuning și PSG¹ (mă rog, el vorbește și eu îi dau apă la moară), iar când e celălalt, cel cu rottweilerul, aștept să ajung la capătul fundăturii ca să mă relaxez.

Nu unealta lui de lucru mă înspăimântă, ci privirea.

Ne întrebăm tot timpul *cine* citește revista *Déetective*. Păi, el, de exemplu, el...

Pe individul ăsta, un titlu imens gen „Lili, trei ani, omorâtă în bătaie, violată, torturată și arsă de vie“ îl excită, cum se spune. Îl excită grozav.

În seara asta e rândul tipului drăguț și am scos eu primul pachetul. Își face griji din cauză că unul dintre puii cățelei lui, nu asta, alta, una care e pusă numai pe cățelit (?), are un coi care nu coboară.

Era cât pe ce să declar chestia asta excelentă – ce baftă pe capul meu că m-am abținut la timp!

Nu era deloc amuzant. Era chiar dramatic. Fără coi, pedigri canci, iar fără pedigri, bani canci.

— Poate o să coboare până la urmă, nu crezi?

N-avea un aer prea convins:

— Bah... Poate... Poate că da, poate că nu. *Inșallah*²... Numai Cel de Sus știe...

Bietul Allah, mi-am zis pe când mă îndepărtam, sper că are un tip la biroul de rugăciuni care să facă o primă triere înainte să trimită toate chestiile astea pe țeavă...

[1.](#) Echipa de fotbal Paris Saint-Germain.

[2.](#) Cu voia lui Dumnezeu (arabă).

doi, demonii

Caduceul de la farmacia americană mă informează că e deja 22:10 și că temperatura de afară e de -5°C .

Nu mă așteaptă nimeni, Mélanie e încă blocată la unul dintre seminarele ei și-i prea târziu ca să mă duc la film.

Mă îndrept spre cea mai apropiată stație de metrou, apoi o las baltă. Nu pot să intru într-un club la ora asta, o să crăp.

Trebuie să merg. Trebuie să mă întorc acasă pe jos și să traversez Parisul bătând din palme și ridicându-mi șapca din când în când ca să-mi omor demonii.

Da, trebuie să sufăr, să-mi fie frig și foame și să profit că sunt în sfârșit singur ca să mă prăbușesc în pat, mort de oboseală.

Dorm prost de luni de zile. Nu-mi place școala mea, nu-mi place orarul meu, nu-mi plac profii mei, nici mirosul din vestiare, nici cantina, nici tâmpiții care mă înconjoară. La douăzeci și șase de ani, sufăr de aceleași insomnii ca la doispe, însă la douăzeci și șase e de o mie de ori mai rău, fiindcă m-am băgat singur în rahatul ăsta. *Singur*. Nu pot să le port pică părinților mei și nici măcar nu mai am vacanțe...

Ce-am făcut?

Ai?

Ce-ai făcut?

E adevărat! Ce-ai mai făcut acum, idiotule?!

Mă înjur tare tot drumul, pentru că răsuflarea caldută care-mi poartă furia îmi încălzește vârful nasului.

Mai toți cerșetorii stau ascunși, cei care trag la măsea ca să reziste o să fie morți mâine, iar Sena e foarte întunecată, lentă și perfidă. Curgând printre pilonii faimosului Pont Neuf, creează un curent de aer fără să facă cel mai mic zgomot. Vânează. Pândește oamenii osteniți, salariații extenuați, micii visători lipsiți de talent și indivizii care-și pun

întrebări în noapte. Reperează oamenii care n-au încredere în ei și parapetele alunecoase. „Veniți“, mugește ea, „veniți... Nu sunt decât eu... Haideți... Ne cunoaștem de-atâta timp...”

Îmi închipui atingerea ei înghețată, hainele care se umflă înainte să te tragă grele în jos, șocul, țipătul care îți urcă pe buze, tetania... Toată lumea își închipuie chestiile astea, nu?

Da. Sigur că da. Pe toți oamenii care în viața de zi cu zi au la îndemână un fluviu îi încearcă astfel de vertijuri.

E liniștitor.

Diversiune:

Mesaj de la Mélanie: „Îs frântă mă duc să mă culc vreme de rahat pup“. Cu o mică probă de pupic la sfârșit. (O chestie galbenă, cu niște buze groase care pulsează.) (Un emoticon, cum i se spune.)

Emoticon. Numele e la fel de vulgar ca lucrul. Urăsc chestiile astea trândave. În loc să exprimi un sentiment, îl expediezi. Apeși pe o tastă și toate zâmbetele din lume sunt la fel. Bucuriile, îndoielile, tristețea, furia, toate au aceeași mină. Toate elanurile sufletului ajung să fie reduse la cinci cerculețe hidoase.

Ce progres dat naibii...

„Noapte bună“, îi răspund. „Te sărut.“

Ei, nu e mult mai bine?

Nu. Nu cine știe ce. Mă rog, totuși e un sărut din două cuvinte... Și căciulița de pe *ă* e drăguță...

În zilele noastre nu mai sunt mulți tipi care să-și dea osteneala să pună diacriticele. Oare sunt aceiași care își închipuie că se îneacă?

Tare mi-e teamă că da.

Doamne, nu sunt vesel deloc în seara asta.

Scuze.

Chestia asta mă ține de ceva vreme. Deprimarea, elanurile lirico-ridicole, nevoia de-a mă lua la hartă cu ceilalți, cu toți ceilalți, ca să evit să mă gândesc la ale mele. Mélanie zice că e din cauza vremii (sfârșitul iernii, lipsa luminii, depresia sezonieră) și a stagnării profesionale (nici o veste despre promisiunile care mi s-au făcut, lipsă de ambiție, deziluzii). Bun. De ce nu?

Ea are noroc, fiindcă face parte din categoria aia de oameni care găsesc cauze și soluții pentru toate: acarienii, dreptul la vot al imigranților, închiderea drogheriei de pe rue Daguerre, negii tatălui ei și melancolia mea. O invidiez într-un fel. Mi-ar plăcea să

fiu așa de ferm.

Mi-ar plăcea ca totul să fie așa de simplu în capul meu, așa de ușor, așa de... *materializabil*.

Să nu am niciodată îndoieli. Să găsesc întotdeauna suspecti, făptași, vinovați. Să fiu pus pe hartă, să tai în carne vie, să somez, să judec, să muștruluiesc, să sacrific și să am siguranța că aerele mele de snobism existențialist o să se risipească la începutul primăverii, ca să dispară de tot cu cei 200 de euro în plus de pe fluturașul de salariu...

Din păcate, nu cred așa ceva nici o clipă.

În iunie împlinesc douăzeci și șapte de ani și nu reușesc să-mi dau seama dacă sunt încă tânăr sau am îmbătrânit deja. Nu pot spune de care parte a baricadei mă aflu. E o treabă cam tulbure. De departe, ai zice că-s adolescent, iar de-aproape, un moș tâmpit. Un moș tâmpit deghizat în licean: aceeași falsă bonomie, aceiași teniși Converse, aceiași blugi, aceeași freză și aceleași romane de Chuck Palahniuk în același rucsac ponosit.

Un schizofrenic. Un clandestin. Un tânăr de la începutul secolului XXI, născut într-o țară bogată și crescut de părinți iubitori, un băiețel care a avut de toate: sărutări, îmbrățișări, petreceri de ziua lui, console de jocuri, mediateci la dispoziție, bănuți din partea Zânei Măseluță, cărți cu Harry Potter, cartonașe cu Pokémon, Yu-Gi-Oh! și Magic, hamsteri, hamsteri de schimb, bani de buzunar la discreție, excursii în Anglia, pulovere la modă și tot restul, dar nu numai.

Nu numai...

Un băiețel născut chiar la sfârșitul secolului XX, căruia i s-a repetat întruna, de când era destul de mare să arunce singur hârtiile de la bomboane la coșul de gunoi, că natura suferă din vina lui, că pădurile dispar în uleiul de palmier al cornurilor lui cu ciocolată, că banchiza se topește când mămica lui pornește motorul mașinii, că animalele sălbatice sunt toate pe cale de dispariție și că, dacă nu închide apa de fiecare dată când se spală pe dinți, ei bine, atunci toate o să fie în parte din cauza lui.

Apoi elev curios și conciliant pe care manualele de istorie au ajuns să-l facă să se rușineze că s-a născut alb, lacom, colonizator, laș, turnător și complice, pe când cele de geografie nu încetau – an după an – să-i repete cifrele alarmante ale suprapopulării mondiale, ale industrializării, deșertificării, penuriei de aer, apă, combustibili fosili și pământuri arabile. Ca să nu mai vorbim de cele de franceză, care ajungeau invariabil să te facă să urăști cititul obligându-te să rasoleşti totul – *Identificați și aranjați în ordine câmpul lexical al senzualității din acest poem de Baudelaire*, bum, capăt de linie, toată lumea își pierde capul –, de limbi străine, care îți aminteau de la un an la altul că erai *uno mayúsculo Scheisse*¹ și de filosofie, în fine, care s-au dovedit o versiune concentrată a celor dinainte, însă mult mai implacabilă: „Hei, tu, alb de nimic prăpădit, puță bleagă care-i faci pe toți să râdă cu accentul tău stricat, caută și aranjează în ordine câmpul

lexical al haosului civilizației tale, te rog. Ai patru ore la dispoziție“.

(Hei, hei, hei, ciorna ta... în coșul galben.)

Și când edificarea asta neliniștitoare la culme e în sfârșit integrată, digerată, însușită, repetată în foile de examen și înscrisă în statisticile de reușită la bacalaureat, hai să-ți mai adaug pe deasupra câțiva ani de studiu ca să nu vii să te lovești prea curând de porțile viitorului.

Și tu, idiot naiv ce ești, faci totul cum trebuie: recapitulările: examenele, diplomele, stagiile.

Stagiile neplătite, stagiile neremunerate, stagiile fără compensații financiare, stagiile de dragul onoarei și cele de dragul gloriei. CV-urile. CV-urile cu o poză drăguță. CV-urile pe hârtie, online, pe suport 3D, video și pe ce mai vrei, uite, pe orice. Scrisorile de intenție. Toată... grămada asta de gogoși de doi bani în care nici nu mai știi ce să născocеști, într-atât deja nu mai crezi în ea, într-atât te deprimă, să fii nevoit să te lupți așa de crâncen și așa de devreme ca să capeți dreptul să cotizezi ca alții.

Dar continui. Continui vitejește: oficiile de muncă, Oficiul de Șomaj, târgurile de joburi, oficiile de recrutare, anunțurile de mică publicitate, alertele de joburi, platformele de recrutare, codurile de acces la spațiul tău de candidat, newsletter-ele pentru oferte de muncă, falsele speranțe, interviurile pierdute dinainte, utilizatorii de facebook care nu te apreciază nici în visele tale, cumnatul nașului tău care o să vorbească despre asta cu prietenii lui din Lions Club, fosta prietenă țicnită, să știi că tot n-am nici un chef să-ți văd mutra, dar taică-tu n-avea cumva o uzină?, agențiile de muncă temporară, pilele inevitabile, pilele inutile, pilele dubioase, site-urile de anunțuri care devin din ce în ce mai costisitoare și asistentele de la Resurse Umane din ce în ce mai puțin amabile... Da, tu nu te-ai descurajat niciodată, n-ai aruncat în viața ta nici măcar o singură hârtie pe jos, n-ai pus vreodată picioarele pe bancheta din față, nici foarte târziu, nici la mânie, nici când erai singur în compartiment, și ți-ai luat diploma fără să bați la cap pe nimeni, doar că, hei... nici o șansă, ia zi. Nu e de lucru pentru tine.

Ei bine, nu, nu e. Cine ți-a zis, ești sigur? Mă miră... Ar trebui să mai stai de vorbă cu vecina ta din stânga...

Oho, băiete! Trezește-te! E criză!

Așa că, mai bine ascultă știrile în loc să-nveți o meserie, măcar nu-ți mai pierzi timpul!

Ce? Nu pricepi? Stai așa, nu te mișca, pisoiaș, o să-ți rezumăm situația:

Ești tânăr, european și drăguț?

Păi, chestia asta o să te coste scump, amice!

Ți se repetă întruna pe calea undelor că datoria externă a țării tale se ridică la o sută

de mii de miliarde de miliarde de dolari, că în curând moneda ta n-o să mai valoreze nimic, că dacă nu știi chineza nici măcar nu mai are rost să încerci, că Qatarul e pe cale să ne cumpere pe toți, că Europa e terminată, că Occidentul e într-o mare belea și că planeta e pierdută.

Uite. Asta-i tot.

*Panem et circenses.*² Asta e. Aici am ajuns.

Crede-mă, micuțule, nu mai e nimic de făcut decât să te uiți la fotbal așteptând apocalipsa...

Hai. Culcă-te, ți s-a spus. *Fly Emirates* și taci din gură.

Și nu te mai agita așa. Nu mai da clicuri, nu mai suna și nu mai aplica pentru joburi peste tot, te rog. Subțiezi stratul de ozon.

*

Nu-mi mai simt picioarele. Pe boulevard Saint-Michel, în capătul de sus, chiar după serele din Jardin du Luxembourg, o pereche de polițai îi vânează pe șoferii distrați și obosiți. Când trec pe lângă ei, cu capul în pământ și nasul vârât în fular, îi aud cerându-i actele unei femei tinere într-o geacă cu puf albastră. Nu știu dacă-i din cauza frigului sau a punctelor de penalizare, însă are un aer împietrit. Își caută actele în geantă cu gesturi nervoase și scapă pe jos o legătură de chei. În spate, un bebeluș doarme într-un scaun auto. Nu trebuia să meargă așa de repede, fiindcă mașina ei e o bătrână Mini. Model vechi. Cea pentru care făcuse designul sir Alec Issigonis. O adevărată minune.

O aud zicând:

— Stați așa, nu... Căldura...

— Vă rog, îi răspunde cel mai mic în grad, opriți imediat motorul mașinii. Nu durează mult.

Trec pe drumul meu, derutat.

Ce-i cu țara asta?

Pușcăria asta democratică unde forțele de ordine n-au altceva mai bun de făcut decât să-i vâneze întruna pe concetățenii lor mai puțin violenți? Ce vrea să zică asta, mai exact?

Cuferele trezoreriei sunt chiar așa de goale?

Cine sunt tipii care fac munca asta? Care sunt plătiți să se ducă să hărțuiască o femeie la miezul nopții, într-o marți din februarie, sub pretextul că nu-i merge un far sau că i se desprinde plăcuța de înmatriculare? Ai? Cine sunt? Și ce-o fi în capul lor când

insistă ca ea să oprească motorul pe un ger de -6° , în timp ce în habitacul moșăie un plod?

E așa de avantajos să fii funcționar?

Și tu? Tu cine ești? Un mic rahat cu ochi ofensat, care ne ține tot timpul mărețe discursuri moralizatoare și care nu e în stare nici măcar să-i ia apărarea unei mame drăguțe. Și-n plus, a unei fete care conduce o Mini 1000. Ai, ia zi-ne puțin: cine e tâmpitul ăsta?

Și tu ai un coi care nu vrea să coboare?

Ori poate c-a înghețat...

Diversiune:

Înainte de Mini, Issigonis făcuse deja designul automobilelor Morris Minor și Austin 1100.

Nu-i rău...

Când William Morris, șeful cel mare, a văzut Minor-ul pentru prima oară, a fost oripilat. *Holy God*, a zis, *a poached egg*. Un ou poșat.

Minor-ul a avut un succes considerabil.

Totuși, Issi a crezut că n-o să reușească să obțină vreodată fu**ta aia de diplomă de inginer mecanic pe care a ratat-o de trei ori la rând din cauza matematicii. Designul l-a salvat. Când venea vorba de design, era un prinț. Regulile, postulatele, legile fizicii și matematicii îl plectiseau de moarte, ba mai rău, după părerea lui erau *inamicul oricărui om cu adevărat creativ*, marele inamic al oricărui om realmente inspirat. Pe deasupra, i se rupea cu totul de politici comerciale, previziuni, planuri de afaceri, studii de piață și de toți acești strămoși ai marketingului modern. Avea un caracter urât.

Sușinea că, pentru a face designul unei noi mașini, prima regulă era să nu copiezi niciodată concurența. Issigonis era independent, liber, încăpățânat și n-avea cine știe ce respect pentru tot ce ieșea din ședințele intense de brainstorming ale departamentelor de cercetare. Lui îi datorăm fraza asta genială: *A camel is a horse designed by a committee* – o cămilă e un cal elaborat de o echipă.

Știu toate astea pentru că am vizitat împreună cu școala (învățământul superior drag inimii mele și micilor economii ale părinților) (care nu-mi folosește la absolut nimic în momentul când vă vorbesc) Design Museum din Londra.

*Wow, such a nice souvenir...*³

Hai... Aproape am ajuns... E așa de frig, că leul din piața Denfert-Rochereau parcă s-a chircit pe soclu. O namilă de cotoi nemulțumit.

Alesesem calea aia pentru că și eu desenam binișor și, să nu-i fie cu supărare lui sir

Alec, eram bun la matematică. Mă rog... să nu exagerăm... nu atât de bun încât să aspir la școli înalte, totuși... Și curios... Curios în legătură cu artele, istoria, istoria artei, artele decorative, tehnologia, lumea industriei, tehnologiile industriale, ergonomia, morfologia, lucrurile, oamenii, mobilele, moda, textilele, tipografia, grafismul... cu toate, de fapt. Cu toate, tot timpul și în toate epocile. Buba e că nu sunt deloc talentat. Nu, nu, e adevărat. Am aflat și asta. Deloc talentat și absolut deloc formatat ca să am orgoliul sau geniul de-a crea *altceva*. Măcar la atâta mi-a servit școala: să mă cunosc și să măsoz distanța care mă desparte de un Gio Ponti⁴ sau un Jonathan Ive⁵, de pildă.

(Știu, știu... deja nu mai e deloc cool să-l vorbești de bine pe designerul de la Apple, dar n-am nici o problemă să nu fiu considerat cool fiindcă îmi asum cu pioșenie și umilință tot respectul pe care mi-l inspiră.)

Ar fi trebuit să-mi iau diploma în documentare și să aplic în schimb la Bibliothèque des Arts et Métiers sau la ENSCI⁶, aș fi fost foarte fericit. Singurul meu talent este să-l recunosc pe-al altora.

O slăbiciune diagnosticată, de altfel, la unul dintre numeroasele interviuri de angajare:

— De fapt, tinere, ești un diletant.

Rahat.

E grav?

Evident, ar fi trebuit să mă orientez spre un domeniu mai puțin necruțător (fiindcă, să ne înțelegem: în lumea designului, fie ești un vizionar, fie ești absolut inutil) (mi-am pierdut toate iluziile luptând, însă nu și idealurile), mai puțin necruțător, ziceam, și mai adaptat diletantismului meu, vai, chestia într-adevăr tâmpită e că mi-a fost teamă – dacă îmi urmam înclinația naturală – să nu mă trezesc că n-am unde lucra.

Ha! Ha! Yann ăsta... Și-ar fi modelat prea bine viața...

De departe, aduce cu o cămilă.

Rue Boulard, chiar în capăt. Mă încălzesc. Cu atât mai bine, fiindcă începeam să fac țurțuri la nas, am zis-o...

Despre ce vorbeam? A, da... Despre destinul meu.

Deci, până acum și ca s-o scurtăm, sunt licențiat al unei școli de design și... ăăă... cum îi zice... demonstrator, asta e, demonstrator pentru roboței coreeni destinați uzului casnic, ludic și menajer al claselor de mijloc ludice, casnice și menajere.

Micul aspirator teckel care se întoarce singur în colțul lui după ce-a lins tot praful, boxele luminoase care creează ambianțe diferite în funcție de muzica pe care o difuzează, para de duș care funcționează și ca radio digital intergalactic și frigiderul

inteligent care îți aduce aminte tot ce are în burtă de fiecare dată când îți recunoaște vocea: starea stocurilor, datele de expirare, numărul de calorii al alimentelor dinăuntru, afinități între produse, arta de a folosi resturile – tot, tot, tot.

Ei, nu-i așa că-i grozav?

Gio Ponti ar fi impresionat.

Am obținut un contract pe durată nedeterminată (da, un contract pe durată nedeterminată, Inelul puterii, Lotusul negru, Graalul, Sfântul Graal) (*Hanenim Kamsa hamnida*) („Mulțumesc, Doamne“, în coreeană) într-un soi de baracă hi-tech ce își prezintă minunile incredibile unei bătrâne Europe uluite.

Pe scurt, sunt reprezentant comercial la Dartyyongg.

Dar, hei, nu-i decât o slujbă provizorie, corect?

Da, așa-i, așa-i...

Hai, du-te la culcare, micuțule Miko...

Nu numai că nu mi-am omorât demonii, dar parcă i-am întărâtat și mai rău.

Ce idiot!

După ce formezi ultimul cod al zilei, strecuri o bucată de carton între ușa de la intrare și toc ca să o împiedici să se închidă, la fel faci și cu cea din hol.

Dacă, am oftat, dacă singurul cerșetor din cartier care nu s-a dezmoșit deja până la ora asta ar avea bunul-gust și delicatețea să vină să se încălzească folosindu-se de mica mea stratagemă, mărturisesc, asta m-ar face să mă simt bine.

Urc cele două etaje până acasă în viteză, ca să nu-mi pierd vreun deget de la picior, curăț o banană pe care o stropesc cu un fund de sticlă de vodcă și în sfârșit cad lat.

- [1.](#) Un mare rahat (it., sp., germ.).
- [2.](#) Pâine și circ (lat.).
- [3.](#) Oau, ce amintire drăguță... (engl.)
- [4.](#) Celebru arhitect și designer industrial italian (1891-1979).
- [5.](#) Designer industrial britanic, membru în conducerea firmei Apple.
- [6.](#) École nationale supérieure de création industrielle (ENSCI) – una dintre cele mai bune școli franceze de design.

trei, biscuiții Chamonix

Azi termin mai repede ca de obicei, dar sunt încă burlac. Mélanie se întoarce abia joi.

Tocmai am vorbit cu ea la telefon: hotelul nu-i așa de grozav pe cât se așteptase, spa-ul e închis și echipa ei nu-i bună de nimic.

Minunat...

(Mélanie lucrează ca reprezentant medical și laboratorul unde e angajată organizează regulat team building-uri ca să-i ajute, pe toți câți sunt, să depășească trauma medicamentelor generice.)

— Faci tu cumpărăturile, da?

Sigur. Sigur că fac eu cumpărăturile... Sunt doi ani de zile de când fac eu cumpărăturile, doar n-o să-mi aleg tocmai seara asta ca să revoluționez viața noastră de cuplu...

— Și ai grijă să nu uiți cardul de fidelitate. Data trecută, după calculele mele, am pierdut cel puțin șaiszeci de puncte din cauză că nu l-ai avut.

Mélanie e o consumatoare experimentată. Șaiszeci de puncte înseamnă destul de mult.

— Nu, nu. Nu-l uit. Hai că te las, trebuie să-l scot afară pe micul meu Ham-Ham...

— Ce?

— Micul meu aspirator.

— A...

Când zice „A...” în felul ăsta, mă întreb ce gândește de fapt. Oare e supărată? Oare vorbește despre mine cu colegile? Le spune: „Prietenul meu vinde Ham-Ham-uri de toate culorile“?

Mă îndoiesc. Ea, care credea că dăduse peste un nou Starck¹, s-a ales cu un clic dreapta de pe Ubaldi.com², mă tem. În plus, sigur își închipuie că toată ziua nu fac altceva decât să mă joc cu gadgeturile. Dacă ar ști ea... E mai ușor să vinzi anticoagulante decât un Frigider care te fute la cap de fiecare dată când intri în

bucătărie... Mă rog. Să trecem peste. Termin mai devreme, însă nu alerg să fac cumpărăturile la Franprix pentru că am descoperit un ciclu Sidney Lumet la Grand Action și *Running on Empty* nu se difuzează decât în seara asta la ora 21.

Mulțumesc, viață.

Am văzut filmul ăsta împreună cu vărul meu (probabil chiar în aceeași sală), când aveam cînșpe ani, cam aceeași vîrstă ca River Phoenix în rolul lui Denny Pope, și m-am emoționat în așa hal, că m-am vîrât sub roțile unui autobuz. Pe bune. Patru degete de la picior strivite din zece.

Mai bine spun că perspectiva de a-l vedea din nou îmi face inima să bată mai tare, fiindcă, iar ăsta e un secret pe care Mélanie nu-l știe, și eu strâng, în felul meu, puncte de fidelitate.

Hotărăsc să trec iar pe-acasă să mă schimb și să mănânc ceva înainte să caut o bicicletă de închiriat.

(E drăguț să mergi cu bicicleta după ce-ai ieșit de la un film bun: farul se transformă într-un proiector și cele mai frumoase scene îți luminează calea în noapte.)

Când ajung pe palierul meu, cu o baghetă pe jumătate mâncată într-o mână și corespondența lipsită de importanță în cealaltă, dau nas în nas cu o mobilă. Un soi de dulap din MDF albastru. Fiind așezat de-a curmezișul, îmi blochează trecerea și, cum sunt destul de îndemânat, îmi pun lucrurile deasupra ca să-l mut un metru mai încolo. În timp ce fac chestia asta, aud un glăscior pițigăiat:

— Mamă! Mamă! Un domn s-a înțepenit!

Apoi un glas mai plin:

— Auzi, Isaac? Ai auzit ce-a zis fiică-ta? Hai, fă odată ceva!

Și, în sfârșit, glasul gros al Tatălui-urs:

— OF, AFURISITELE ASTEA! OF, AFURISITELE ASTEA DE MUIERI! VREȚI SĂ MĂ OMORĂȚI, AȘA-I? VREȚI SĂ-MI DAU DUHUL SUB GREUTATEA ORORII ĂSTEIA CA SĂ-MI PĂPAȚI MOȘTENIREA? NICIODATĂ! NICIODATĂ, M-AUZIȚI? NICIODATĂ N-O SĂ VĂ LAS REVISTELE DEOCHEATE ALE BUNICULUI! (apoi, pe un ton mai blând, vorbind cu mine) Scuze, vecine, scuze... Te descurci?

Ridic capul și zăresc deasupra balustradei rotunjite de la etajul al patrulea o față rumenă, încadrată de o barbă stufoasă și, între bare, două mici Bucle aurii care mă privesc cu gravitate.

— Nici o problemă, îi răspund.

El mă salută și mă îndepărtez, răsucind cheia în broască cu cea mai mare delicatețe ca să prind sfârșitul scenei.

— Hai, veniți, micuțelor... O să răciți...

Dar Mama-urs nu vede deloc lucrurile la fel:

— Și Hans?

— Hans e un tâmpit. Am avut o neînțelegere la unu și m-a lăsat baltă cu rahatu' ăsta al tău la doi. Na, dacă vrei să știi totul, na! HANS-E-UN-TÂMPIT! (Accentuând distinct silabele și destul de tare ca să se-audă în întreg imobilul.) Hai, fetelor, ștergeți-o imediat sau vă închid în porcăria asta pe care mama voastră i-a dat 200 de euro unui hoț la drumul mare. Vintage, vintage, mă doare undeva de vintage-ul tău... Repejor, găsculițelor! Domnului și stăpânului vostru îi e foame!

— Oho, să-ți fie foarte clar, amice: câtă vreme bufetul meu frumos zace încă pe scări, nu capeți nimic de mâncare.

— FOARTE BINE, DOMNIȚĂ! FOARTE BINE! ATUNCI, O SĂ-ȚI MĂNÂNC FETELE!

Domnul strigă ca un căpcăun și mici țipete stridente trosnesc pe toată casa scărilor.

Mă întorc uimit: scânteile unei lumânări magice...

Ușa lor se trântește și, știți ce, nu mai am deloc chef să mă-ntorc acasă.

O să ies la un chebap.

*

Cobor din nou scările, gânditor.

Cu ea m-am întâlnit o dată sau de două ori, dimineața, când își ducea fetele la școală. E tot timpul ciufulită, tot timpul pe fugă și tot timpul politicoasă. Mélanie bombăne fiindcă își lasă căruciorul cum îi vine pe hol. Un cărucior plin cu jucării, găletușe, nisip și firimituri. Când dau peste baxuri de apă sau de lapte la baza scărilor, le ridic în trecere și le așez pe primele trepte care urcă de după palierul nostru, așa au făcut singure ceva mai mult de jumătate din drum.

Mélanie dă ochii peste cap: și comisionar pe lângă demonstrator, asta-i deja prea mult.

Într-o zi, când mămica de la patru îmi mulțumea în grabă și cu prea multă însuflețire pentru acest mic ajutor, i-am risipit stânjenea mărturisindu-i că mi s-a întâmplat să șterpelesc, pentru osteneală, unul sau doi biscuiți Chamonix din buzunarul căruciorului lor. Am auzit-o râzând în depărtare și a doua zi am găsit un pachet întreg pe preșul din fața ușii.

Nu i-am spus nimic lui Mélanie.

Pe el îl văd pentru prima oară, însă mi se pare că-i aud pașii seara târziu.

Știu că e abonat la *La Gazette Drouot*, fiindcă nu încape cu totul în cutia lor poștală, și că are un break Mercedes, pentru că aceleași ziare zac pe bord.

Într-o dimineață l-am zărit desprinzând o amendă de parcare de pe parbriz, culegând cu ea un rahat de câine și aruncându-le pe amândouă în rigolă.

E tot ce știu despre ei. Trebuie să spun că nu locuim de mult aici...

Revistele deocheate ale bunicului... Zâmbeam ușurat.

Era savuros micul lor număr. De fapt, se apostrofau în stilul marilor actori ai teatrului de stradă. Sau, mai degrabă, al unei operete. Da, al unei operete. El mai degrabă tuna decât zbiera – Afurisitele astea de muieri! Vintage! Vintage! (pronunțat „vantage“) Foarte bine, domniță! – și partea lui de libret îmi răsuna încă în urechi.

Zâmbeam ținându-mă de balustradă.

Zâmbeam în întuneric, pentru că temporizatorul hotărâse astfel și pentru că mă simțeam bine, în beznă, revăzând cu ochii minții acel cadou picat din cer: un crâmpei de viață pariziană à la Offenbach.

Nici n-am apucat să scot nasul afară, că un vânt înghețat m-a adus imediat la realitate.

Doamne, greu mai sunt de cap! M-am răsucit pe călcâie și am urcat din nou în pas alergător.

- [1. Philippe Starck \(n. 1949\) – designer francez celebru pentru proiectele sale de design interior, industrial și arhitectural.](#)
- [2. Site care vinde produse de firmă la prețuri reduse.](#)

patru, marchiza

— Vă deranjează, așa-i?

Nu mai fredona. În lățime era aproape cât cadrul ușii și purta o vestă în carouri, o cămașă în dungi și un papion cu picățele – toate culorile curcubeului își împărțeau frățeste lâna, bumbacul și mătasea. Nu știu dacă era din cauza staturii mărunte, a vestei colorate sau a bărbii, însă îmi amintea de colosalul, pitorescul Gareth din *Patru nunți și o înmormântare*. Fetițele lui ieșiseră din nou și mă priveau cu aceeași neliniște în ochi ca mai devreme. Dar nu era decât prefăcătorie. Simțeau că micuțele prinseseră gustul dramei și că aparenta lor gravitate făcea parte din spectacol: voiau mai mult și mai mult.

— Nu, nu, deloc! Totuși, mă gândeam că v-aș putea ajuta să-l cărați sus, la dum...

Fără a-mi lăsa timp să termin, se întoarce și strigă:

— Alice, în sfârșit aflu cine ți-e amant! E un băiat tare drăguț... Sunt mândru de tine, iubirea mea!

— Despre... despre cine vorbești? ciripește soția necredincioasă.

Și Alice și-a făcut apariția.

Și Alice și-a făcut intrarea.

Nu știu care din expresiile astea două reușește să surprindă mai bine efectul pe care vreau să-l redau. Vecina de deasupra, mămica cu căruciorul, semănătoarea de firimituri și de cutii de GrandLait s-a apropiat. M-a recunoscut și mi-a zâmbit. Dacă, pe când îmi zâmbea așa, privindu-mă drept în ochi, nu s-ar fi sprijinit de umărul soțului ei (era mult mai înaltă decât el) și nu i-ar fi înlănțuit nonșalant gâtul cu brațul, m-aș fi îndrăgostit de ea pe loc. Atunci, imediat și pentru totdeauna. Din păcate, acel detaliu, acea „nonșalanță“ ne compromitea șansa la marea fericire. Fiindcă asta o făcea atât de frumoasă și de sexy. Acea dulceață, acea încredere, acel instinct de-a se lipi de el pe care-l avusese, chiar aici, chiar în pragul ușii lor, chiar cu o cârpă în mână și fără vreun

motiv. Doar ca să vadă ce se petrece... Pentru că-l adora pe cabotinul ei de bărbat mărunțel și de treabă (se simțea din prima), care o adora la rândul lui (se vedea de la o poștă) și care făcea dragoste cu ea cât încape dacă-și permitea să mă ațâțe în felul ăsta cu așa o candoare vulgară.

O-ho-ho, mămico... A fost fierbinte de tot.

Sigur, pe moment eram prea tulburat ca să analizez toate revelațiile astea și m-am mulțumit să repet propunerea de a-l ajuta.

— O, mersi! Ce drăguț! s-a bucurat ea și s-a apucat să-i scoată vesta soțului de parcă ar fi fost o capă din satin.

Respectând cum se cuvine ceremonialul, însă în același timp împingându-l ușor înainte.

Foarte Mary Poppins și Rocky Balboa.

El a bombănit, și-a desfăcut butonii de la manșete și i-a încredințat uneia dintre fete, apoi papionul, într-o clipită, pe urmă și-a suflecat mânecile cămășii (care era dintr-un bumbac foarte fin și îți stârnea într-adevăr dorința să-l mângâi) și s-a întors spre mine.

Era rotund de-a binelea, rotund ca un butoiaș, sau ca ursulețul Mișa, mascota Jocurilor Olimpice, și în timp ce cobora scările cu câte o domnișoară de fiecare mână, m-am apucat să-l cântăresc din ochi ca să-mi dau seama dacă era mai bine să apuce bufetul din față sau din spate.

Din față.

Nu era așa de greu, dar – evident – se prefăcea că are câteva tone și fanele lui erau în al nouălea cer.

La fiecare treaptă profera o înjurătură formidabilă: Băga-mi-aș picioarele-n el de bufet! Tu-i mama ei de viață! Mii de milioane de legiuni de draci! Fir-ai tu a naibii să fii de porcărie! Bată-te-ar Ludovic al XIV-lea să te bată! Matahală bună numai să deșeli oamenii de treabă! Arză-te-ar focul de sicriu cu sertare! Rahat de dulap din MeHeHe azuriu de doi bani! Și tot așa, una mai ingenioasă decât alta...

De câte ori trântea vreo înjurătură, fetele îl dojeneau mai tare, ridicând brațele spre cer:

— TATĂ!

Eu încheiam cortegiul, iar faptul că duceam tot greul mă ungea la inimă.

Ce-o să le rămână mai târziu, după o asemenea copilărie? mă întrebam. O viață de plictis sau gustul pentru petreceri? O sfială să le roadă la ficați sau un tupeu dat naibii?

Dumnezeu știe că-mi iubeam părinții, oameni așezați, liniștiți și discreți, însă cât mi-

ar fi plăcut să-mi încredințeze secretul ăsta pe lângă afecțiunea lor... Că fericirea o găsești pe casele scărilor și că nu trebuie să-ți fie frică. Frică să faci zgomot, să fii fericit, să-ți deranjezi vecinii și să înjuri zdravăn în gura mare.

Frică de viață, de viitor, de criză și de toate cutiile alea ale Pandorei fabricate în China pe care niște imbecili bătrâni mai înfricoșați decât eram noi deja le întredeschideau întruna ca să ne demotiveze și să păstreze în felul ăsta tot mălaiul numai pentru ei.

Da, poate că fetițele astea vor cunoaște dezamăgirea într-o zi, poate că au parte de tot ce-i mai bun prea devreme și mult prea repede și poate că se simt deja strivite de acest mini-tată atotputernic, însă între timp... între timp... ce amintiri minunate adună...

Pe palierul de la etajul al treilea, o bătrânică extrem de curioasă a întredeschis ușa.

— Doamnă Bizot! În sfârșit! În sfârșit! În sfârșit, iată-vă, doamnă Bizot! a strigat el. Maison Léviton, vă livrăm micul bufet „Marchiza de Azur“ pe care l-ați comandat în aprilie 1964! Ia priviți numai ce frumos e... Pardon, pardon, împingeți, doamnă Bizot, împingeți... Ei? Unde vi-l punem?

Ea era năucită. Iar eu râdeam. Râdeam fără să-mi pese că duceam tot greul și că mai desprindeam în trecere câteva bucățele de zid, fiindcă el era atât de stângaci, încât reușea întruna să mă facă afiș și nici că-și dădea seama.

— Lăsați-l jos! i-am ordonat în cele din urmă săltând bufetul în spate. O să-l duc singur. O să meargă mai repede.

— O... o, ticălosule... Vrei să te dai mare în fața nevesti-mii, așa-i? Domnul dorește să-i facă ochi dulci? Domnul amoretz, domnul donjuan, do... do... domnul fante râvnește la momentul lui de glorie, așa-i?

Nici nu-și încheiase tirada, că eu eram deja în fața ușii.

cinci, microundele

Am urmat indicațiile frumoasei sale în timp ce el se îmbrăca la loc, punându-și chiar și papionul.

— Pe-aici... În bucătărie... Lângă fereastră... E așa de frumos! Ce mulțumită sunt! Zici că-i decupat dintr-o carte ilustrată cu Martine, nu? Din *Martine fait des crêpes*. Nu mai lipsește decât Patapouf!

Iar când m-am ridicat, el stătea în spatele meu și îmi întindea cu gravitate mâna micuță:

— Isaac. Isaac Moïse... Ca operatorul turistic din Egipt.

Îmi venea să râd, însă el era foarte serios. Poate că ăsta era felul lui de-a marca o nouă eră posibilă: după glume deocheate, prietenie.

— Yann, am răspuns privind-l drept în ochi, Yann Carcarec.

— Breton?

— Breton.

— Bine ai venit la noi, Yann. Ce-aș putea să-ți ofer de băut ca să-ți mulțumesc că ai făcut-o fericită pe Alice?

— Nimic, mulțumesc. O șterg la cinema...

Avea deja un tirbușon în mână și refuzul meu l-a lăsat perplex. Mai rău, i-a luat piuitul.

Alice îmi zâmbea cu bunăvoință. Știa să-mi ierte, ea, această primă gafă... Puștoaicele, în schimb, îmi aruncau din nou privirile alea teribile de pui de căprioară încolțiți: dar... dar... ultimul act?

Ceasul cuptorului cu microunde arăta 20:37. Dacă alergam până la metrou, puteam încă să ajung la timp. Da, dar... Dar era iarnă... Și-mi era foame... Și eram obosit... Și o grămadă de alte lucruri... Oare chiar puteam să-mi ofer luxul să-i părăsesc?

Bietul meu creieraș de dresor de Ham-Ham-uri își învârtea roțițele: mă amuzasem mai tare în ultimele zece minute decât în ultimele zece luni din viață – și spun „luni“

numai fiindcă am și eu demnitatea mea –, iar motivele pentru care voiam atât de mult să văd din nou filmul ăla – inteligență, umor, omenie – mi s-ar fi oferit, aveam o presimțire, și dacă nu mă duceam să-l văd.

Da, dar...

— Yann, n-ar trebui să reflectezi atâta, amice. O să te tâmpești.

20:38. Am zâmbit.

El a pus jos sticla de vin roșu pe care o cerceta cu mină sceptică și am coborât împreună în pivniță.

Pe drumul de întoarcere, m-am oprit la mine doar cât să-mi schimb cămașa (Alice), să-mi uit mobilul (Mélanie) și să iau, pentru micuțe, două bucăți din cel mai stupid articol pe care îl aveam pe stoc. (Un breloc care îți repetă numele non-stop și din ce în ce mai tare când îl rătăcești și pe care ajungi – asta dacă n-ai fost băgat în cămașa de forță între timp – să-l dai furios de vreun perete, când reușești în sfârșit să-l găsești.) („Uzură morală planificată“, așa numesc ei chestia asta.)

He-he... Tăticul lor avea să fie cam dezumflat...

șase, debandada

O să spuneți: „Astea nu sunt decât detalii“. Sigur, sigur... Dar, știți, nu-i nevoie să urmezi o școală de design ca să recunoști importanța detaliilor. Lucrurile cele mai emoționante nu-ți sar niciodată în ochi pentru că privirea e cea care le descoperă, iar restul...

Restul are mai puțină importanță.

Nimicul care mă hotărâse să primesc invitația vecinului meu de a bea un pahar cu el în seara aia n-a fost verva lui cuceritoare, fără îndoială echivalentul verbal al penajului său colorat, n-a fost frigul de afară sau căldura strănerii lui de mână, n-a fost nici, sunt convins, perspectiva de a mânca singur un chebap în picioare pe stradă, nici măcar agitația epuizantă a demonilor mei interiori, nu, ce m-a hotărât să dau curs invitației lui a fost faptul că a spus: „Ce-aș putea să-ți ofer ca să-ți mulțumesc că ai făcut-o fericită pe Alice?“ mai curând decât „pe soția mea?“.

După scheciul lui desueto-macho-misogino-guitry¹-esc năucitor din urmă cu două minute de pe scări, faptul că numele ei mic îi venise pe buze mai firesc decât un soi de... de ancoră posesivă... mă uimise.

E un detaliu, recunosc.

Unul care m-a mișcat.

Un altul:

Când m-am întors, fetele lor stăteau la masă. Ne aflam într-o bucătărie plină de zgomot și toane, mi se pare că chiar călcasem pe niște paste.

— Mergeți în salon, e mai liniște, vin și eu imediat ce termină ele de mâncat, ne-a propus stăpâna casei.

— Uite, a zis el întinzându-i un pahar cu vin pe care tocmai îl aerase, îl miroșise și din care gustase cu mare grijă, asta e Roussanne-ul de la Pierrot, spune-mi cum ți se pare... Hai, micuțelor, grăbiți-vă să terminați, fiindcă domnul Yann, aici de față, mi-a spus că are... (mină complice, ochi plini de veselie și șoapte puternice de intrigant) un

cadouaş pentru voi...

Când şoriceii chicotesc, probabil că scot cam acelaşi sunet.

Şi am ciocnit paharele pe deasupra capetelor celor două cumătriţe, pe care recentul anunţ le liniştise vizibil, deşi cadoul (suspîn adânc) trebuia să fie „foarte mic“, fiindcă „n-aveam sac“. (Era prima oară când mă apropiam atât de mult de nişte copii şi nu ştiam că au o asemenea putere de deducţie.)

Alice, în picioare lângă chiuvetă, mă privea zâmbind în timp ce soţul ei, aşezat pe un taburet şi rezemat cu spatele de perete, curăţa clementine pentru fete, punându-mi o grămadă de întrebări despre viaţa mea. O jumătate din Yann le arunca praf în ochi („Aveţi şi unele cu buline?“, se amuza ea. „Nişte Ham-Ham-uri dalmaţiene?“), pe când cealaltă, mai retrasă, îşi promitea: Când o să... când o să fiu cu cineva, o să fac la fel ca el. N-o să-mi las soţia singură în bucătărie cu copiii. N-o să fac ca toţi ceilalţi bărbaţi, care stau liniştiţi în salon şi-şi petrec timpul „între băieţi“.

Ăsta a fost al doilea detaliu.

— La ce te gândeşti, Yann? Ai un aer visător...

— Nu, nicidecum... La nimic.

Nu mă gândeam la nimic, doar îmi amintisem că eram cu cineva.

*

Vinul mă ameţea. Nu mâncasem nimic de dimineaţă şi mă simţeam bine. Un picuţ beat, un picuţ vesel, un picuţ sărit.

Priveam, observam, puneam întrebări şi aflam. Pentru curiosul, pentru documentaristul, pentru diletantul bun de nimic toate astea erau un adevărat ospăţ.

...peştii roşii decoloraţi, florile de piciorul-cocoşului ofilite, eleganţa paharului din care beam, scaunele Napoleon al III-lea, masa mare salvată din refectoriul unui pension englezesc, blatul ei din lemn închis la culoare, aproape negru, lustruit de două secole de rostogolit farfurii şi de zdrăngănitul asurzitor al tacâmurilor de cositor – de-a lungul şi de-a latul ei, un şirag de mici crestături stăteau mărturie –, fetiţele cocoţate pe teancuri de cataloage Artcurial, sfeşnicele ca nişte sălcii plângătoare vărsând lacrimi de ceară palidă, lustra Poul Henningsen, cu patina extrem de elegantă şi frunza (cochilia?) ei spartă, lista de cumpărături, tablourile neînramate ale unor maestri uitaţi, brioşa² complet ratată a unui Chardin complet ratat şi toate peisajele alea abandonate, neglijate, pierdute într-o succesiune, salvate la grămadă de Isaac şi readuse la lumină, puse din nou în valoare.

Desene de dată mai recentă, gravuri, pasteluri foarte frumoase, și cele ale fetelor, prinse cu magneti pe ușa frigiderului: o lună de bronz, inimi rotunde și prințese cu brațe exagerat de lungi.

Poze făcute la cabine foto ce nu fuseseră agreate de ministerul de interne. Poze în care nu se zărea nimeni sau doar vârful urechii unui pluș în colțul din dreapta jos, poate... Biletele de la școală despre zilele de înot și temuta întoarcere a păduchilor. Ceainicele, bolurile vechi, cutiile de ceai. Fonta, gresia, răchita și lemnul strunjit. Lacul și micul pământuf de bambus. Pasiunea lui Alice pentru ceramică. Vasele Raku, cele cu emailuri din cenușă, celadon, albastru de cupru, cele de porțelan și ceramică afumată.

Ce îmi spunea despre diversele smalțuri (strat vitros, un soi de lac transparent în care se îmbracă piesele în momentul arderii) (mă rog, așa cred...) (vorbea repede) (și eram și eu cam afumat!) care au un aer mult mai rustic în Japonia fiindcă dovezile privind superioritatea naturii față de mâna omului (asimetrii sau neregularități datorate Spiritului pământului, vântului, soarelui, apei, lemnului sau, din nou, al focului) erau percepute ca un semn de perfecțiune, pe când bolurile chinezești erau considerate remarcabile judecând după uniformitatea și extraordinara lor onctuozitate.

Cuptoarele de la Ru, Jun și Longquan. Bolul ăsta „cu buza atât de fină“, smalțul ăsta „moale“ și ăstălalț, în „blană de iepure“. Splendorile din era dinastiei Song și fericirea, mai ales, de-a auzi pe cineva vorbind despre civilizația chineză mai curând decât despre importurile de chinezării.

Pendula oprită, craniile de păsări așezate pe o etajeră, între un pachet de Chocapic și niște borcane cu dulceață, reproducerea după o fotografie de Jacques-Henri Lartigue, domnișoara aia care, exact cu un secol în urmă, cădea și își dădea la iveală jupoanele râzând. Afișele de expoziții, invitațiile la vernisaje și bilețelele de la galeriștii care știu cum să te manevreze. „Inevitabil, toți banii pe care-i câștigă Isaac vânzându-și vechiturile, eu îi dau înapoi artiștilor în viață!“ Funia de usturoi cu măciulii roz, ardeii Espelette, gutuile pântecoase, rodia mumificată, ghimbirul confiat în *taste-vin*³-ul din argint, colecția de soiuri de piper, piper lung, piper roșu de Kampot, piper alb de Muntok, mănunchiul de mentă proaspătă, buchetul de coriandru, tufa de cimbrisor și lingurile de lemn.

Castronul pisicii, crochetele ei în formă de peștișori și coada care îmi șerpuia printre glezne, coșul de gunoi ce dădea pe dinafară, cârpele curate, cârpele murdare, cărțile de bucate, rețetele lui Olivier Roellinger și Mapie de Toulouse-Lautrec, prescripția de la o dieteticiană uitată între *La Bible de la tripe et des abats*⁴ și *Le Dictionnaire des noms cépages en France*⁵, muzica în surdină, reggae-ul din Caraibi, coșul plin cu migdale, migdalele pe care Isaac le spărgea pentru noi și ni le oferea pe rând, gustul aceluia vin alb rece și fructat după ce crănțăniserăm două-trei migdale, parfumul clementinelor și posibilitățile pe care le ofereau – lumânărelele improvizate pe care le puteam

confectiona dacă știam cum să le descojim și turnam un firicel de ulei de măsline pe ele –, luminile pe care le stingeam ca să admirăm tremurul acestor lumânări.

Granulația frumosului lor portocaliu transparent, aroma mâncării ce fierbea înăbușit, mireasma de cardamom, cuișoare, miere și sos de soia care se amestecau cu zeama de carne, și cea de mușețel când te aplecai peste părul fetițelor ca să aprinzi iar o lumânare țâfnoasă...

Picăturile de alabastru ale cerceilor lui Alice, ceasul de mână vechi, micuț, cocul lejer și gâtul ei lat. Cordiliera emoționantă de vertebre delicate ce cobora de la ceafă în jos, cămașa bărbătească cu monograma I.M. sub sânul drept, blugii bruți, catarama curelei (simplă, din metal bătut cu ciocanul, barbară, foarte Thorgal și Aaricia⁶), felul în care își ducea paharul la buze și ne zâmbea prin el, felul cum râdea când soțul ei spunea ceva nostim și mirarea ei în clipa în care își dădea seama că încă reușea, că încă îi ieșea, că râdea la fel de dezlănțuit și de prostește ca atunci când se întâlneau prima oară – el tocmai îmi povestea asta – la raionul de lenjerie din La Samaritaine, când el o însoțea pe biata maică-sa, care era disperată să găsească niște chiloți pe măsura ei, iar ea cerceta un corset ridicol menit să uluiască pe altcineva și, ca s-o seducă, se lansase într-o imitație, în versiune originală și subtitrată, a Sophiei Loren în *Heller in Pink Tights*, țâșnind dintr-o cabină de probă ca un clown din cutie, îmbrăcat în colanții suspomeniți.

Delicatețea cu care – mărturisea ea abia acum – îi așteptase să dispară ca să continue să scotocească fără nici o rușine prin lucrurile dantelate și felul cum, ajunsă la casă, se dezumflase: nu mai voia să-și salveze relația, voia să mai râdă cu tipul ăla mărunțel și îndesat, în costum de in deschis la culoare, care vorbea în idișul de la stația de metrou Saint-Paul cu maică-sa și în italiana lui Aldo Maccione cu ea. Voia să-i interpreteze, cum îi promisese, scene din *La Ciociara* și *La pupa del gangster*. În viața ei nu-și dorise ceva cu atâta furie și disperare. Așa că îi căutase peste tot, alergase după ei în stradă și, pe cheiul Mégisserie, cu răsufierea tăiată, roșie la față, gâfâind, dinaintea vitrinei unui magazin de păsări în care era mare agitație, îl invitase la cină chiar în seara aia. „Fiule, fiule“, se neliniștise bătrâna doamnă, „am uitat să plătim ceva?“ – „Nu, mamă, nu. Nu-ți face griji. Doar că domnișoara a venit să-ți ceară mâna mea.“ – „A, m-ai speriat!“ Și cum, cu inima încă vraiste, îi privise din nou îndepărtându-se, la braț, în țipete batjocoritoare ale zecilor de păsări.

Toate simțurile îmi erau stârnite, flatate, sărbătorite. Nu vinul mă îmbăta, ci ei. Ei doi. Acea escaladă, acel joc între ei, acel obicei pe care-l aveau de a-și lua tot timpul vorba din gură, întinzându-mi mâna să urc la bord, la bordul corabiei lor, și să mă facă să râd iar. Îmi plăcea la nebunie chestia asta. Aveam impresia că sunt o fleică scoasă din congelator și lăsată să se dezghețe la soare.

Nici nu-mi mai aduceam aminte că pot să dau replica atât de prompt, că sunt atât de deschis, de sensibil și demn de atenție. Da, uitasem. Sau poate că nu știusem niciodată...

Îmbătrâneam, întineream, mă topeam de plăcere.

Sigur că la un moment dat mi-am pus întrebarea firească. Sigur că m-am întrebat dacă prezența mea îi îmboldea și îi inspira în asemenea măsură sau dacă erau tot timpul așa, însă știam răspunsul: oricât de buni conducători am fi fost, eu și alcoolul n-am fi putut căra niciodată o astfel de greutate, ce întrezăream acolo era viața lor obișnuită, rutina lor zilnică. Păream un martor bine-venit și primit cu căldură, însă în același timp eram doar un spectator în trecere și mâine, în bucătăria asta, ei o să se distreze la fel de copios.

Am rămas paf.

Nu știam că poți trăi așa. Nu știam. Eram ca un sărac primit în casa unor oameni extrem de bogați și mărturisesc că, deși mă simțeam în culmea încântării, parcă mi se strecura în suflet o undă de tristețe, de invidie. O undă, mda... Ceva care îmi făcea rău... Eu n-aș putea niciodată, sau mai degrabă n-aș ști niciodată, să adun toate astea. Niciodată. Era ceva prea insesizabil.

Și, ascultându-i și zgândărindu-i fără încetare, admiram felul în care puștoaicele lor se strângeau una în alta sub o umbrelă prea mică pentru amândouă. Se prinseseră deja că adulții aceia nu erau atât de interesați de ele cât unul de celălalt și se înarmau cu cel mai mare calm astfel încât să nu aibă de suferit.

Vorbeau între ele, râdeau între ele, trăiau între ele, aveau grijă una de alta și se ridicaseră deja de la masă când Isaac – care tocmai, „însurat în același an!“ (gâl-gâl), îmi vărsa în pahar ultimele picături de vin din prima sticlă (alesese trei diferite, dintre care două de vin roșu pe care le destupase și le astupase imediat, ducându-le la loc în pivniță...) – chicotea în barbă ascultând, pentru a mia oară, poate, sfârșitul începutului poveștii lor.

Deci îi acceptase invitația și o distrase toată seara, însă nu numai, o și emoționase, intrigase, apoi se lăsase condus până acasă (la ea era dificil, fiindcă un încornorat în devenire pâdea pe vizor), înainte să-și ia la revedere brusc, ridicându-se pe vârful picioarelor ca s-o poată săruta.

„Alice, micuța mea Alice“, a anunțat-o el strângându-i mâinile lungi în mâinile lui scurte, „prefer să te previn imediat: n-o să fie o relație ușoară... Am patruzeci și cinci de ani, sunt un bărbat în vârstă și locuiesc încă cu maică-mea... Dar ai încredere în mine, în ziua în care o să ți-o prezint, o să ne ducem cu tot cu copil, astfel încât să fie mult prea ocupată să-i caute asemănări cu mine ca să-ți reproșeze că nu ești evreică.“ Ea îndoise genunchii ca să-i poată întinde celălalt obraz și totul se petrecuse exact cum fusese

prevăzut, numai că după atâția ani, adică în seara asta, ea încă nu-și revenise! Cu o expresie glumeață și cu mâinile împreunate, juca pentru mine această scenă absurdă, imitând gravitatea neașteptată a vocii lui: „Alice... Micuța mea Alice... N-o să fie o relație ușoară...“, și râdea. Râdea încă, ciocnind cu noi, când își amintea de amintirea acelei dulci nebunii.

Madeleine și Misia – le descopeream prenumele odată cu „modalul de utilizare“ (?) al cadoului meu – aproape că se cățăraseră cu totul pe mine și mă ascultau în tăcere.

— Deci, apăsați pe butonul ăsta... Gura asta micuță, uite-așa... Și când se aprinde lumina verde, vă înregistrați numele mic. Sau ce vreți voi, de fapt... Vă închipuiți ce v-ar spune brelocul vostru dacă v-ar striga de-adevăratelea. De exemplu: „Misia! Găsește-mă!“ sau „Misia! Sunt aici!“. Și după aceea apăsați din nou pe același buton așa, iar în ziua când îl pierdeți, bateți din palme și el vă va repeta exact ce ați înregistrat. E practic, nu?

— Și după aceea?

— Și după aceea... ăăă... și după aceea, nu mai știu... După aceea nu vă mai rămâne decât să le încercați! Fiecare înregistrează ce vrea, îi dă brelocul surorii ei să-l ascundă cât poate mai bine și prima care-l găsește pe al ei câștigă!

(Ei, mă pricep la copii, așa-i? Naiba să mă ia dacă reușesc să-mi revin.)

— Ce câștigă?

— Biciul cu nouă cozi, a zbierat tatăl, biciul cu nouă cozi și două fese însângerate.

Și micii șoricei au fugit chițâind și mai tare.

Nu mai știu cum am ajuns să discutăm despre așa ceva, dar tocmai stăteam la taclale despre designerii brazilieni de mobilier din anii '50-'60, Caldas, Tenreiro, Sérgio Rodrigues etc., în timp ce Isaac (care știa totul despre toate, care cunoștea pe toată lumea, care nu spunea niciodată ceva convențional și care, iar ăsta era cel mai înviorător lucru, nu vorbea niciodată despre bani, speculații, recorduri de vânzări și despre toate anecdotele alea laudăroase care omoară fără încetare discuțiile despre artă și mai ales pe cele despre design) îmi întindea pahare și farfurii pe care eu le aranjam cu stângăcie în mașina lor de spălat vase, când deodată salve de „Pârț de cuc“ și „Pârț de bucă“ metalice și nazale, venind din capătul holului, au început să răsune, să răsune, să răsune, SĂ RĂSUNE DIN CE ÎN CE MAI TARE în întreg apartamentul.

Scato, allegro, crescendo, vivacissimo!

Brelocurile păreau bine ascunse și cele două micuțe scumpe – prea dezlănțuite ca să se mai obosească să le caute.

Băteau din palme, pândeau un răspuns și râdeau copios, aplaudând din nou constanța și încăpățânarea papagalilor lor asiatici grosieri, care începeau iarăși

tărăboiul, încă și mai zgomotos.

Alice râdea pentru că fetele erau la fel de prostuțe ca ea, Isaac clătina din cap cu disperare, fiindcă era disperat, el, fiul unic jertfit, închis în gineceul ăla pentru fete, iar eu nu-mi credeam urechilor: cum puteau niște ființe atât de inocente, cu trupuri așa de mititele și glasuri așa de cristaline, să scoată din ele atâtea hohote de râs și așa de extraordinare?

*

Nu s-a pus nici o clipă întrebarea dacă rămân sau nu la cină. Adică n-a fost rostită. Pe fața de masă albă pe care Alice tocmai o întinsese aplecându-se spre mine (ahhh... foșnetul pânzei de in sub atingerea palmei ei... și cămașa ei ușor desfăcută... și... și... și luciul mătăsos al sutienului ei... și... ăăă... of, inima mea... cum se făcea miș-fărâmiș...), pe fața de masă, spuneam, Isaac aranja trei tacâmuri, continuând să-mi povestească despre Brazilia lui Oscar Niemeyer, așa cum o descoperise în 1976.

Își amintea de catedrală, de mărimea și acustica ei, de absența lui Dumnezeu, prea intimidat și pierdut înăuntrul ei, căuta pâinea, tăind-o, îmi descria Curtea supremă și ministerele întrebând în același timp dacă trebuie să pună farfuria pentru supă, îi părea rău că nu pusesem niciodată piciorul în Place du Colonel-Fabien, se oferea să-mi fie ghid într-o zi și scotea un șervet curat pentru mine.

În loc să fiu amantul soției, aș fi putut să fiu fiul lui...

— Ești obosit, s-a întrerupt el dintr-odată, iar eu te plictisesc de moarte cu toate istoriile mele, nu-i așa?

— Deloc! Deloc! Dimpotrivă!

Dacă mă frecam așa la ochi nu e pentru că îmi era somn, ci ca să-mi șterg lacrimile pe ascuns.

Fără succes.

Cu cât îi frecam mai tare, cu atât se umpleau mai repede de lacrimi.

Ce imbecil!

Glumeam. Ziceam că-i de la vin. Că vinul e sărat ca apa mării. Vina era, lucru dovedit, a emanațiilor de granit ce îți măcinau sufletul, a calvarurilor, a ex-voto-urilor, a marelor înalte... Faimoasa *saudade*⁷ din Côtes d'Armor...

Bineînțeles, nu păcăleam pe nimeni. Era doar faptul că la ora aia mă dezghețasem de tot și că, recăpătându-mi elasticitatea, lăsam un pic de apă, asta-i tot.

Hai, hai... Circulați. Tuturor ni se întâmplă să ne tragă-n piept propriul suflet, nu-i așa? Balonașul ăla... nenorocitul ăla care urcă la suprafață pe nepusă masă ca să-ți aducă aminte că viața ta nu se ridică la înălțime și că te pierzi în visuri absurde, prea

mari pentru tine. Dacă sunt oameni cărora nu li s-a întâmplat așa ceva înseamnă că au renunțat. Sau, și mai bine, mult mai bine și mult mai comod: că n-au simțit niciodată nevoia să se măsoare cu... știu și eu... să se cântărească pur și simplu, să se măsoare din cap până-n picioare. Doamne, cum îi mai invidiam. Și cu cât mergeam mai departe, cu atât simțeam mai tare că ei, ceilalți oameni, sunt aproape toți așa și că eu mi-s un idiot. Parcă mă ascultam pișându-mă pe frunze moarte.

Dar nu era genul meu, sunt convins. Mie nu-mi place să mă plâng. În copilărie nu eram deloc așa. Chestia e că nu știu unde sunt în viața mea... Și nu vreau să zic în *viață*, ci în *viața mea*. Vârsta mea, tinerețea mea inutilă, diploma mea care nu impresionează pe nimeni, slujba mea de doi bani, cele șaiszeci de puncte ale lui Mélanie, falsele ei sărutări ce clipească în gol, părinții mei... Părinții mei pe care nu mai îndrăzneam să-i sun, părinții mei care nu mai îndrăzneau să mă sune, părinții mei care îmi fuseseră mereu atât de aproape și care nu mai aveau altceva să-mi ofere pentru moment decât discreția lor.

Oribil.

Diversiune:

Într-o zi când o însoțeam la mormântul fiului ei (fratele mai mare al mamei, ultimul marinar-pescar din familie), bunica Saint-Quay mi-a explicat că fericirea o recunoști după zgomotul pe care-l face plecând. Trebuie să fi avut vreo zece-unșpe ani și tocmai mi se furaseră cheia și briceagul, așa că am înțeles cât se poate de clar ce voia să zică.

Ei, cu iubirea, treaba stă tocmai pe dos. Iubirea o recunoști după larma pe care-o face sosind. Pentru mine, de pildă, a fost de-ajuns ca un om drăguț, nostim și cultivat, un vecin de bloc pe care abia dacă îl cunoșteam, să-mi pună în față un pahar, o farfurie, o furculiță și un cuțit ca să crăp pe la încheieturi.

De parcă tipul ăsta ar fi înfipt o pană în cea mai tainică breșă a mea și îmi dădea ocol liniștit, cu un cric imens în mână.

Iubirea.

Brusc, o înțelegeam pe Alice. Da, înțelegeam de ce intrase în panică atât de tare în acea primă zi din La Samaritaine, când ridicase capul și crezuse că l-a pierdut pentru totdeauna. Da, înțelegeam de ce o luase la fugă ca o nebună și îl agățase pe stradă.

Dacă-l prinsese de braț atât de brutal nu era ca să-l forțeze să se întoarcă, ci pentru că se agăța de el. Și tocmai asta mă făcea să dau apă la șoareci, gestul ei: pământ solid.

— Alice, micuța mea... Băiatul ăsta moare de foame...

— Fetele au școală mâine, ar fi bine să le culcăm mai întâi, s-a strâmbat ea.

În depărtare, momentele de liniște (perioadele de înregistrare) alternau cu cele de

curată nebunie (v-ați ascunselea în ultima zi de școală și alte sloganuri stupide atât de asurzitoare, că păreau desprinse din savanele africane).

— Ar fi avut școală, s-a corectat ea, bun, păi, la masă, atunci. Am o supă-cremă de dovleac cu castane care ar trebui să ne ridice drăguțul ăsta de moral breton.

— Țâțe de piton.

Tăcere adâncă – de parcă un înger s-ar fi prăbușit din înaltul cerului.

— O, vă rog, nu mă mai priviți amândoi așa! Am și eu dreptul să mă prostesc un picuț, nu?

Isaac mi-a arătat unde e baia și m-am dus să mă spăl pe mâini.

În afară de camera fetelor, rozalie și sclipitoare la capătul holului, restul apartamentului, cel puțin ce reușeam să zăresc, era gol. Nu tu covoare, mobile, veioze, perdele, absolut nimic, numai niște pereți goi. Ciudată senzație. Ca și cum viața de pe întreaga planetă s-ar fi refugiat în bucătărie.

— Vă mutați? am întrebat despăturindu-mi șervetul.

Nu, nu, era doar o chestie ca să-ți odihnești ochii. Aveau o fermă veche în sud unde plecau cât de des puteau și care era ticsită până la refuz de o adunătură de vechituri sentimentale. Dar aici, odată ieșit din bucătărie, nimic nu trebuia să-i amintească lui Isaac de muncă.

— O cameră pentru fete, o bucătărie pentru familie, o canapea pentru muzică și un pat pentru dragoste! s-a împăunat el.

Alice a spus că ei îi convenea, înțelegea, aprecia chiar. Și că avea un pat minunat. Imens. Un transatlantic.

(Un transatlantic...) (Femeia asta avea darul să erotizeze întruna totul cu un aer absolut inocent.) (Era extenuant.) (Etimologic vorbind.) (Te storcea de puteri.)

*

Strălucirea lumânărilor, supa cremoasă, miezul de pâine, filet mignon-ul, orezul sălbatic, chutney-ul de casă, vinul, vinul ăla care te învăluia încet-încet, care te însuflețea, eliberându-te în același timp de tine, care îți mergea la suflet, țipetele puștoaicelor, din ce în ce mai îndepărtate și mai potolite (după mama lor, nu era nimic întâmplător în asta) (se făceau uitate pentru că-și închipuiau că uitaserăm de ele, tocmai) (să fie oare posibil?) (fetele sunt deja atât de șirete, la o vârstă atât de fragedă?) (nu...) (haide...) (mai lasă-mi câteva iluzii, domnule călău...), cursul conversației noastre, râsetele, provocările, dezbaterile, dezacordurile și acordurile, știam deja că n-o să-mi mai amintesc nimic din toate astea (aveam să fiu, eram deja, mult prea vesel), dar că nici n-o să uit nimic. Că seara asta o să-mi țină loc de cursor, de Iisus Hristos. Că de-

acum o să existe un „înainte“ și un „după“ și că Alice și Isaac – și era încă ceva foarte confuz, însă se afla acolo și era singura mea certitudine în cețurile alcoolului și buneii dispoziții – deveniseră etalonul meu.

Și deja îmi era frică.

Deja presimțeam că mahmureala avea să fie de neînving.

În balamucul ăla, sărind de la una la alta și pe urmă la desert, am vorbit despre meseria ei (profesoară de dans) (deci asta era...) (ce corp drăguț trebuia să aibă...), despre Michael Jackson, Carolyn Carlson, Pina Bausch, Dominique Mercy, piața Châtelet, Broadway, Suresnes și Stanley Donen (o rugam să-mi dea apa, pâinea, piperul, sarea, untul și cine mai știe ce pentru simpla plăcere de a-i vedea brațul întinzându-se), despre mama ei, pianistă într-un conservator de muzică clasică, despre mama ei care-și petrecuse cei mai buni ani din viață privind cum își iau zborul tinerele ei eleve și care murise anul trecut, mânărită că interpreta atât de „stângaci“ „ultima sa fugă“, despre cancer, boală, institutul Gustave-Roussy și despre meritele imense ale medicilor și ale tuturor infirmierelor de care nimeni nu vorbea vreodată, despre acele momente din viață când tristețea te năpădește dintr-odată, despre paradisurile verzi ale copilăriei care nu erau chiar atât de verzi, despre paradis pur și simplu, despre Dumnezeu, despre misterele și contradicțiile sale, despre filmul pe care ar fi trebuit să-l văd în seara asta, despre scena aia de neuitat în care părinții hotărăsc să-și ia ochii de la fiul lor pentru a-l elibera de povara de-a fi fiul lor, despre părinții mei, despre mașina de colecție pe care tata o repara cu atâta pasiune și cu intermitențe de mai bine de patruzeci de ani și pe care promisese s-o termine pentru nunta soră-mii, despre sora mea care divorțase între timp și nepoata mea, care preluase dintr-odată pe firavii ei umeri tatuati marea speranță a bunelului și a Fiatului Balilla cu dungă albă, despre cartier, magazine, despre brutăreasa care ne vorbea atât de urât și care, când se întorcea, lăsa adesea să se vadă urme de mâini albe de făină pe fundul uriaș, despre școală, despre muzică, cu care copiii nu se întâlneau niciodată la vârsta când aveau cea mai mare nevoie de ea și când ar fi fost atât de ușor pentru ei s-o învețe amuzându-se, despre haosul ăsta, despre revoluțiile astea pe care ar trebui să avem curajul să le facem (Alice îmi povestea că ea și unul dintre prietenii ei, percuționist, se duceau cu schimbul prin creșe și grădinițe o dată pe săptămână ca să le facă cunoștință micuților cu instrumentele muzicale, un trianglu, un mic güiro, niște maracas... și adăuga că nu era nimic mai liniștitor pe lume decât să vezi un bebeluș deschizând ochii larg când îi zornăie un baston de ploaie la ureche), despre teoria lui Isaac după care viața, nu trebuie să uit asta, nu se ține decât într-un fir de ață – înțelesese lucrul ăsta foarte devreme, la vârsta rațiunii, să zicem, când era somat să-și silabisească numele de familie și în jurul lui, tot timpul și oriunde s-ar fi aflat, lumina se schimba după cum pune un punct sau două pe *i* –, despre

cinismul, reculul, despre forța, în fine, pe care o asemenea revelație i le sădise în trup, un punct... un punct sau două... pentru un copil era ceva năucitor, despre Stravinski, Diaghilev, despre pisica lor, pe care o primiseră cadou de la vecinii din sud și care ave a un akcent sudic când mieuna, *miao!*, despre gustul diferit al biscuiților Chamonix din copilăria noastră și cel din ziua de azi – la fel și al biscuiților Figolu – oare noi ne schimbaserăm sau rețeta după care îi făceau?, despre Mansart, Prince de Ligne, tâmplărie artizanală, feronerie și cărțile publicate de Editura Vial, despre Bauhaus, micul circ al lui Calder și signalectica metroului din Berlin.

Printre altele.

Restul e cam în ceață.

La un moment dat, Alice a plecat să culce fetele și nu m-am putut abține să-mi întreb gazda dacă era adevărat. Dacă povestea pe care mi-o spusese adineaori era adevărată. Felul cum se întâlniseră și așa mai departe.

— Ce?

— Nu, serios..., m-am bâlbâit eu, chiar i-ai... chiar i-ai vorbit despre un copil în seara aia? În fața ușii tale? Deși abia o cunoșteai?

Ce zâmbet frumos mi-a aruncat atunci. Ochii i-au dispărut și fiecare fir din barbă i s-a răsucit de plăcere. Le-a mângâiat ca să le netezească, s-a aplecat înainte și mi-a mărturisit cu glas scăzut:

— Yann... Tinere prieten... Sigur că o cunoșteam. Oamenii pe care îi iubești nu-i întâlnești, pur și simplu îi recunoști. Nu știi asta?

— Ăă... nu.

— Ei, ți-o spun eu.

S-a întunecat la față și a adăugat, privind în fundul paharului:

— Știi... când am întâlnit-o pe Alice, eram... eram... un om foarte bolnav. Chiar aveam patruzeci și cinci de ani, eram burlac și locuiam cu părinții. Mă rog... cu mama... Cum să-ți explic? Ești un jucător împătimit?

— Cum?

— Nu vorbesc de șestică sau de alte porcării, vorbesc de suferință și dependență. De jocuri cu câștiguri imense și majusculă: cazinou, pocher, curse de cai...

— Nu.

— Atunci mă îndoiesc foarte tare că poți înțelege...

Și-a pus paharul pe masă și a continuat, fără să se mai uite în ochii mei:

— Eram... un vânător... Sau, mai degrabă, un câine... Da, asta e, un câine... Un câine de vânătoare... Tot timpul neliniștit, tot timpul în alertă, tot timpul scheunând, zgrepțănând, scormonind prin cotloane... Obsedat să scoată vânatul din bârlog, să-l hăituiască, să-l aducă... Nici nu-ți închipui cine eram, Yann, sau ce eram, ar trebui să

spun. Nu, nici nu-ți închipui... Puteam să străbat mii de kilometri fără oprire și fără somn, puteam să stau nemâncat și să mă abțin să mă piș zile întregi... Puteam să traversez Europa împins de-o intuiție, numai la gândul unei ștampile sau semnături ori la vaga promisiune, poate, poate, a unei asemenea curburi a coloanei vertebrale sau a unui fel de-a picta norii ca ăsta... La certitudinea că exista pe undeva, în Polonia, la Vierzon, la Anvers sau mai știu eu unde un lac de zgâriat, un plafon fals de scos, o draperie de ridicat. Mii și mii de kilometri ca să-mi dau seama de la prima privire că mă rătăcisem și că, repejor!, trebuia s-o iau iarăși din loc!, fiindcă pierdusem deja mult prea mult timp și riscam să mi-o ia cineva înainte la altă afacere dacă mai rămâneam acolo fie și o secundă în plus!

Tăcere.

— Mi-am pierdut somnul, decența, conștiința altor oameni vii... Se spune că vânătorii simt gustul sângelui în gură, eu, când scrâșneam din dinți, simțeam doar praful din sălile de licitații, mirosurile de ceară, lac, tapițerie, păr de cal vechi. Și cele de transpirație, de frică, de mici pârțuri silențioase care anunță o diaree groaznică, respirațiile fetide ale tuturor țicniților de babalâci care o iau razna pentru portretul vreunei demoazele cu păr roșu tițian, dar își lasă dinții să putrezească în gură... da, eu simțeam mirosul de benzină de pe țeava de eșapament a camioanelor, de bancnote repejor numărate și băgate în buzunar, de case îndoliate, de familii învrăjbite, de vizite în ospicii diabolice sau în castele aflate la strâmtoare... decăzute, triste și în curând despuiate de toate... mirosul morții care plana asupra anumitor reședințe particulare, al anumitor amatori pe care îi cunoșteam sau al anumitor colecționari care, știam bine, mă cunoșteau pe mine. Strigătele conducătorului licitației, zgomotul sec al ciocanului, adjudecările, anunțurile de deces din cotidiene, confidențele lăsate să cadă odată cu scrumul unui trabuc, camera savoiazilor, orele petrecute la masă cu bătrâni notari de provincie, cititul din *Gazette* când conduceam ca să câștig timp, eforturile de a fi mână de fier cu transportatorii, mafia experților, avioanele, târgurile, bienalele... Nu știu dacă ai citit povești despre vânători de blănuri, braconieri sau vânători Sioux în copilărie, Yann. Toate poveștile astea de vânătoare, de hăituire, de safari halucinante... Ahab și balena lui, Huston și elefantul lui, Eichmann și evreii lui... Le-ai citit?

— Nu.

— Toți... Toți niște oameni foarte bolnavi... Ca mine.

Zâmbea și mă privea din nou în ochi.

După ce ne-a mai turnat puțin vin, pe care de-acum mai mult îl savuram decât îl beam, a continuat:

— Străbunicul era negustor, bunicul era negustor, la fel și unchiul și tata, iar odrasla lui i-a călcat pe urme. Prepelicarii Moïse, câini de vânătoare din tată-n fiu! (Râsete.) Știi

de ce s-a întors unchiul meu din lagăr? Fiindcă voia să-i aducă o scrumieră din cristal de Boemia logodnicei lui. Abia o putea ridica, și n-a mai trăit mult, dar s-a întors cu ea! Ei, când am întâlnit-o pe Alice, eram la fel ca el. O fantomă, un suflet descărnat cu ochi goi și deja stinși, însă care aducea marfă, la naiba! Care nu se întorcea cu mâinile goale!

Tăcere. Tăcere lungă.

— Și după aceea? am îndrăznit eu să întreb ca să-l aduc pe calea cea bună.

— După aceea? Nimic... După aceea: Alice.

Zâmbet ghiduș.

— Ei, hai, vecine, hai... Nu te mai zgâi la mine cu gura căscată ca un copil de cor. Ți-am spus că am un ochi bun. Un ochi infailibil. Și am văzut-o, privirea pe care i-ai aruncat-o adineaori pe palier, când a apărut în spatele meu, am văzut-o! Sincer, acum, ce aș mai putea să-ți spun despre ea, ce lucru care să nu-ți fi plăcut deja?

Pusese întrebarea asta cu o voce foarte blândă, așa că-mi mușcam buzele ca să nu dau iar apă la șoareci.

Din cauza menhirelor din Pergat, a procentajelor mari, a briceagului meu Opinel și așa mai departe.

Covârșitor.

Din fericire, sau poate din delicatețe, s-a apucat iarăși să facă pe cabotinul:

— Știi, era o provocare dată naibii pentru maică-mea să găsească niște chiloți care să-i placă! Chiloți modelatori, asta era fixația ei, îmi aduc aminte. Ca să zic așa, am avut destul timp s-o observ pe această tânără femeie – dansatoare, puteam să bag mâna-n foc – pe furiș în timp ce se uita la desuuri din ce în ce mai apetisante și le cântărea încruntând din sprâncene, ca și cum ar fi fost tot atâtea cartușe sau praf de pușcă. Mina ei serioasă mă intriga și gâtul deja mă... gâtul, felul în care își ținea capul, alura ei... Desigur, în cele din urmă a simțit că o priveam. A ridicat capul, s-a uitat la mine, apoi la mama, apoi din nou la mine și ne-a zâmbit cu căldură, punând repede la loc dantelele de teamă să nu ne șocheze. Și atunci, Yann, în clipa aia, am murit și am înviat. Ai zice că-i doar o expresie, corect? Ai zice că romantez, însă ți-o spun ție fiindcă tu poți să înțelegi și că deja îmi ești drag, e adevărul gol-goluț. Off / On. Tocmai mă deconectasem și mă reconectasem cât ai clipi.

După migdale, îmi curăța și mie clementine. Inspecta fiecare bucată și îndepărta cu delicatețe toate filamentele albe înainte să le așeze în șir indian în farfuria mea.

— Atunci..., a oftat el, atunci, mi-am zis: ei, amice, cu așa o bucățică drăguță nu te întâlnești de două ori... și sângele meu de bătrân Moise, al meu și al altor trei generații de vânători înaintea mea, a început să fiarbă. Dacă minunea asta ne trecea pe lângă nas, dacă mi-o sufla altcineva înainte, n-aveam decât să-mi iau adio. Da, dar cum să fac, ai? Deja se răsucea pe călcâie, iar maică-mea, oî, oî, începea să-mi mormăie kadișul de zile rele, blestemându-l pe fiu-său, propriile fese, pe Cel de Sus. A, îmi era rău! De unde

colanții roz... Un lucru am învățat în meseria mea, și îmi închipui că e valabil pentru toate ocaziile când hazardul are chef să se amuze și el un pic... Vine un moment când trebuie să provoci destinul. Să-l provoci în sensul că-l *sfidezi*. Da, vine întotdeauna un moment când trebuie să-ți apuci norocul de ceafă și să încerci să-l întorci în favoarea ta mizând totul pe el. Toate jetoanele, tot mălaiul, toate lucrurile care pot fi vândute la licitație. Confortul, pensia, respectul semenilor, demnitatea ta, *totul*. În asemenea cazuri, nu e „Ajută-te singur și Domnul te va ajuta“, ci „Distrează-l și poate că Domnul te va răsplăti“. Am ieșit din cabina aia de probă ca și cum aș fi jucat o mână la pocher, ca și cum aș fi mizat pe însăși viața mea, *doar ca să văd ce pot*, și m-am lansat într-un soi de parodie ridicolă a Sophiei Loren, având mare grijă să evit privirea consternată a maică-mii, care se ținea de coapsele de plastic ale unui manechin Eminence ca să nu cadă pe spate. Steaua mea a răs și credeam că am cucerit-o – dar nu. Iat-o îndreptându-se deja spre raionul de portjartiere...

S-a întrerupt și a zâmbit. De departe, din capătul holului, ajungeau până la noi frânturi din vocea lui Alice, care le citea o poveste fetelor.

— Ce speram, ai? Ea era așa de tânără și frumoasă, iar eu – așa de bătrân și urât... Și ridicol pe deasupra! În chiloți! În chiloți sub colanții violet, cu etichetele mele scurte, Ludovic al XV-lea, strâmbe și păroase. Ce speram? S-o seduc? M-am îmbrăcat la loc, învins, însă nu deznădăjduit. La urma urmelor, o făcusem să râdă. Și-apoi, adevărații campioni la Jocul Hazardului au o calitate pe care trebuie să-o recunoști: ne place să câștigăm, dar știm și să pierdem. Un adevărat jucător e fairplay...

S-a ridicat, a umplut cu apă un ibric și l-a pus pe foc înainte să continue:

— Eram pe stradă, cu pacostea de maică-mea agățată de braț și amintirea frumoasei mele balerine în fața ochilor și mă... mă simțeam trist. Adevărat, murisem și înviasem, însă mă întrebam sincer de ce, având în vedere că noua mea viață părea și mai puțin amuzantă decât cea dinainte... Și maică-mea era încă acolo, pe deasupra! Dar, mai ales, eram foarte contrariat. Desuurile la care se uitase nu i s-ar fi potrivit deloc... Vezi tu, când ai un asemenea corp, îl îmbraci în bumbac și mătase, nu în nailonul ăla oribil... Oftam, mă apăram de văicărelile bătrânei Jacqueline închipuindu-mi în ce furouri și alte neglijențe scumpe aș fi îmbrăcat-o eu dacă m-ar fi lăsat să o iubesc și așa... Pe scurt, visam cu ochii deschiși, în agonie, când m-am pierdut echilibrul. Și uite-o acolo, trăgându-mă de braț mai-mai să mi-l smulgă din umăr, prostuța!

Turnând apa clocotită într-un vechi ceainic plin cu frunze de tei, mi-a aruncat al doilea cel mai frumos zâmbet al serii.

— Ce noroc! am murmurat.

— Da, adevărat, dar... să știi că nu-i deloc ușor să tragi pe tine o pereche de colanți de femei...

— Nu mă gândeam numai la tine, ci la amândoi. Ce noroc!

— Da...

Tăcere.

— Uite... Fiindcă e vorba de tine, a continuat el, fiindcă e vorba de tine și de momentul ăsta, o să-ți mărturisesc ceva ce n-am mai îndrăznit să spun nimănui. Bineînțeles, maică-mea trăiește încă, bineînțeles. M-a pisat la cap cu moartea ei iminentă de când m-am născut, m-a traumatizat toată copilăria cu chestia asta, toată viața mea de adult a fost marcată de șantajele și falsele ei alarme că dă colțul, iar astăzi știu că o să mă îngroape. Că o să ne îngroape pe toți... Și e foarte bine așa. Însă acum e o femeie bătrână. Da, o femeie foarte bătrână care abia merge, nu mai aude nimic și nu mai vede aproape deloc. Cu toate astea, cu toate astea... în fiecare joi lăsată de la Dumnezeu, în fiecare joi, auzi?, o scot la prânz într-un mic bistrou puțin mai jos de casa ei și în fiecare joi, după cafea, a devenit deja un ritual, mergem cu pași mărunți până pe Allée des Justes⁸, aproape de podul Louis-Philippe. Ne mișcăm încet, abia pășim, ne târâm de-a dreptul, ea se agață de brațul meu, eu o sprijin, o țin, o car aproape, picioarele o dor, crizele de reumatism o chinuie ca pe-o martiră, vecinii o omoară cu zile, femeia care-o ajută la curățenie o termină, poștărița cea nouă o s-o aducă la nebunie, televizorul o otrăvește, toată lumea o persecută și de data asta, de data asta, nu mai e nici o îndoială: a sfârșit-o cu viața. De data asta, simte ea, de data asta, dragul meu, o să mor de-adevăratalea, știi... Și eu o cred pe cuvânt, te gândești, după atâta vreme! Dar când ajungem acolo, încetează să se mai plângă și tace în sfârșit. Tace fiindcă așteaptă să-i citesc, încă o dată, numele gravate în piatră ale tuturor oamenilor ălor. Numele și prenumele. Firește, în fiecare joi, mă execut și, în timp ce-i strig la ureche această scurtă litanie laică, simt, simt fizic, cum povara ce-mi apasă antebrațul devine mai ușoară. Brusc emoționată, cu privirea plină de duioșie și arborând din nou un surâs angelic, iat-o pe bătrâna Jacquot că își ridică umerii și-și îndreaptă spinarea... Și-atunci, exact ca pe ecranul unui telefon, le văd. Îi văd în pupilele albite de cataractă micile liniuțe ale bateriei interne cum cresc și se înmulțesc pe măsură ce se înșiră numele. După o clipă, își aduce aminte că o dor picioarele și pornim înapoi la fel de încet cum am venit. La fel de încet, însă mult mai vitejește! Fiindcă oamenii ăia au existat și au făcut ce-au făcut, într-adevăr, o să fie greu, dar bine... hai... pentru ei... și mai ales pentru mine, vrea să încerce să mai trăiască măcar o săptămână acolo... Ei, vezi tu, Alice, chipul lui Alice, are același efect asupra mea...

Tăcere.

Ce-ai mai putea spune după asta?

Voi, nu știi. Eu îmi țin gura.

— Dar, știi... adevărata cheie a fericirii, cred, e să râzi, să râzi împreună cu celălalt. Când Gabrielle, mama ei, a murit, a fost cumplit, fiindcă nu mai reușeam s-o fac pe

iubita mea să râdă. N-am mai fost atât de nefericit în viața mea, cu toate că, te asigur, vin dintr-o familie care se pricepe al naibii de bine la nefericire! Cu mine e simplu, pentru că am fost obișnuit de mic cu milităria și cu lipsurile, însă cu ea e altceva, am încercat totul și... degeaba, zâmbea, sigur, însă nu mai râdea. Din fericire, a adăugat el foindu-se ca o fetișcană, din fericire mai aveam o mică armă secretă în rezervă...

— Ce-ai făcut?

— Secret, Yann, secret..., a zis el făcând mutre drept singur răspuns.

— Ce-i mai povestești acum? s-a neliniștit Alice, care tocmai ni se alăturase. Du-te mai degrabă și sărută-ți fetele de noapte bună... Și tu, Yann. Au insistat să te duci și tu, închipuie-ți...

Ooo...

Ce mândru eram...

— Dar, fii atent, a adăugat ea ridicând arătătorul, gata cu prostelile pe seara asta, da?

Când am intrat în camera lor, fetița cea mică dormea deja, iar Madeleine nu aștepta decât sărutarea noastră ca să adoarmă și ea.

— Știi ce sunt nevoit să fac ca să-mi pot săruta fetele? a bombănit el îndreptându-se de spate.

— Nu.

— Sunt silit să-mi spăl barba cu șampon pentru bebeluși și pe urmă s-o frectionez cu un soi de loțiune de descâlcit care miroase a vanilie sintetică. E culmea culmilor... Îți dai seama ce coșmar trăiesc?

Zâmbeam.

— Nu reușesc să-ți plâng de milă, Isaac.

— Și-n plus, tu nu reușești să-mi plângi de milă...

*

Când ne-am întors în bucătărie, Alice ținea în mâini o ceașcă aburindă.

Și-a sărutat soțul pe frunte, mulțumindu-i că se gândise la ea, după care ne-a anunțat că îi pare rău să ne părăsească așa, însă e obosită și nu visează decât să se întindă.

(N-a zis „să se culce“, ci „să se întindă“ și chestia asta m-a dat gata iar.) (Și de parcă n-ar fi fost de-ajuns, în timp ce rostea vorbele astea, a tras de un ac de păr lung cu care își prinsese cocul, a scuturat din cap și, ooo... era cu totul alta. O Alice cu plete.) (Mai dulce și mai puțin impresionantă.) (Deja goală, ca să zic așa...) (Și în timp ce bâiguiam „ah“-uri, „oh“-uri și „ăăă“-uri și nu mai știu ce chestii și mai sclipitoare, simțeam privirea ironică a iubitului ei sfredelindu-mi spinarea, chiar între omoplați.)

Cred că ea se aștepta s-o sărut de noapte bună, dar fiindcă eram mult prea extenuat

ca să mă mai pot apleca în față, până la urmă mi-a întins mâna.

(Pe care i-am strâns-o și care era foarte caldă.)

(Ăăă... de la ceai, îmi închipui.)

Deși n-aveam nici un chef să plec, bruma de decență pe care alcoolul n-o distrusese în mine m-a făcut să mă îndrept, cam fără tragere de inimă, spre haina mea și spre drumul purgatoriului.

— Ei... Yann, s-a văicărit Isaac, doar nu mă lași să spăl vasele singur!

Doamne, îl adoram pe acest mic Mișa pitoresc.

Îl adoram.

— Hai, așază-te la loc. Oricum, nici nu ți-ai terminat clementina! Ce-i cu risipa asta?

*

În drum spre dormitor, Alice stinsese toate luminile, așa că acum stăteam în bucătăria luminată doar de strălucirea lumânărilor și de cea, mai vagă, a amintirii orașului, care pătrundea prin fereastră.

Am rămas așa, fără să vorbim, câteva clipe bune. Ne goleam paharele cât puteam de încet și reflectam la experiența prin care tocmai trecuserăm. Eram amândoi destul de chercheliți și de pleoștiți în întuneric. El se așezase din nou pe taburet și stătea rezemat de perete, iar eu îmi mutasem scaunul cu 45° ca să-l pot imita. Auzeam în depărtare zgomotul abluțiunilor unei tinere femei și visam.

Probabil că ne gândeam la același lucru: că petrecuserăm câteva clipe frumoase împreună și că eram foarte norocoși. Mă rog, eu la asta mă gândeam. Și că ea se spăla cam repede pe dinți, nu?

— Câți ani ai? m-a întrebat el din senin.

— Douăzeci și șase.

— Nu te-am mai văzut până acum. O cunoșteam pe doamna în vârstă care locuia în apartamentul în care stai tu, însă a plecat în provincie, cred...

— Da, era strămătușa... prietenei mele. Ne-am mutat în apartamentul ei în luna octombrie.

Tăcere.

— Ai douăzeci și șase de ani și locuiești în apartamentul strămătușii unei tinere căreia nici măcar nu i-ai rostit numele

A spus cuvintele astea cu o voce absolut plată și fără să pună nici un semn de

punctuație. Suna groaznic.

N-am zis nimic.

— Al unei tinere fără nume, însă cu niște idei foarte ferme despre curățenia în curte și locul cărucioarelor sub scară.

Ah... Vorbeam cu siguranță despre aceeași persoană...

O spusese fără ironie sau agresivitate...

Doar o spusese, pur și simplu. M-am întins după pahar, fiindcă dintr-odată mi se uscaseră puțin gâtulejul.

— Yann?

— Da.

— Cum o cheamă pe prietena ta?

— Mélanie.

— Mélanie... Bine-ai venit, Mélanie, a murmurat adresându-se unei fantome pierdute între aragaz și chiuvetă. Uite, fiindcă ești aici, trebuie să-ți spun, domnișoară mereu un picuț grăbită, că treburile astea cu pubelele și furtunurile de grădină prost răsucite nu prea contează. Și nici cărucioarele, și nici trotinetele care zac sub scară, ei, nici ele nu prea contează... Mă auzi, Mélanie? În loc să suni dis-de-dimineată la asociație la fiecare patru zile și să-i faci să-și piardă vremea de pomană cu niște mici nemulțumiri care nu interesează pe nimeni, vino să iei loc și să bei ceva cu noi.

A ridicat paharul în penumbră și a adăugat:

— Fiindcă, știi... Toți o să murim până la urmă, Mélanie, toți... Toți o să murim într-o zi...

Am închis ochii.

Băuserăm prea mult. Și-apoi, n-aveam nevoie să aud toate astea. N-aveam chef să aud vorbindu-se de rău despre Mélanie, știam. Și n-aveam chef să-l văd pe Isaac căzând de pe pedestal, îmi plăcea prea tare de el.

Am plecat capul.

— Yann, de ce mă lași să-o bârfesc pe cea cu care-ți împarți viața fără să-i iei apărarea? La urma urmei, nu sunt decât un bătrân idiot. De ce nu mă pocnești?

Tăceam. Nu-mi plăcea deloc turnura pe care o lua discuția noastră. N-aveam chef să amestec viața mea cu toate lucrurile frumoase de care ne aduseserăm aminte, n-aveam chef să vorbesc despre mine, n-aveam chef să aud cuvintele „asociație“ sau „pubelă“ din gura unui om care mă făcuse să visez atât până atunci. Ca să ies din impas, am riscat să spun și eu ceva jignitor:

— Pentru că sunt politicoș.

Tăcere.

Nu știu la ce se gândea, însă eu încercam din răspuțeri să mă întorc unde eram turnând în pahare vinul care mai rămăsese pe fundul sticlei și împărțindu-l egal între ele. Nu mi-a mulțumit. Nici măcar nu sunt sigur că și-a dat seama.

Nu mai eram așa de fericit. Aveam chef de-o țigară. Aveam chef să deschid fereastra și să las aerul rece să ne distragă puțin. Dar nici asta nu îndrăzneam să fac. Așa că beam.

Nu mă mai uitam la el. Mă uitam la lumânări. Mă jucam cu ceara topită, ca atunci când eram copil. O lăsam să mi se întărească pe vârful degetului și-mi atingeam buza în scobitura îngerilor... Avea aceeași căldură, aceeași mireasmă și aceeași dulceață ca altădată.

El își privea mâinile așezate una peste alta.

Chiar venise timpul să plec. Vecinul meu era trist la beție, iar mie îmi ajungea. Acumulasem prea multe emoții. Mă adunam mental: cap, braț, picioare, chei, haină, scară, pat, comă, când a căzut așa, puf!, ca lama unei ghilotine foarte blânde:

— Poți să-ți ratezi viața din politețe.

Mi-a căutat privirea și ne-am uitat țintă unul la altul o clipă. Eu făceam pe inocentul, iar el pe călăul, însă bineînțeles că eu aveam aerul cel mai amenințător. De ce-mi spunea toate astea?

— De ce-mi spui toate astea?

— Din cauza păsărilor Dodo.

OK. Era beat criță.

— Cum?

— Din cauza păsărilor Dodo. Știi, păsările alea mari, cu ciocul încârligat, care trăiau în insula Mauritius și pe care strămoșii noștri le-au exterminat...

Aha, bun, era momentul WWF⁹.

A continuat:

— Nu exista nici un motiv ca păsările astea să dispară. N-aveau o carne bună de mâncat, cântecul și penajul le erau lipsite de orice strălucire și erau așa de urâte, că nici o curte europeană nu le-ar fi vrut. Și totuși au dispărut. Toate... Trăiau acolo din timpuri imemorabile, și în numai șaiszeci de ani... progresul le-a șters definitiv de pe fața pământului. Și știi de ce, micuțul meu Yann?

Am clătinat din cap.

— Din trei mici motive. Unu, pentru că erau politicoase. Nu erau sperioase și veneau de bunăvoie la oameni. Doi, pentru că nu puteau zbura, aripioarele lor erau ridicole și complet inutile. Trei, pentru că nu-și apărau cuibul și-și lăsau ouăle și puii la discreția

prădătorilor. Și uite: trei mici greșeli și gata, s-au dus. N-a mai rămas nici una.

Păi... ăăă... ce să zic? Povestea exterminării lui *Dodolus mauritius*, la ora unu și zece noaptea, conform micului meu profet de buzunar, mărturisesc, la asta nu mă așteptam.

Și-a apropiat taburetul de masă și s-a aplecat spre mine.

— Yann?

— Mhm...

— Nu-i lăsa să te distrugă.

— Cum?

— Apără-te. Apără-ți cuibul.

Care cuib? am scrâșnit în sinea mea. Cei 80 m² ai strămătușii Berthaud aflați la două etaje mai jos?

Probabil că ricanasem prea tare, fiindcă m-a auzit:

— Evident, nu-ți vorbesc despre apartamentul mătușii Ursule.

Tăcere.

— Păi, atunci, despre ce-mi vorbești, Isaac?

— Despre tine. Cuibul tău ești tu. Ceea ce însemni tu. Trebuie să aperi lucrul ăsta.

Dacă tu n-o faci, cine s-o facă în locul tău?

Și fiindcă nu-i înțelegeam vorbele, a continuat ceva mai clar și pe modul „încearcă din nou“:

— Ești frumos, Yann, Ești foarte frumos. Și nu vorbesc de tinerețea ta, de părul tău ciufulit sau de ochii tăi mari și limpezi, vorbesc de lemnul din care ești făcut. E meseria mea să recunosc lucrurile frumoase, știi doar. Să le recunosc și să le apreciez valoarea. Azi nu mai alerg prin sălile de licitații, fiindcă mă sună oameni din lumea întreagă, care mă ascultă cu religiozitate. Nu c-aș fi așa de deștept, dar *știi*. Știi valoarea tuturor lucrurilor.

— A, da? Și eu cât valorez, după tine?

Regretam tonul pe care pusesem întrebarea. Ce jigodie mică eram! Dar îmi făceam degeaba atâtea scrupule, fiindcă nu părea să mă fi auzit.

— Vorbesc de privirea, de curiozitatea, de bunătatea ta... De felul ăsta al tău de-a te face îndrăgit de toată lumea din casa mea în mai puțin timp decât ți-ar lua s-o spui, de-a le ține pe fetele mele pe genunchi și de-a te îndrăgosti nebunește de iubita mea, fără să-ți treacă prin minte să mi-o furi. Vorbesc de atenția pe care o acorzi detaliilor, lucrurilor, oamenilor. Lucrurilor pe care ți le mărturisesc și celor pe care ți le ascund. A fost prima oară când am auzit-o pe Alice pomenind de maică-sa de la moartea ei, prima oară când și-a amintit-o în viață și plesnind de sănătate. Datorită ție, Yann, datorită ție, Gabrielle s-a întors în seara asta și ne-a cântat câteva note din Schubert... N-am visat, nu? Le-ai auzit și tu?

Ochii îi sticleau în întuneric.

— Nu le-ai auzit?

I-am zis că da, da, le-am auzit, numai ca să mă lase-n pace. OK, sunt bine, doar n-o să mă pun iar pe bocit pentru o femeie pe care nici măcar n-o cunoașteam...

— Vorbesc de tandrețea cu care îi pomenești pe cei ce îți sunt dragi și cu care ocrotești ce-i al tău, de cumpărăturile noastre pe care le urci pe scări în fiecare săptămână și de bucățile de carton pe care le streкори între batantele ușii de la intrare de când s-a făcut așa de frig afară și pe care eu le strâng în fiecare dimineață ca să nu te muștruluiască ceilalți proprietari. Vorbesc de degetele tale de la picioare strivite, de lacrimile tale de copil mare istovit și înfometat, de munca ta abrutizantă, de zâmbetele tale, de discreția ta, în sfârșit, de luciditatea și politețea ta, pe care o insult, dar care stă la baza civilizației ăsteia, de asta sunt conștient. Vorbesc de eleganța ta, Yann... Da, de eleganța ta... Nu-i lăsa să distrugă toate astea, fiindcă atunci ce-o să mai rămână din tine? Dacă tu și semenii tău nu vă apărați cuiburile, atunci ce... Ce-o să se aleagă de lumea asta? (Tăcere.) Mă înțelegeți?

— ...

— Plângi? Păi... Păi, de ce? Ce îți spun eu te face să plângi? Ei, hai, nu-i așa de grav să fii atât de valoros, nu?

— Du-te naibii, Moïse.

A tresărit și a scos un soi de chicotit încântat care a trezit peștele roșu.

— Ai dreptate, băiete, ai dreptate! Hai, a zis el atingându-și paharul de al meu, pentru iubirile noastre!

Am ciocnit și am băut zâmbindu-ne din ochi.

— E bun vinul ăsta al tău, am mărturisit eu, e chiar bun.

Isaac a încuviințat, a aruncat o privire spre sticlă și s-a întristat.

— Uite, o să-ți dau un motiv bun ca să ai de ce plânge... Oamenii ăștia de pe etichetă, Pierre și Ariane Cavanès, Alice și cu mine îi admirăm cel mai mult pe lume. Grădina noastră din valea L'Hérault se termină unde începe via lor. Nu e cine știe ce domeniu imens, abia dacă are treizeci de hectare, însă în fiecare an molanul lor are tot mai mult succes și o să vezi că într-o zi o să ajungă printre cele mai bune. Tatăl lui Pierre era geolog, maică-sa avea ceva avere și, prin anii '80, când nu era nimic acolo și nimeni nu credea că ar fi posibil, nici podgorenii de prin partea locului, nici viticultorii cu greutate, a avut curajul să-și urmeze instinctul și să planteze în valea aia sălbatică niște butași de cabernet-sauvignon mai mult sau mai puțin căzuți din camionul marelui producător de vinuri Le Médoc, dacă am înțeles bine... Pe urmă au construit o cramă și o cameră de fermentare, s-au înglodat în datorii, au ascultat sfaturile unui amic enolog ieșit la pensie și... și îți amintești ce ne povestea Alice mai devreme despre marii ceramiști? Despre acea obsesie aproape nebunească pentru încercări și tentative și despre toate acele combinații posibile între apă și foc, între aer și pământ, ei bine, cred că cu vinul e cam

același lucru, doar că fructul ia locul focului și că...

Și Isaac mi-a împuiat capul.

Cu povești, anecdote, termeni tehnici, procedee viticole, fermentare, macerare, butoaie din lemn de stejar, cu Ariane, care venise din Normandia natală într-o vară, la douăzeci de ani, la culesul viei, fiindcă visa s-o șteargă în Bolivia, și care nu mai plecase de-atunci, cu povestea lor de dragoste, oboseala, sacrificiile, fragilitatea lor, cu cerul care putea să distrugă în câteva secunde munca unui an întreg, cu degustări de neuitat, mese de neuitat, ghizi, note, clasamente, cu recunoașterea pe care o căpătai la un moment dat, cu cei trei copii ai lor ținuți din scurt, crescuți în aer liber și în coșarci, cu speranțele lor și în cele din urmă cu disperarea lor.

Un șuvoi neîntrerupt de vorbe din care pescuiam cuvinte: imens curaj, viață de trudă, reușită excepțională și scleroză în plăci.

— Vrea să vândă, a încheiat Isaac, vrea să vândă totul, și chiar dacă mi se pare dezolant, îl înțeleg. Nici eu, dacă i s-ar întâmpla ceva lui Alice, nici eu n-aș mai continua. Tocmai de aia Pierre și cu mine ne înțelegem așa de bine, de altfel. Perorăm, perorăm, ne umflăm în pene și suntem niște micuțe bețele teribile, dar aparținem unei singure femei...

Ei, îmi pare rău, însă păsările Dodo încasaseră încă o lovitură în aripă. Nu ne mai păsa de ele. O greutate ca de plumb ne apăsa dintr-odată umerii, lumânările pârlăiau și Isaac, adâncit în gânduri, rătăcea prin lumea lui.

Singur, trist, necunoscut și gârbovit.

Eu mă uitam în pahar. Câte guri de vin mai aveam? Trei? Patru?

Aproape nimic.

Aproape nimic și ce îmi rămânea din una dintre cele mai minunate seri din existența mea improbabilă...

N-am avut inima să-l golesc.

Ofranda mea.

Ofranda mea pentru spiritele care vegheau asupra acelei Ariane necunoscute.

Să-mi fie recunoscătoare și s-o lase să trăiască în pace.

Mi-am luat haina.

1. Aluzie la Sacha Guitry (1885-1957) – actor francez de teatru și film, celebru pentru rolurile sale de teatru boulevardier.
2. Aluzie la tabloul *Natură moartă cu brișă* al pictorului francez Jean-Baptiste-Siméon Chardin (1699-1779).

3. Ceșcuță de metal pentru degustarea vinului.
4. În traducere, *ABC-ul preparatelor din burtă și măruntaie*.
5. În traducere, *Dicționarul numelor de soiuri de viță-de-vie din Franța*.
6. Personajele principale din seria de benzi desenate inspirate din mitologia scandinavă concepută de scriitorul belgian [Jean Van Hamme](#) și de graficianul polonez [Grzegorz Rosiński](#).
7. Nostalgie, melancolie (port.).
8. Alee denumită astfel pentru a aduce un omagiu celor care au salvat evrei în timpul ocupației naziste.
9. World Wild Fund (WWF) – organizație neguvernamentală pentru conservarea naturii și restaurarea ecologică a mediului natural.

șapte, coborârea

Nu știu câte trepte despart apartamentul lor de-al meu, dar la a doua deja mă trezisem.

Un martor, în caz că ar fi existat vreunul, ar fi zis că nu era adevărat, că mințeam. Că mă văzuse bine și că mă clătinam. Mă clătinam, ținându-mă de balustradă înainte de-a îndrăzni să fac un pas în gol.

Era așa de clampă, ar fi adăugat, că în cele din urmă s-a lipit de perete și s-a lăsat să alunece până în fața ușii lui.

Turnător tâmpit...

Dacă ezitam era pentru că mă rostogoleam de fapt în gol, și nu mă lipisem de perete, îl strângeam în brațe. Mă chinuiam să-l încălzesc ca să nu mă întorc singur acasă. Ca să-l bag în patul meu. Peretele ăsta, de care mă lovisem atât de des cu câteva ore și o viață mai devreme, când strângeam la piept o mică marchiză, în compania unui baronet și a două prințese, peretele ăsta care făcuse să răsune în toată casa scărilor atâta spirit și veselie, atâtea înjurături formidabile, râsete și indignări copilărești, peretele ăsta care acum era așa de încăpățânat și refuza să vină la mine să mai bem un pahar devenise ultimul meu prieten. Un tovarăș la fel de dezorientat ca și mine pe umărul căruia puteam să plâng încă un pic înainte să mă întorc să înfrunt adevărata viață, pe adevăratul Yann și adevărata negare.

Chiar admitând că omul ăsta are dreptate, doamnă judecătoare, chiar admitând lucrul ăsta, n-a durat mult, știți... Abia am pus piciorul în casa mea, mă rog, casa mea... casa prietenei mele, casa mătușii ei ramolite... abia am împins ușa, că m-am dezbătut dintr-odată, dintr-odată.

Am bâjbâit după întrerupător și lumina era urâtă. Mi-am agățat haina în cuier și cuierul era urât. La fel și oglinda. Oglinda era urâtă. Oglinda, posterul înrămat, covorul, canapeaua, măsuța joasă, totul. Totul era urât.

M-am uitat în jur și n-am recunoscut nimic. Cine ar putea trăi aici? m-am întrebat. Niște figurine Playmobil? Vânzătorii unui apartament de prezentare? Nu tu haos, nu tu

dezordine, nu tu fantezie, nu tu savoare, nimic. Doar decorațiuni. Mai rău chiar: chestii art deco. M-am dus în bucătărie și nici acolo nu m-am regăsit. Nu-mi evoca nimic. Nu spunea nici o poveste. Totuși am insistat. M-am lăsat pe vine, am deschis ușile, dulapurile, sertarele, însă nimic, categoric. Nimeni.

Poate în cameră? Am ridicat pilota, am luat o pernă, apoi pe cealaltă, mi-am îngropat fața în ele, am cercetat cearșaful: canci. Nimic nu arăta că niște oameni se întinseseră vreodată acolo. Nici cea mai mică urmă de parfum, darămite vreuna de sudoare, de salivă sau de albuș. Baia? Periuțele, cămașa de noapte a lui Mélanie, prosoapele noastre de duș: toate mute. Cine erau zombii ăștia și ce fel de viață duceam noi, la urma urmei?

Nu știam de ce să mă mai agăț. După reprizele de plâns din lumea de deasupra, care îmi aduseseră oarecum ușurare, chiar nu mă simțeam în stare s-o iau de la capăt, ceva dinăuntrul meu, din nări și din gâtlej, mi se punea împotriva. Am strâns pumnii. Am strâns din dinți. M-am încordat din cap până-n picioare. Eram ridicol. Ca un copil. Un drac de mucos răzgâiat și supărat, dar mult prea mândru ca s-o arate.

Bun, ei, și-acum? Ce puteam sparge ca să mă fac remarcat, ai?

În starea aia de nervi, de violență și de neputință mă aflam când s-a auzit soneria.

Fir-ar să fie... ce oră era? *Ce mai era* și asta?!

opt, politețea

— Ești bine?

Isaac părea să nu mă recunoască.

— Yann, ești bine? Totul e în regulă?

Nu mai știu ce i-am răspuns. Că eram obosit, cred.

Și nu mințeam. Eram obosit.

Foarte obosit.

Prea obosit.

Pe mine ar fi trebuit să mă fac zob. Ce păcat că locuiam doar la etajul al doilea.

— Ține, a continuat prinzându-mă de încheietura mâinii, ține... Am scos-o pentru tine. Ca suvenir. După asta, dacă vrei să comanzi înainte să... în sfârșit... În sfârșit, acum ori niciodată, ce mai...

Isaac al meu... Prințul meu... L-am privit îndelung ca să mă liniștesc. Părea terminat. Până și aripile papionului i se pleoștiseră.

Adevărat, mă liniștea, însă, într-un sens, era și el destul de debusolat. De ce-mi aducea eticheta asta acum, ai? Chiar așa? Ca și cum asta n-ar mai fi putut aștepta? Și-apoi, de ce să comand eu vin? N-aveam nici pivniță, nici bănet, nici pe Alice, nici migdale, nici oală de fontă, nici fetițe, nici mirodenii, nici față de masă, nici pahare cu picior, nimic... Pentru un tip care se lăuda că intuiește totul și că nu-i scapă nimic, nu era o performanță prea grozavă...

Bun, trebuie să recunosc că goliserăm împreună două sticle jumate. Asta te poate face să dai rateuri.

Stăteam pe palier, fiindcă, cu toată politețea, nu puteam să-l invit înăuntru, și exact în clipa aia, gândindu-mă la asta și zicându-mi despre Isaac Moïse, care devenise prietenul meu, comoara mea: „Cu toată politețea, nu pot să-l invit înăuntru“, m-am

maturizat în sfârșit:

— Îmi dai voie, te rog, să urc împreună cu tine și să împrumut micul casetofon Fisher-Price al Misiei, care e în camera ei, între păpușile Barbie?

nouă, traversarea

Aveam arma crimei, însă îmi lipsea glonțul. Adică, în cazul ăsta, o casetă. Acea relicvă din secolul trecut. Acea cutiuță din plastic negru sau transparent ce conține o bandă magnetică pe care poți înregistra sunete. Acea altă lume.

Doar n-aveam să distrug cântecelele Misiei...

Sigur îmi mai rămăseseră una-două pe undeva, dar unde?

Diversiune:

Când am întâlnit-o pe Mélanie, stăteam împreună cu alți doi indivizi într-un apartament de pe lângă boulevard Barbès. Camerele pe care le foloseam în comun erau adesea într-o debandadă de nedescris, însă îmi amintesc că dormitorul mi-l aranjasem foarte confortabil.

Multe cărți, multă muzică, scrumiere, cutii eviscerate în care mama îmi trimitea pachet de-acasă în fiecare săptămână (cârnați afumați, kouign-amann și galete cu unt, da-da, incredibil, dar așa e mama, doar e bretonă), multe tricouri idioate, chiloți murdari, șosete desperecheate, râgâieli, părțuri, labe, glume îndoielnice și chiar, ce minune, mult mai puține, totuși câteva, fete care se rătăceau pe-acolo, plus tot ce mă ținea pe linia de plutire prins pe pereți: mesaje, imagini, chipuri, chipuri de oameni care mi se păreau frumoși sau pe care îi admiram, planuri arhitecturale, prototipuri, machete, idei, teme de școală, rapoarte de activitate, bilete de cinema, bilete de la concerte, chestii pe care le copiasem de prin cărți, fraze care mă îmboldeau să țin capul sus în viață, facsimile ale desenelor lui Leonardo da Vinci, Arne Jacobsen, Le Corbusier sau Frank Lloyd Wright... toate chestiile care te susțin atât de previzibile când încă îți sorbi lăpticul Ribot cu paiul, când vii în capitală și vrei să convingi pe toată lumea că ești talentat – dar pe care eu nu le reneg, pe care n-am să le reneg niciodată –, poze cu familia mea, cu vaporeșele mele, cu prietenii mei, cu câinii mei morți sau vii, afișe cu filme, expoziții, graficieni, muzicieni, lideri charismatici, în fine, toată panoplia, ce mai...

Or, când am hotărât să ne mutăm împreună ca să economisim o chirie (Doamne, o las așa, deși sună sordid, pentru plăcerea de-a locui împreună, să zicem), ne-am înghesuit amândoi într-un apartament cu două camere minuscul de lângă Gare de l'Est, și atunci a trebuit să mă restrâng.

Am trimis o mulțime de lucruri acasă la părinții mei și n-am păstrat decât strictul necesar ca să-mi pot termina studiile și să am cu ce mă îmbrăca. Dar era OK, lucram amândoi și ieșeam foarte des în oraș, ne iubeam, iar între timp internetul devenise un perete imens pe care puteam prinde, desprinde și admira după pofta inimii tot ce mă inspira.

Apoi, când s-a pus problema să venim și să stăm aici ca să economisim încă o chirie (dar, atenție, plătim întreținerea, nu!?), Mélanie mi-a triat din nou hainele. Ei, da, acum eram om în toată firea și aveam o slujbă, așa că de tricourile mele lăbărțate, vechea mea haină de marinar și puloverele mele de cooperativă, de pantofii mei Clarks, mica mea trompetă, foilele mele pentru țigări, de șepcile mele marinărești și cărțile mele de Tolkien nu mai aveam într-adevăr nevoie. Nu-i așa, pisoiaș?

Bun. OK. Avea dreptate. De-acum locuiam într-un cartier drăguț și zău că era grozav de plăcut să nu mai auzi trenurile noaptea sau să nu mai fii taxat cu câte o țigară din doi în doi metri, așa că... dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătesc, atunci era rezonabil. Fără să mai pun la socoteală faptul că, dacă nu reușeam să mă conving nici pe mine că sunt om în toată firea, cine m-ar mai crede? Deci, hop, din nou!, încă cincicutii în minus. Sincer, asta nu m-a deranjat niciodată, mi-a plăcut mereu să călătoresc fără prea multe bagaje, însă chestia e că astăzi, ăăă... nu mai am nimic. Nici măcar o casetă audio.

Bah... cu atât mai rău pentru Misia, o să-i cumpăr alta.

Și-apoi mi-am amintit. Anul trecut, când am dat-o la casare pe bătrâna mea Titine, am recuperat tot ce se găsea în compartimentul pentru mănuși. Radioul auto preistoric nu mergea decât cu casete, trebuie să-mi mai fi rămas câteva, nu?

Caut.

Și, chiar în fundul părții de dulap care mi-a fost alocată, găsesc una. Una singură. N-o recunosc și nu scrie nimic pe ea.

Bun. O să vedem.

*

Fac un duș și reflectez. Trag pe mine o pereche de chiloți, niște șosete și o pereche de blugi curați și reflectez. Caut o cămașă acceptabilă și reflectez. Mă leg la șireturi și reflectez. Îmi fac o cafea și reflectez. După o clipă, încă reflectez. După trei, încă mai

reflectez.

Reflectez. Reflectez. Reflectez.

Și când, după atâta reflectat, nu mi-a mai rămas un gram de alcool în sânge, când sunt learcă de sudoare și enervat la culme, mă liniștesc.

Mă instalez în bucătărie, aprind o lumânare, cum am văzut acasă la Alice, întrucât am remarcat că strălucirea lumânărilor face oamenii mai frumoși și mai inteligenți (bun, evident, a mea e mai puțin șic, nu e lumânare de biserică, ci o porcărie „deco“ de-a lui Mélanie care putea a nucă-de-cocos de-ți mută nasul) (dar o să meargă, o să meargă) (nu totul în aceeași seară, doamnă Viață) (te rog, mai lasă-mi ceva și pentru restul), sting lumina, mă așez și pun micul casetofon plin de stickere cu Charlotte aux Fraises în fața mea pe masă.

Bag înăuntru caseta veche și ce-mi aud urechile: Massive Attack.

Ce-i mai place lui Dumnezeu să ne tachineze... Cu greu ne-am fi putut sincroniza mai bine. Aproape că-mi venea să râd, dacă n-aș fi fost atât de stresat. Derulez înapoi, iau microfonul și... și mă întorc ca să nu-mi văd imaginea oglindită în fereastră.

Pentru că sunt totuși deplorabil cu cămașa mea frumoasă de duminică, lumânarea mea cumpărată de la Teleshopping de pe M6 și microfonul meu minuscul la capătul cordonului galben răsucit.

Îmi dreg glasul și apăs pe butonul REC mare (cel albastru). Banda se derulează, eu îmi dreg din nou glasul și... și... ăăă... of, la naiba, o derulez de la capăt.

Așa, băiete, acum trebuie să-i dai drumul...

Iau o gură mare de aer, ca pe vremea când încercam să străbat toată lungimea pontonului pe sub apă sub privirile fetelor din tabăra de vacanță, și apăs iar pe butonul albastru.

Plonjez:

Mélanie... Mélanie, nu pot să rămân cu tine. Eu... în fine, când o să ascuți mesajul ăsta, eu o să fiu deja plecat, pentru că nu... nu mai vreau să fiu cu tine.

(Tăcere.)

Știu că ar fi trebuit să-ți las o scrisoare, însă mi-e teamă să nu fac vreo greșală de ortografie, fiindcă te cunosc bine și îmi dau seama că, de cum reperezi vreuna, îl disprețuiești imediat pe cel sau cea care a comis-o, așa că prefer să nu risc.

Uite, înregistrez mesajul ăsta ca să-ți dau explicații și realizez că, de fapt, asta ar fi de ajuns: Mélanie, te părăsesc pentru că disprețuiești oamenii care fac greșeli de ortografie.

Ție, bănuiesc, n-o să ți se pară cine știe ce motiv, însă pentru mine e cât se poate de limpede. Te părăsesc pentru că nu ești deloc indulgentă și nu vezi niciodată ce contează

la oameni. Sincer, ce importanță are dacă scrii „é“ sau „er“ ori dacă spui „e puloverul surorii mele“ sau „ie puloverul sorei mele“, ai? Ce importanță are? Sigur, chestia asta îți zgârie puțin urechile și limba, dar... și ce dacă? Nu distruge nimic altceva, din câte știu. Nu distruge nimic din oameni, din sufletul oamenilor, din avânturile și intențiile lor, în fine, ba da, asta strică totul, fiindcă îi disprețuiești înainte să apuce să-și termine fraza... și... ăăă... o... O iau pe arătură. N-am deloc de gând să-ți vorbesc despre gramatică.

Dacă aș vrea s-o scurtez, ți-aș spune că te părăsesc din cauza lui Alice și a lui Isaac. Fiindcă așa, da, ți-aș spune totul dintr-odată. Te părăsesc pentru că am întâlnit niște oameni care m-au făcut să înțeleg cât de tare ne-am înșelat, amândoi. Dar nu vreau să-ți vorbesc despre asta. Mai întâi pentru că o să te porți și mai rece cu ei decât de obicei și apoi pentru că n-am chef să-i împart cu tine.

(Pauză. Șuierul unei sirene în depărtare.)

Între mii de alte lucruri, m-au făcut să înțeleg că... că ne prefăceam, că mințeam, că ascundeam totul sub preș.

Îți vorbesc de iubire, Mélanie. De când nu ne mai iubim? Nu cu-adevărat, vreau să zic. Tu știi? De când ne furem în loc să facem dragoste? E mereu la fel, eu știu cum să-ți ofer plăcere și ți-o ofer, tu știi cum să-mi întorci favoarea și mi-o întorci, dar... Dar ce? Ce-i asta? Ne descărcăm și pe urmă adormim? Nu, nu da ochii peste cap... Știi bine că am dreptate. Știi.

Patul nostru e un loc trist.

Totul... totul a devenit trist...

Și-apoi, nu e numai asta. Cum te cunosc bine, știu că o vreme o să repeți pe toate tonurile și cui o să vrea să te-asculte că sunt un ticălos, un ticălos nenorocit, și că, pe bune, când te gândești la tot ce-ai făcut pentru mine, la tot ce-a făcut familia ta pentru mine, apartamentul, chiria, vacanțele și restul, și că o să-mi țiuie urechile întruna, o să-ți dau trei motive pentru care vreau s-o șterg. Trei mici motive extrem de clare și de sincere. Așa, cel puțin, ticălosul n-o să fie vorbit numai de rău... Nu ți le dau ca să mă justific, ți le dau ca să ai ce toca mărunț. Fiindcă îți place la nebunie chestia asta, să toci totul mărunț. Să bombăni, să mormăi și să repeți ad nauseam¹ că oamenii sunt chiar idioți și că chiar nu meriți ce ți se întâmplă și... Da, la asta te pricepi de minune, să dai vina pe alții mai degrabă decât să-ți pui vreo întrebare. Nu-ți port pică și chiar te invidiez, știi... Mi-ar plăcea și mie să fiu așa din când în când. Asta mi-ar simplifica viața. Și-apoi, știu că e din cauza educației tale, că ești singură la părinți, că părinții tăi te-au adulat mereu, că ți-au făcut toate mofturile și că... că, uite, până la urmă asta te-a stricat de tot...

Au închis ochii până și la micuțul tău breton tâmpit, ce mai! Nu, știu că nu ești fată rea. Dar, în fine. O să ți le dau oricum, ca să ai ocupație. Ca să aveți ocupație, tu și maică-ta.

(Tăcere.)

Te părăsesc pentru că îmi distrugi tot timpul sfârșitul filmelor la cinema... De fiecare dată... De fiecare dată îmi faci chestia asta...

Cu toate că știi cât de important e pentru mine să mai rămân puțin în întuneric ca să-mi revin după atâta emoții citind pe ecran valurile alea de nume necunoscute care pentru mine sunt ca un fel de sas vital între vis și stradă... Asta te scoate din sărite, OK, dar ți-am spus, ți-am spus de o sută de ori: pleacă înainte, așteaptă-mă în hol, așteaptă-mă într-o cafenea sau du-te la film cu prietenele tale, însă nu-mi mai face chestia asta, nu mă mai întreba la ce restaurant mergem după aceea sau nu-mi mai vorbi de colegele tale și de pantofii care te strâng când filmul abia s-a terminat.

Da, chiar dacă e unul prost. Puțin îmi pasă. Dacă tot am rămas până la capăt, nu plec înainte să mă asigur că și-au amintit să-i mulțumească primarului de la Cucuieții-dindeal și că am citit cuvintele „Dolby“ și „Digital“ la sfârșit. Chiar dacă e un film danez sau coreean și nu pricep nimic, am nevoie de asta. Se fac aproape trei ani de când mergem împreună la cinema și se fac aproape trei ani de când simt că te crispezi, te crispezi fizic, de la primele rânduri ale genericului și... și... ei bine, ia mai du-te naibii, Mélanie. Du-te la cinema cu altcineva. Nu-ți ceream mare lucru, ba chiar cred că e singurul lucru pe care ți l-am cerut vreodată și... și nu s-a putut...

(Tăcere.)

Altă chestie e că-mi mănânci tot timpul moțul prăjiturilor și nici lucrul ăsta nu mai pot să-l suport. Sub pretextul că ai grijă la siluetă, nu comanzi niciodată desert și, imediat ce sosește al meu, îmi iei lingurița și îi halești moțul. Ei... asta pur și simplu nu se face. Chiar dacă, inevitabil, cunoști răspunsul, ai putea să-mi cer voie, fie și doar ca să-mi dai un pic iluzia că exist. În plus, vârful e tot ce-i mai bun la o prăjitură. Mai ales la tartele cu lămâie, la plăcintele cu brânză și la flanuri, care sunt, așa cum știi sau cum, probabil, ai știut odată, cele trei deserturi preferate ale mele.

Deci, uite, ai putea să le spui amicilor tăi: „Vă dați seama? După tot ce-am făcut pentru el, idiotul ăsta mă părăsește pentru o bucățică de tartă!“, fiindcă o să fie adevărul gol-goluț. Totuși, nu uita să le zici că e vorba despre vârful. Gurmanzii o să aprecieze.

Ultima chestie – și cea mai importantă, cred – plec pentru că nu-mi place cum te porți cu părinții mei. Deși Dumnezeu știe că nu ți i-am vârât pe gât prea des. De câte ori i-am vizitat de când suntem împreună? De două ori? Trei, poate? Nu contează, prefer să nu-mi amintesc, m-aș amări prea tare.

Știu că sunt mai puțin cultivați decât ai tăi. Mai puțin inteligenți, mai puțin frumoși, mai puțin interesanți. Că acasă la mine e cam strâmt și că sunt o grămadă de milieuri și de buchete de flori uscate, dar, vezi, asta e exact la fel ca cu greșelile de ortografie... Nu spune nimic despre ei. Nimic important, în tot cazul. Broderiile, rulota din fundul grădinii și măștile venețiene, toate astea arată că n-au pic de bun-gust, clar, însă nu spun nimic despre cine sunt cu-adevărat. Despre toleranța și bunăvoința lor. OK, mama mea nu-i așa

de stilată ca a ta, OK, n-are habar cine e Glenn Gould, OK, îi confundă tot timpul pe Monet și Manet și se teme să conducă prin Paris, însă când ai catadicsit să vii s-o vezi, Mélanie, s-a dus la coafor în cinstea ta. Nu știu dacă tu ți-ai dat seama, dar eu – da, și de fiecare dată am... de fiecare dată asta m-a... nu știu... m-a atins la coarda sensibilă. Felul ăsta servil în care se poartă cu tine fiindcă ești suplă și elegantă și îl iubești pe fiul ei... și, e o prostie, dar toate astea îți dau o aură extraordinară... Pentru tata nu se duce niciodată la coafor, însă pentru tine, pentru a-ți arăta cât respect îți poartă, da, se face frumoasă... Și nici nu-ți dai seama cât mă emoționează lucrul ăsta. Pe tine nu, așa-i? Tu mănânci din vârful buzelor și strâmbi din nas de fiecare dată când privirea rafinată îți cade pe micile lor bibelouri din scoici sau pe volumele din Encyclopedia Universalis aranjate în ordine și nedeschise vreodată, dar, știi, eu... eu, când eram puști... n-am văzut-o niciodată pe maică-mea distrându-se sau colindând buticurile împreună cu prietenele, fiindcă bunicii mei stăteau cu noi și ea se ocupa de ei non-stop. Iar când a terminat cu ei și n-a mai trebuit să-i tundă sau să le taie unghiile și să le dea în fiecare zi munți de cartofi, fasole sau mai știu eu ce de curățat ca să-i facă să creadă că sunt încă utili, când s-a liniștit în sfârșit după ce i-a dus pe rând la cimitir, paf!, le-au luat locul copiii soră-mii. Și știi ce? N-am auzit-o niciodată plângându-se. Niciodată. Am văzut-o mereu veselă. Îți dai seama de asta?

Mereu fericită... Îți imaginezi ce forță și ce curaj trebuie să ai pentru ca aceste două cuvinte să se îmbine în aceeași persoană o viață întreagă? Să mă ia naiba dacă asta nu-i culmea stilului! O să-ți mărturisesc o chestie, Mélanie: între veselia maică-mii și Variațiunile Goldberg interpretate de Gould al tău, eu nu văd nici o diferență. E același geniu. Ei, femeia asta, regina asta, regină între oameni, de fiecare dată când mă sună, mă întreabă de tine și... și uneori o mint, știi... Uneori, înainte să închid, îi spun „Mélanie te sărută“ sau „Mélanie vă sărută“ și... ăăă... nu mai am chef să mint, uite.

STOP (butonul roșu).

U-haaaaaa...

Scot capul de sub apă și mă scutur, așa cum fac băieții drăguți în bazinele olimpice.

Ei? L-am traversat, nu-i așa?

Unde-s micile încrezute de la clubul Balou? Sunt încă acolo? Măcar m-au văzut?

1. Până când ți se face rău, până când te saturi (lat.).

zece, malul celălalt

Asta da ispravă...

Derulez un picuț înapoi ca să verific dacă planul meu demonik nik nik a funcționat bine, fac un test și ce-mi aud urechile? Un glas de rățoi constipat care vorbește de-o ruloță...

O, Doamne! Îi iau piuitul imediat.

E dezolant.

Sunt dezolat.

Ai-ai-ai... Ce greu e să fii tu însuți când sinele nu te inspiră deloc. Ce greu e...

E trei și un sfert. Am nevoie de încă o cafea.

Îmi spăl ceașca, ridic capul și, ia te uită, îmi văd imaginea reflectată, o văd...

O privesc.

Mă gândesc la Isaac, mă gândesc la Alice, mă gândesc la Gabrielle, mă gândesc la Schubert, la Sophia Loren, la popoul lui Jacqueline și la zidul alinărilor.

Mă gândesc la Drepti și mă gândesc la părinții mei.

Mă gândesc la munca mea, la viața mea, la bonurile mele de masă, la confortul meu, la siguranța mea, la noțiunea de angajament, la noțiunea mea de angajament, la material, mălai, cașcaval, bani, capital, la avantajele mele, la colegii mei, la șeful meu, la promisiunile lor și la contractul meu de muncă pe durată nedeterminată.

Nedeterminată... Cum a reușit un cuvânt atât de laș să capete o asemenea valoare?

Cum?

Apoi mă uit la jucăria așezată pe masă, care a devenit un soi de bombă cu efect întârziat, și plec din nou capul.

Nu-mi place ideea de-a o răni pe Mélanie.

N-o mai iubesc îndeajuns ca să mă prefac în continuare că suntem un mic cuplu drăguț, însă iubesc prea mult oamenii ca să risc să rănesc pe vreunul dintre ei, chiar și

pe cel, pe cea care îmi mutilează filmele, deserturile și copilăria.

Da. Chiar și pe ea.

Ce greu e să fii răutăcios când ești un tip de treabă. Ce greu e să părăsești pe cineva. Ce greu e să te aduni ca lumea, să te așezi în rând și să-ți vorbești pe un ton autoritar când nu poți suferi lucrul ăsta.

Ce greu e să-ți acorzi atâta importanță încât să decizi unilateral să schimbi viața altui om și ce jalnic e să folosești un cuvânt ca „unilateral“ la douăzeci și șase de ani, în bucătăria micului apartament burghez al bătrânei mătuși a prietenei tale absente din cauza jobului ei la trei dimineața.

Bun.

Mă simt cam fără vlagă...

Ce fac?

Ce fac cu viața mea?

Ce fac cu Ham-Ham-urile mele?

A, fir-ar să fie... Asta mă scoate din sărite.

Și-n plus, mă face să fiu grobian.

Ei, drăcie... Asta mă contrariază.

Să rezumăm: trebuie să fii egoist. Măcar un piculeț. Dacă nu, nu trăiești cu-adevărat, și în cele din urmă mori oricum.

Mda...

Hai, micuțul meu Yannou, curaj! Arată-ți colții!

Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru plăcintele tale cu brânză.

OK, o întrebare absolut stupidă: cum faci ca să fii egoist când nu ești? Când ai fost crescut într-o lume în care ceilalți contau mai mult decât tine? Și-n plus, dinaintea unui ocean? Trebuie să te forțezi, așa-i? Degeaba am încercat din răspuțeri să mă agăț de noțiunea asta: Eu, Eu, Eu, Eul meu, viața Mea, fericirea Mea, cuibul Meu, nu-mi intră în cap. Nu mă interesează. Exact ca coada lui Mickey Mouse¹: ridicam brațul ca s-o liniștesc pe mama, dar nu voiam s-o prind cu-adevărat. Mi se părea hidoasă.

Cu capul plecat, fălcile strânse, umerii aduși, brațele încrucișate și pieptul încordat, reflectez.

Sunt complet chircit înăuntrul meu, nimic din lumea de-afară nu răzbate până

acolo, îmi aud bătăile inimii, respir rar și încerc să nu mă las păcălit de oboseală și complezență, care s-au invitat, evident, la această întrunire ridicolă.

Mă gândesc.

Mă gândesc la Isaac.

Nu văd pe altcineva în afară de el, Isaac Moïse, care m-ar putea scoate la liman. Îmi amintesc chipul lui, poveștile lui, tăcerile lui, privirile lui, rânjetele lui de faunești sau feciorelnice, reaua lui credință, egoismul lui, mărinimia lui, pretextul superficial al etichetei de adineaori și felul cum mă prinsese de încheietură într-un moment în care aveam atâta nevoie.

Îmi amintesc vorbele lui despre politețe și tonul pe care le rostise. Blândețea aceea... blândețea aceea și cruzimea aceea.... și mă agăț de ele cu toate puterile.

Mă cramponez de ele fiindcă sunt singura certitudine pe care mai reușesc s-o salvez din cloaca asta, singura. Da, da, așa sunt eu: politicoș.

Și pentru că sunt politicoș, în cele din urmă mă destind și mă eliberez în sfârșit de mine însumi și apăs pentru ultima oară pe butonul albastru înainte să pun micul casetofon al Misiei pe raftul de jos al frigiderului.

Sper ca Mélanie să nu simtă nevoia să-și bată joc de muzica mea de puștan coșuros pe lângă lipsa mea de energie. De „Paradise Circus“ și de „Unfinished Sympathy“² ale mele.

Și în timp ce banda veche înregistrează sunetul răcelii, îmi strâng lucrurile.

*

Sacul meu de marinar e pregătit. Lenjerie curată, lenjerie murdară, pantofi, aparat de ras, cărți, computer, boxe, totul e înăuntru.

Avantajul faptului că nu te iubești deloc...

Scot casetofonul din frigider și apăs în sfârșit pe butonul EJECT.

Trapa se deschide cu un zgomot ca de clește. Ciac! S-a zis cu fierăraia.

Scriu numele ei mic pe casetă și i-o las pe pernă.

Mai bine nu... Pe masa din bucătărie.

Dacă-mi lipsește măreția, măcar decența să mi-o păstrez.

*

Las cheia, trag ușa după mine și urc la etajul al patrulea.

Îmi pun casa portabilă la picioare, mă închei la haină, îmi scot mănușile, mă așez și mă lipesc iar de zid.

Mă destind.

Aștept ca Alice și Isaac să deschidă ușa.

Trebuie să le înapoiez jucăria micuței și să le pun o ultimă întrebare.

- [1.](#) În timpul rotirii caruselului, copiii trebuiau să prindă coada lui Mickey pentru a câștiga o rundă gratis.
- [2.](#) Melodii ale formației englezești Massive Attack.

unsprezece, orizontul

Mă numesc Yann, André, Marie Carcarec, m-am născut la Saint-Brieuc, în câteva luni împlinesc douăzeci și șapte de ani, am 1,82 m, păr negru, ochi albaștri, n-am cazier judiciar și nici un semn particular.

Am fost un copil obișnuit, cuminte ca o icoană la prima comuniune, mascota clubului meu de optimiști, un licean liniștit, care și-a luat bacul cu felicitări, un student serios, un flustratic în dragoste și un îndrăgostit fidel.

Îmi găsisem un job fără să-mi fi descoperit vreo pasiune sau să fi prins gustul vreunei meserii, semnase un contract pe durată nedeterminată care mi-ar fi permis să mă îndatorez puțin ca să mă pot îndatora mai tare puțin mai târziu și ieșeam cu o față dintr-un mediu mult mai rafinat decât al meu. O față care mi-a arătat punctele bune ale burgheziei, dar și limitele sale. Care m-a șlefuit oarecum, recunosc, însă fără să știe m-a și făcut să mă simt bine în grosolănia mea confortabilă de nepot al unui căpitan de pescador. Care m-a ajutat să-mi dau seama că familia mea nu e așa de înstărită ca a ei, dar se poartă mult mai frumos. Că nu avem cine știe ce ștaif, însă îți lăsăm mai multă libertate și te poți baza întotdeauna pe noi. Și că nu-i bârfim atâta pe ceilalți. Că nu ne obsedează ceilalți în asemenea măsură. Poate fiindcă suntem prea prostănaci ca să vedem mai departe de lungul nasului sau poate fiindcă tocmai la capătul nasului nostru se întinde orizontul.

Poate că acea linie, acea dungă nesfârșită ce desparte uscatul de mare încă din negura timpurilor, modelează oameni mai puțin îngâmfăți...

Poate... N-am de unde să știu... Greșesc, cu siguranță, generalizând, însă... tatăl ei îmi stâlcea întotdeauna numele când îmi strângea mâna, o dată era Yvan, altă dată era Yvon, o dată era Erwann, până la urmă devenea dubios.

Pe ea, pe fiică-sa, am iubit-o. Jur pe viața mea că am iubit-o. Dar nu mai pricepeam ce spera. Eu o dezamăgeam, ea mă dezamăgea. Nu îndrăzneam să ne-o mărturisim, însă trupurile noastre erau mai puțin politicoase și își spuneau unele lucruri în momentele de intimitate. Mirosul, gustul, răsuflarea, sudoarea ei, toate se coalizau

împotriva mea. Totul se schimbase parcă special ca să mă zăpăcească. Și cred că la fel era și pentru ea. Că săpunul, pasta de dinți și *Eau sauvage* nu reușeau tot timpul să-mi ascundă stânjeneala.

Nu, nu-mi închipui toate astea, le știu.

Le-am știut.

Ieri-seară eram singur. Trebuia să mă duc la cinema, dar pe palierul meu era o mobilă care-mi bloca trecerea. A unor vecini pe care abia dacă îi cunoșteam. Niște oameni care locuiau cu două etaje mai sus. Un cuplu cu două fete. Le-am propus să-i ajut să-l care până la ei în apartament și am rămas acolo până a doua zi dimineață.

A doua zi dimineață, adică în dimineața asta, am luat TGV¹-ul, în care am dormit aproape tot drumul, apoi un autocar. O oră mai târziu, am coborât într-o piațetă mărginită de platani și am intrat într-o cafenea. Una care mă inspira și care probabil servea băuturi de consolare multor jucători de *pétanque*² când era cald. După ce mi-am băut paharul, am scos o bucățică de hârtie din buzunar și am dat-o din mână în mână ca oamenii să-mi arate în ce direcție s-o iau sau pe ce drum s-o apuc.

Au luat-o, și-au dat cu părerea, s-au pus de acord și au cam boțit-o între timp.

Parc-ar fi fost un fel de hartă. O hartă a unei comori cu Crucea Sudului desenată în mijloc. Când le-am mulțumit, mi-au răspuns, sau mai degrabă au replicat: „Cu plăcere“. Și am tresărit.

N-am așteptat prea mult. Un tip tinerel m-a luat în camioneta lui. Era zidar. Construia piscine, însă deocamdată era sezon mort, așa că repara cavouri în schimb. Cu degetul mare și arătătorul ridicate în chip de pistol, țintea ciorile din depărtare și le doboră cu un „Bang!“ sonor. Când își rula o țigară, strângea volanul cu genunchii și accelera ca să „stabilizeze vehiculul“. Urma să devină tată. Chiar în seara aia, de fapt. „Dang“, repeta întruna, „dang, devine cam periculos...“

Zâmbeam. Tot ce spunea el mă încânta. Îmi plăceau vocea, accentul, limbuția lui. Stilul lui de Al Pacino de maquis. Probabil că era cam de aceeași vârstă cu mine și avea deja o camionetă cu numele și prenumele lui scrise pe ea, contribuții sociale și o familie. Toate astea erau ceva foarte exotic.

M-a lăsat la o intersecție. Îi părea rău că nu mă putea duce până la capăt, însă era vina puștiului... Era chiar acolo, după dealul ăla. Puteam să merg pe drum, însă ajungeam mai repede dacă o tăiam de-a dreptul prin câmp. I-am mulțumit. Mă bucuram că trebuia să merg. Aveam trac. Îmi spuneam că greutatea sacului înmulțită cu numărul de pași avea să mă calmeze până la urmă.

Și nu era decât o presupunere printre altele mii care îmi încețoșau vederea.

Reflectam, mergeam, puneam la cale planuri.

Născoceam dialoguri și replici și înaintam din ce în ce mai repede încercând să scap de orice obiectii.

Sacul îmi tăia umărul. La marginea drumului era un fel de căbănuță de piatră. Ușa se deschidea ușor. Mi-am lăsat cărțile acolo.

O să mă întorc.

Nimeni nu fură vreodată cărți.

Am recunoscut casa. Era aceeași ca pe bucățica mea de hârtie. Mi-am lăsat sacul afară, lângă unul dintre stâlpii portalului, am intrat într-o curte și m-am îndreptat spre partea cea mai cochetă a grupului de clădiri. Acolo unde se zăreau cizme în fața ușii și perdele la ferestre. Am ciocănit. Nici un răspuns. Am ciocănit ceva mai tare. Tot nimeni.

La naiba! S-a zis cu comoara.

M-am uitat în jur. Mă chinuiam să-mi dau seama unde sunt, cum se legau toate și ce căutam în văgăuna aia. Eram în ceață de-a binelea.

În sfârșit, ușa s-a deschis în spatele meu. M-am întors cu un zâmbet larg în chip de buchet de flori. Dar, vai, s-a ofilit pe drum.

Rahat, la asta chiar nu mă așteptam.

Era deja în punctul ăla?

A arătat cu bărbia spre o șură. Dacă nu-l găseam, n-aveam decât să merg până la capătul cărării și să mă uit după o siluetă printre costișe.

— O siluetă sau un câine! Dacă te ții după coada câinelui, omul nu poate să fie departe!

Se amuza copios.

Abia apucasem să fac trei pași când a adăugat:

— Adu-i aminte-i că Tom are antrenament la șase! O să-nțeleagă! Mulțumesc!

Eram tulburat. Eu, care sunt atât de atent la oameni, n-aș fi în stare să v-o descriu. Să spun ceva despre chipul, înfățișarea sau culoarea părului ei. Nu-mi aminteam din ea decât ceea ce mă ferisem cu disperare să privesc: o pereche de cârje.

- [1.](#) Train à grande vitesse (TGV) – tren electric ce atinge viteze de până la 320 km/h și care leagă Parisul de mari orașe din țară sau de dincolo de graniță.
- [2.](#) Joc cu bile metalice al cărui scop este să arunci bila cât mai aproape de o țintă de lemn colorată numită *cochonnet* („purcica“).

doisprezece, pământ stabil

Ce speram, de fapt?

Nu știu...

Ceva mai impresionant...

O scenă.

O scenă frumoasă.

Ca într-un film sau într-o carte.

O lumină, un cer maiestuos și un bărbat în picioare.

Da, asta e: un bărbat în picioare cu un... ăăă... un fel de foarfecă de grădină în mână.

Și chiar o orchestră, dacă tot eram la capitolul ăsta. Trompetele din *Star Wars*, *Cavalcada walkiriilor*¹ sau mai știu eu ce tâmpenie.

În schimb, stăteam în pragul unei șuri luminate de un neon, cu un câine care îmi amușina părțile rușinoase și cu neisprăviții de la *Grosses Têtes*² drept fond sonor.

Bună treabă, Yannou, bună treabă...

Hei, viața ta nu e o cămilă, i-o mare corcitură!

Degeaba tot clipeam, nu vedeam nimic.

— E cineva?

Deasupra capotei unui tractor (habar n-am dacă tractoarele au capotă și nu sunt sigur nici că vehiculul în chestiune era un tractor), o siluetă hirsută s-a îndreptat de spate înjurând.

— 'Ziua, a mormăit, ești tipul de la asigurări, așa-i? Parker! Culcat, ce mama naibii!

O, Doamne!

Ăăă... Putem s-o luăm de la capăt fără potaie?

M-a ținut cu privirea. Se simțea că are îndoieli. Eram un flăcău cam șleampăt pentru un agent de la Groupama, așa-i?

Fiindcă nu ziceam nimic, până la urmă mi-a întors spatele:

— Pot să te-ajut cu ceva?

Și-atunci...

Atunci mi-am luat avânt:

— Nu, i-am răspuns, nu. Dumneata, nu, dar pot eu să te-ajut... Pentru asta am venit. Să te-ajut. Scuze. Bună ziua. Numele meu e Yann. Eu... ăăă... (se întorsese) ieri-seară l-am cunoscut pe Isaac Moïse. M-a invitat la cină și, cum beam din vinul vostru, mi-a vorbit despre voi. Mi-a spus povestea voastră și... despre boala soției și... și toate celelalte. Mi-a zis că nu mai crezi în asta, că ai obosit și ai hotărât să vinzi afacerea și că... (acum mă privea stăruiitor, iar eu mă uitam în altă parte ca să nu mă înmoi, număram petele de unsoare de pe salopeta lui) și... și, nu. N-o să vinzi, fiindcă mi-am lăsat slujba pentru voi. Slujba, viața, prietena, totul... Mă rog, nu... nu pentru voi, pentru mine, și... Soții Moïse îmi împrumută casa lor până în vară, am două mâini, două picioare, vaccinurile la zi, sunt breton, deci încăpățânat, și nu știu nimic despre vin, dar am să învăț. Să știi că învăț repede când mă interesează ceva. Și-apoi, am permis. Pot să conduc. Pot să fac comisioane. Pot să gătesc. Pot să-l duc chiar acum pe Tom la antrenament, dacă vrei. Pot să fac tot ce făcea so... tot ce făcea Ariane și nu mai poate face deocamdată. Iar părinții mei o să vă ajute și ei. Tatăl meu era expert contabil, acum e la pensie, dar calculează la fel de repede și o să vă ajute cum poate mai bine, sunt sigur. În plus, el și mama fac parte dintr-un soi de club al bătrânilor care călătoresc prin Europa cu rulotele și în perioada culesului o să vină toți încoace, o să vezi... Ei și amicii lor englezi, italieni, olandezi, toată banda. Și pot să-ți garantez că o să meargă repede și că oamenii ăștia n-o să-ți ceară nici un ban, că o să fie chiar mândri să te-ajute! Nu trebuie să vinzi, Pierre... Ce-ai clădit până acum e prea frumos... Nu trebuie să depui armele.

Tăcere.

Tăcere apăsătoare.

Tăcere cumplită.

Tăcere mormântală sub lumina alburie a neanelor.

Uriășul mă privea drept în ochi. Fața nu-i trăda nici o emoție. Mă credea într-o ureche? Se dăduse bătut de mult? Semnase deja ceva? Ar fi preferat să fiu agent de asigurări? Lichidator? Funcționar de notariat? Căuta o replică usturătoare ca să mă trimită de unde venisem? Se căznea să găsească cuvintele potrivite ca să-mi atragă

atenția cât de arogantă și de vanitoasă era postura mea de micuț burghez stingher din capitală aflat în căutarea bio-aventurii?

Era surd? Idiot? Ăăă... era chiar patronul? Pierre Cavanès? Măcar îi cunoștea pe vecinii mei de bloc? Era un muncitor agricol? Sau poate un mecanic de tractoare?

Vorbea franceza?

Iu-hu, nobil băștinaș, pricepi la tine ce spune eu aici?

A durat o grămadă. „Dang, devenea cam periculos“, cum ar fi zis zidarul meu. Nu știam ce-ar fi trebuit să fac: să mă apropiu sau s-o iau la fugă.

Chestia e că nu aveam chef deloc să plec. Venisem de prea departe și bătusem prea mult drum de-aseară. Nu puteam.

Neoanele bâzâiau, radioul pârâia, câinele număra petele și eu, eu așteptam. Țineam încă eticheta de la vinul lui în mână și urmam instrucțiunile prietenului meu Isaac: distram destinul.

Oare eram ridicol? Sau situația era ridicolă? Cu atât mai rău. Cu atât mai rău pentru mine. S-ar fi putut să-mi iau câteva bucăți, dar n-aveam să-mi părăsesc cuibul. Nu din nou. Niciodată.

Mă săturasem până-n gât să fiu politicoș. Nu-mi folosea la nimic.

— Și cam... cam cât vin ați băut? m-a întrebat el într-un târziu.

Fața îi era încă impasibilă, totuși de semnul întrebării se agățase cea mai fină, mai subtilă nuanță de zeflemea.

Am zâmbit.

M-a privit încă o clipă înainte să se întoarcă la motorul lui.

— Deci Moïse te-a trimis...

— Chiar el...

Tăcere. Tăcere îndelungată.

Grosses Têtes.

Stânjeneală.

După... nu știu... zece, cînșpe, douăzeci de minute, poate, a ridicat capul și a arătat spre volan:

— Hai. Pornește, doar ca să vedem ce poți.

Și am pornit.

Doar ca să vedem ce pot.

- [1.](#) *Ritt der Walküren* – preludiul actului al III-lea din opera *Walkiria* de Richard Wagner.
- [2.](#) Emisiune umoristică și culturală lansată în 1977.